

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

POSTER
HEDİYELİ!

OUT

SEZEN
GEMİNE

bütün ümit yarın sabahta

SAİT FAİK ABASIYANIK

Webnet Ali & Aksoyserfer Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>
 NAZAN BAKIRGÖZÜ | SEZEN GEMİNE | ECE TEMELKURBAN | DÜCİNE ÇUNURGÖZÜ | SELÇUK ALTUN | PELİN BATO | MURAT MENTİŞ | SİMEK SİL | SELÇUK AYDEMİR | KEMAL YAROK | ALİ LİDAR
 AFSİN KUM | İSMAIL GÜZELSOY | SEVENGÜL SÖNMEZ | BAŞAK BUĞDAY | HAKAN BİÇAKCI | ÖMÜR UZEL | İLHAMİ ALGÖR | ERTUĞRUL MAYIOĞLU | HAYDAR ERGÜLEN | VEDAT ÖZDEMİROĞLU | EYLEM TE | M.K. PERKER
 RUKİYE BÖRÜK | YÜKSEL TAŞKIN | SEZEN ÖZVİDÖZ | LEVENT BÖNÜK | BENLİT HAMETLİ | ELİF TÜRKÖLMEZ | ERİNGİR AKSANKAL | ŞİHAN TAŞCI | FİLİZ EKİNCİ | HAYKAR KARATAS | KUTAYIN ÇİÇEKÇİ | PİVAR ERGİCİ | DEĞİRMEN

Hakan
Bıçakcı'dan,
ürpertici,
naif, neşeli,
hüzünlü
ve beynimizi
yerinden
çıkarıp
tekrar takan
bir roman.

**KİTAP
SATAN
HER
YERDE!**

İllüstrasyonlar:
M.K. PERKER

Başka Dünyalar Mümkün...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

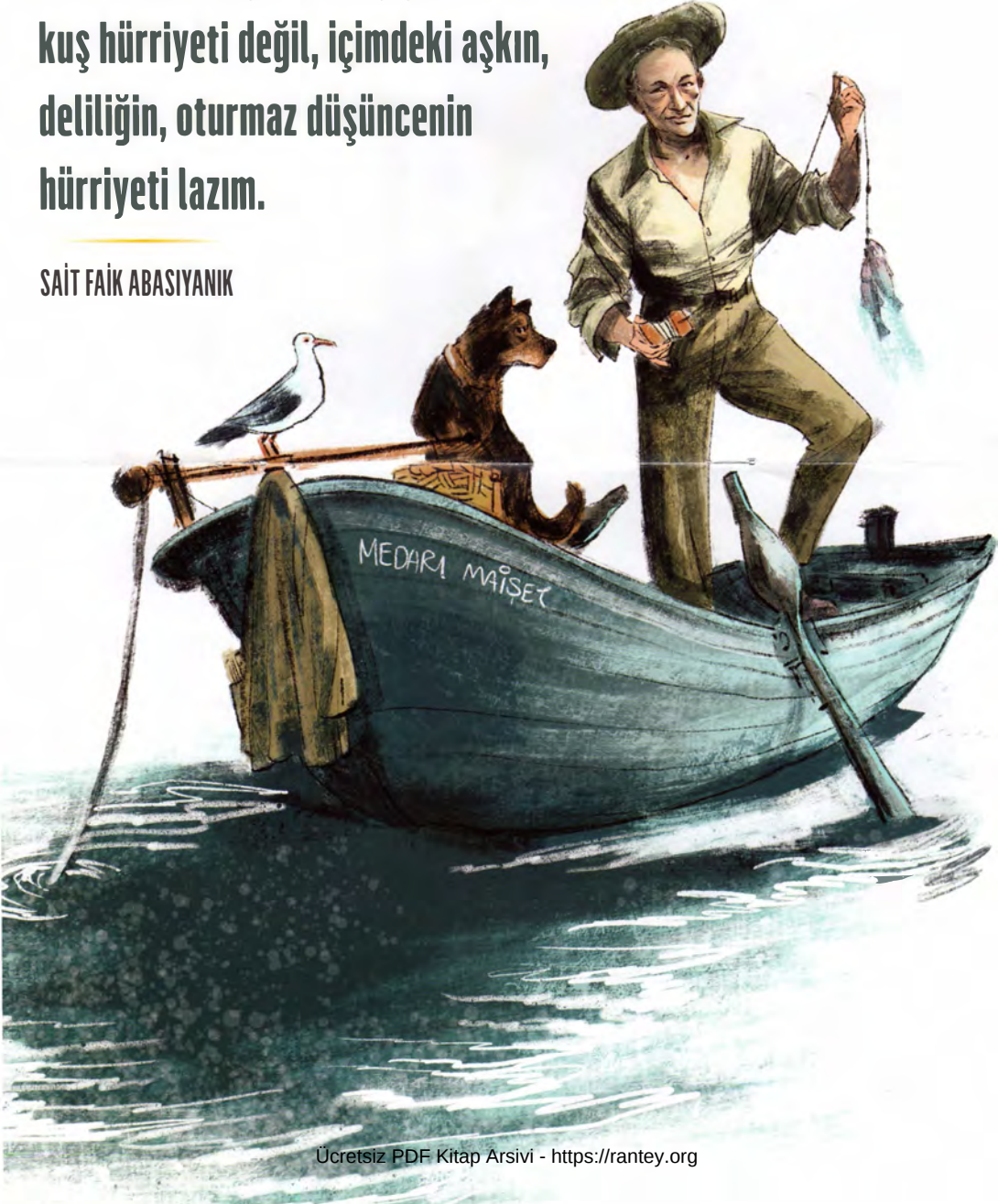

Sabahleyin uyanır uyanmaz
aklımdaydın. Güldüm.

İçim aşkla dolu, dostlukla dolu...

Yazı yazmam için bana çiçek,
kuş hürriyeti değil, içimdeki aşkın,
deliliğin, oturmaz düşüncenin
hürriyeti lazım.

SAİT FAİK ABASIYANIK

SAİT FAİK ABASIYANIK

**Hiçbir şey seni sevmekten
beni alıkoyamaz.**

Nefes aldığın şehir ne kadar şanslı
**Kimbilir, sesini gökyüzü sanan
kuşlar bile vardır.**

Yalnızlık dünyayı doldurmuş.
Sevmek, bir insanı sevmekle başlar her şey.
Burda her şey bir insanı sevmekle bitiyor...

Dünyada her şeyle alay edilir,
şaka yapılır ama şiiirle asla!

**Sonra oturup
hüngür hüngür ağlasam**
Boş geçirdiğim bağırmadığım
sustuğum günlere

Kış, saadetimizi
tamamlamak için geliyor.
Bahar, aşkımızı tazelemek için.

**Yazmasam
deli olacaktım...**

**Kendi peşimi bile
bıraktım.**

Sevgilim sen,
sen de mi
şu havayı
kokluyorsun?

SEVGÖL

SÖNMEZ

Sait Faik, Fethi Naci'nin dediği gibi "özgür hikâye"nin yaratıcısıdır. Onun öykülerindeki her ayrıntı, uzun gözlemlerin sonucunda kaleme alınmış ve yeniden yaratılmış gerçekliklerdir. Öyküsünü ve romanını besleyen kaynak yaşamın kabul görülen bir bölümü değil; her alanı, her ayrıntısı ve tüm çıplaklığıdır.

AYRINTILARIN YAZARI: SAİT FAİK

ADI VE SOYADI

1906'da Ramazan Bayramı'nın ilk günü doğduğu için, "mudu" anlamına gelen "Sait" ismi seçti. Bu isme büyük dedesinden Mehmet, babası ve amcasından da "Faik" eklenir. Soyadı ise ailenin lakabı "Abasızadeler" den gelir.

ADAPAZARI

Abasyanlık ailesi 1923'te İstanbul'a yerleşmiş ise de ailenin ve Sait Faik'in Adapazarı'yla bağı hiç kopmaz. Sait Faik öykülerinde Adapazarı'nı "doğduğum şehir", "bizim kasaba", "cennetten bir numune" sözleriyle anlatır.

ANNESİ

Makbule Hanım otoriter ama açık fikirli bir kadındır. Aralarındaki özel bağ Sait Faik'in hayatında çok belirleyici olmuştur.

BABASI

Mehmet Faik Bey, Kurtuluş Savaşı yıllarında bir yıl Adapazarı Belediye Başkanlığı yapmış. İstiklal Madalyası sahibidir. Babasına yazdığı kartlardan ve mektuplardan da anlaşılacağı üzere, Sait Faik'in babasıyla mesafeli bir ilişki vardır.

YAŞAR NABİ NAYIR

Sait Faik'in yakın arkadaşlarından olan Yaşar Nabi, onun edebiyat dünyasındaki yerini belirleyen kişilerden biridir.

ALEKSANDRA

Sait Faik, aşık olduğu Aleksandra'yla evlenmeye karar vermiş de Aleksandra'nın kendisini sevdiğine bir türlü inanamamış ve bu şüphelileri nedeniyle onu tümüyle kaybetmiştir.

CUMHURİYET MEYHANESİ

Bugün de faaliyetini sürdürmekte olan Cumhuriyet Meyhane, Sait Faik'in akşamları uğradığı, eşi dostuyla oturduğu meyhanelerin en ünlüsüdür.

ELİT PASTANESİ

Bir dönem sürekli uğradığı Elit Pastanesi'nde kapuçino içmekten ve bezik oynamaktan hoşlanan Sait Faik, pastanenin sahibi Frau Braun'dan kahvesini Fransızca istemiştir.

AŞK

Fikret Ürgüp, "Sait Faik'te Aşk" yazısında "Sait kadar kuvvetli bir şekilde aşk heyecanına kapılan az gördüm. Onda ki aşk, korkunç yalnızlığının devası idi" diyerek ekliyor, "Aşk olmadığı zamanlar takvimdeki yapıtlar gibi."

BALIK

Balıkçılığı gözleyen, balıklar hakkında her tür bilgisi

sahip olan Sait Faik, arkadaşları tarafından balığa benzetilir ve "Balık Gözlü Adam" diye anılır.

GRENOBLE

Sait Faik 1931'de Grenoble'da Fransızcasını ilerletmek amacıyla Champollion'da bir okula girmiş; ardından Grenoble Üniversitesi'nde Edebiyat Fakültesi'ne devam etmiş ve İstanbul'a benzettiği bu şehri çok sevmiştir.

BURGAZADA

Adanın kuşlarını, kilisesini, insanların öykülerinden anlatır. Burgazada, Sait Faik'in adası diye bilinir.

ÇELME

Sait Faik bu öyküsünden ötürü halkı askerlikten soğutmakla suçlanmış ve askerî mahkemeye verilmiştir. Dava beraatla sonuçlanmıştır.

belli olmaksızın toplatılan romanı. Sait Faik romanın ikinci baskısı yapıldıktan sonra Birtakım İnsanlar, romanda geçen "Medar-ı Maiyet" motorunun adını da "Ceylan-ı Bahri" olarak değiştirdi.

DARUŞŞAFKA CEMİYETİ

Ölümünden kısa bir süre önce Daruüşşafaka Lisesi'nde yapılan bir edebiyat matinesine katılan Sait Faik, öğrencilerin eğitimi için yapılanlardan çok etkilenmiş; malvarlığının büyük bir bölümünü ve kitaplarının elde edilecek tüm geliri Daruüşşafaka Cemiyeti'ne bağışlamıştır.

GAZETECİLİK

Sait Faik hem bir iş öğrenmek hem de biraz para kazanmak için Haber-Akşam gazetesinde muhabir olarak çalışmaya başlamış "Mahkemelerde" başlıklı röportajlar yapmıştır. Fakat bu iş de diğer işleri gibi ancak birkaç ay sürmüştür.

İÇKİ

Siroz olduğu keskinleşene kadar Sait Faik'in içkiyle arası iyiydi. 1951'de tedavi için Fransa'ya gittiğinde doktor "Bir dirhem içki içersen kan kusar, ölürsün" dediği için Fransa dönüşünde, kısa bir süre içkiden tümüyle uzak dursa da arada bir içmiştir.

İSTANBUL ERKEK LİSESİ

Lise'nin henüz Münir Paşa Konağı'nda olduğu yıllarda, onuncu sınıfa kadar bu lisede okumuştur. 1925'te Arapça öğretmeni Salih Bey'in milderine iğne koydukları için 41 arkadaşıyla okuldan atılarak Bursa Erkek Lisesi'ne gönderilmiştir.

İSTANBUL ÜNİVERSİTESİ EDEBİYAT FAKÜLTESİ

1928-1929 öğretim yılında 949 numaralı öğrenci olarak okumaya başladığı fakülteye aradığını bulamamış, Uygurca öğrenmeye tahammül edemeyerek 1931'de babasının isteği üzerine, ekonomi

öğrenimi görmek amacıyla, bölümden ayrılarak Fransa'ya gitmiştir.

İŞSİZ

Sait Faik, 1951'de tedavi olmak amacıyla Fransa'ya giderken pasaport işlemleri sırasında memur, işini sorar. Muahhır olduğunu söyleyince inanamayıp ispatlamasını ister. Sait Faik muahhır olduğunu ispatlamak için herhangi bir evrak getirmedeği için pasaportunun "sanatı" hanesine "yok" yazılır.

KÖPEKLER

"Siz ey benim en kötü dakikalarımda yanına dostça, yumuşak adamlarla, sessiz sessiz yananın, başımı kaşıtıran, ellerimi ayaklarımı öpen garip köpekler! Sizi çok seviorum...!" dediği köpeğinden siyah olanı Arap, bezaı Pıçoz...

KUŞLAR

Kuşları iyi tanıyan, en çok martıları seven Sait Faik için kuşlar, özgür bir dünya demektir.

LAUTRÉAMONT

"Maldoror'un Şarkıları" adlı eserini kısmen çevirdiği Lautréamont için "Kendi kendime edindiğim dostlarımla en halisidir" demiştir.

MARK TWAIN ONUR ÖDÜLÜ

1953'te Mark Twain Derneği, çağdaş edebiyata yaptığı katkılar dolayısıyla Sait Faik'e onur üyeliği vermiştir. Sait Faik daha önce Atatürk'e verilen bu ödülü aldığı için çok sevinir.

MERCAN USTA

Sait Faik'in "Gün Ola Harman Ola" öyküsünün kahramanı olan Mercan Usta, Galata Köprüsü'nün altında ayakta boyacıllığı yapıpaktaymış. Mercan Usta, daha sonra Bedri Rahmi'nin bir tablosunda görünür.

NÂZİM HİKMET

Daha önce öykülerini okuyup hakkında eleştiriler de yazan Nâzım Hikmet, cezaevinden çıktıktan sonra Sait Faik'le arkadaş olur. 1950'de bir yaz günü Burgazada'da Peride Celal'in evinde buluşup uzun uzun sohbet ederler. Bu buluşmalar farklı yerlerde devam eder. Nâzım Hikmet yıllar sonra Sait Faik'le sohbet ettiği günleri Saman Sarısı şirinde dile getirir: "Kalamış'ta Balıkçın Meyhanesine girdim ve Sait Faik'le tatlı tatlı konuşuyorduk ben hapisten çıkarak bir ay olmuştu onun koroçijeri sanıklar içindeydi ve dünya güzeldi."

ORHAN VELİ KANIK

Sait Faik yakın arkadaşları Orhan Veli'nin ardından şöyle yazdı: "Uzun zaman Beyoğlu'nda bir sırvice, bir kamburca adam göremiş için yandı. Odur sandım. Sanienin binde biri bir zaman içinde, odur sandım. Uzun zaman, sık sık bu, sürdü gitti. Yeni yeni, onun karşısına çıkmayacağını, geri gelmeyeceğini anlayabildim."

NISUZASTANESİ

Sait Faik'in en sık uğradığı mekânlardan olan Nisuzastanesi, her hafta yeni bir edebiyat ve sanat matinesine ev sahipliği yaparmış. 1950'lerin ortasına doğru kapanan Nisuzastanesi "Korkunç Bir

Pastane" öyküsünde anlatır.

PANCO

"Oyle Bir Hikâye": "Yalnızlığın Yaratıcı Oysu", "Alemdağ'da Var Bir Yılan" ve "Panco'nun Rüyası" adlı öykülerin kahramanı Panco, Sait Faik'in özlediği insandır.

PARİS

Paris'i ilk kez Grenoble'daki öğrenciliği sırasında gören Sait Faik bu şehre 1951'de tedavi için bir kez daha gelmiş ama yabancı bir şehirde öleceği korkusuna kapılarak tedavi olmadan beş gün içinde İstanbul'a döner.

RÖPORTAJ-ÖYKÜ

Sait Faik'in 1947'de Yedigün dergisi için yaptığı ve klasik bir röportaj gibi başlayan usta işi birer öyküye dönüşen metinleri edebiyatımıza yeni bir tür de kazandırır: Röportaj-Öykü.

SENARYO

Sait Faik, Marmara Kliniği'nde ağır nöbetler geçirip sayıklarken annesine "Hırkımın cebindeki sarı kağıtlar nerede?" der. Bu kağıtlar uzun zamandır üzerinde uğraştığı senaryosunun son bölümüdür. O taşın içinde kimse, bu sarı kağıtlara ne olduğuyula ilgilenemez ve senaryo kaybolup gider.

SIGARA

Elinden hiç düşürmediği sigarayı hastalığının en sıkıntılı günlerinde bile bırakmamış. Gelgelelim annesinin yanında hiç sigara içmemiş.

SİNEMA

Bir sinema tutkunu olan Sait Faik, 14.30 seansında filmi seyretmeyi çok severmiş. Pardösüsünün bir cebinde mutlaka kaba kederdiği bulunmuş, filmi izlerken bir yandan onları yer ve kabuklarını boş olan cebine doldurmuş.

ŞAPKA VE GÖZLÜK

Sait Faik'i şapkasız ve gözlüksüz düşünmek pek mümkün değildir. Ara Güler'in çektiği o meşhur fotoğrafı şapkası içinde Sait Faik Abasıyanık Müzesi'nde. Güneş gözlüğünü de gözünden eksik etmez; gözleri çok sık kanlandığı ve ışıktan rahatsız olduğu için bazı geceler de güneş gözlüğü takar.

VAPUR

Sait Faik vapurda seyahat eden insanları izlemeyi ve dinlemeyi, vapurları onlarla bakmayı ve onların yüzünde dönüşüm izlerini bulmayı, vapurları seyretmeyi çok sever. Vapur onun için bir özgürlük kapısıdır. Ada'ya kaçırıldığı vapurları da sever.

GÖZ HAKKI

LEVENT GÖNENÇ

Ölmek, delirmek için...

Bazı akşam istileri, oturur Hikâyeler yazardım, Deli gibi! Ben hikâyeye yazarken Kafamdaki insanları Balığa çıkarlardı.

SAİT FAİK HİKAYESİNDE SENDEN BAHSETTİ!

"Gerçek, şüphe kadar korkunç değil."

Oktay Rifat, 'Yağmur Sıkıntısı' oyunundan.

● Bu gece, Kandil gecesi...

Hikayeci, yazar ve şair Sait Faik'in eşsiz güzellikteki "Bursa'da bir Kandil Gecesi" şiiri parça parça aklmda. "Solgun bir kadın yüzü göründü pencereden." Böyle miydi? Siz tamamını okuyun. Siz, Abasıyanık her ne yazdıysa, tamamını okuyun.

Hemen güzel kardeşim, bu mayıs... Burgazada'da Abasıyanık, on Nobel gücündedir ve de Türkçe, Sait'ir, Faik kalacak! Koca Yaşar Kemal "Roman yazmağa başlamadan önce illaki Sait Faik okurum" demişti. Usta'ya saygının en yalın ifadesi... En insancıl hıyalarların ve en samimi merhametin mahir muharriri, en muhteşem hikayelerin kalbi yazıcısı Sait Faik. İnsana hayranlığın, tuzlu tenin sıcağına çoşumcu, aşkın sevginin, tüm zamanların en enteresan yazar hayalinin aziz ruhu Sait Faik. "Vapuru yakalamaya, daha ziyade de vapuru kaçırmaya çalışan" güzel adam. "Madem sevmeyecektiniz, sevmiyecektiniz; bu şehirleri niye kurdunuz" cümlesiyle adını tarihe ışıkla yazan can ustamız: Sait Faik Abasıyanık...

● Değerli gazeteci arkadaşım Barış Mutlu'nun, sevgilisi Anastasia ile ortak bir dil kurması: Çatala yok, çatalov var! Baştan beri böyle demişler; ağaçov, bardakov, duvarov... Geçenlerde kuzenlerinin yanında, "Yorganov getiroviç!" demiş Barış Anastasia'ya, o da anlayıp yorgani getirmiş. Kuzenlerden biri "Ee, Rusça çok kolaymış be Barış Abi!" demiş. Ben böyle tuhaf, hibrit (melez) cümle duymadım: Yorganov getiroviç!

● Otorite olmadan, otoriter olmaya çalışan da var. Var. Haybeye gayretkeş vizzio diyoruz veya demiyoruz biz bunlara...

Mehtmet Ali & Akşamsefası

● İlk Şarkısını Sevmeyen Popçular Kulübü'ne hoş geldiniz. Artık sonsuza kadar beraberiz...

● "Tutunamayanlar'ı Bitiremeyenler" esprisi vardı, Çok Güzel Hareketler-2'de. Çok şık, tebrikler...

● Şahane bir arkadaşım var, hep bir yerlere çağırıyor onu, kah gider kah gitmez. Gittiği zamanları da hep şöyle başlayarak anlatır: Bi gittim!

Artık no'olduysa, sarhoş bohemler mi coştı, deneyssel sanatçılar mı taştı, bipolarlarından sahte dolarına bir yığın hikaye. Hep aynı: Bi gittim! Ve sonrası hakikaten ilginçlik, enteresanlık. Arada bir, hadise dinlemek için "bi gidiyorum" ona...

"Madem sevmeyecektiniz, sevmiyecektiniz; bu şehirleri niye kurdunuz" cümlesiyle adını tarihe ışıkla yazan can ustamız: Sait Faik Abasıyanık...

● Nihayet okudum Aylak Adam'ı. Paragrafın sonunda tek bir alıntı vereceğim. Çok beğendim ve pek merak ettim: Kahrarmanın adı niçin C.? Niye C? Herhangi bir harf mı, öylesine bir seçim mi? Yazara ait bir sır? B. isimli bir kadın ya karakter var. Onlar mı hikayenin çözü noktaları? O zaman A. kim? Yazarın ta kendisi mi? Yoksa ben şu an abesle iştiğal mi ediyorum? Sessiz de düşündüydüm halbuki. Gelelim karayazar Yusuf Atılgan'ın Aylak Adam adlı muhteşem kitabındaki cümlesine: "Londralı kasapla İstanbullu kasap dünyaya aynı gözlerle bakarlar."

● Rahmetli ustamız Galip Tekin için "Bu ülkenin görüldüğü en güzel halüsinasyon" der doktor arkadaşım Aykut Arın. Ne güzel cümle. Galip Abi, ortası olmayan ustadı, ya sürmenaj olmasana

çalışır veya evde kalıp demlenirdi. Yaklaşık on gün kadar aralıksız içer, akabinde detoks için şifahaneye yatarı. Dergiden kimin işi yoksa o yardımcı olurdu. Bir akşam rahmetli Tekin Aral abim, Süleyman Yıldız ve de ben, kış günü Galip Tekin'in Arnavutköy'deki evine gittik. Amacımız onu araçla şifaya götürmek. Galip Abi kanyak içiyordu, "Şişe bitsin gidelim" dedi. "Biz de içelim, çabuk bitsin" dedi Süleyman Abi. İçtik. Şişe bitti. "Yeni şişe var" dedi Galip Abi. Açtık. İçtik. "Yeter" dedi Tekin Abi. Zor bela kalktık. Karda bata çıka, düşe kalka, Doktor Jivago gibi arabaya ulaştık. "Hastaneden önce bi Apikoğlu İskembe yapalım mı abi" dedim. Tekin Abi döndü, baktı, "Yapalım ulan!" dedi...

● İnsan yanlışlıkla kuta değıştirir mi, değıştirdim. Marmaraya'da daldım, Üsküdar yerine Sirkeci'de indim. Ve geri döndüm. Kusura bakma Avrupa. Montajda atanz! 🐼

Not: 14 Mayıs 2019 - 21:00 - Asmalımesicci sahnesindeyim. Mekanın kapı açılışı 19:00. Değerli dostum Çağdaş Erçelik, kabare şarkılarıyla programa renk katacak. Beklerim, güzel oluyor...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Başka dil konuşamayalım” demek,
cahillğin sırtını sıvazlayan berbat bir gericiliktir.

Gürültüde...

AH O OTOBÜS!

Benim güzel kardeşim İnan, okumaya başladığı andan itibaren evdeki Hayat Ansiklopedisi'ni ezberlemeye başladı. (Hayat Ansiklopedisi! Kaldı mı diye güzel anımsadılar ve merak ediyordum otuz yıl sonra doğacak çocuklara nasıl anlatacağız eski ansiklopedilerin kağıttan cennet kokusunu.) Ve fakat İnan ansiklopedi diemeyiz, “anştobeg” derdi. Dolayısıyla bizim evde adı öyle kaldı ansiklopedinin; anştobeg! Tıpkı “börek” sözcüğünü benim sayesinde “börek” diye söylememiz gibi. Annem şöyle açıklar hep, “Ama börek deyince sanki tepsi tepsi börek demiş gibi oluyor.” Her evin bir dili var. Bir dip dili; analından de aşağıda yürüyün, devam eden bir dil. Tercüme edilemez.

Hangi dil tercüme edilebilir ki zaten! Borges’in sözünü hatırlarım hep: “Sözlükler dillerin birbirlerine eşit olduğuna dair kanıtlanmasın bir önerme üzerinde durulmaz.” Hiçbir dil birbirine eşit değil, çünkü konuşanların tarihleri bambaşka, dolayısıyla kâğıtı bambaşka biçimlenmiş. Bin yıl önce yazmıştım, “oficirlanmak” diye sözcüğü yok İngilizcenin ama Türkçenin de “resilience” (düşüştüğün yerdən kalkma bilgisi) diye sözcüğü yok. Kürtler “Alah seni sear esin” derler. Bunu Türkçe “Allah seni yıldız etsin” diye çevirince başka bir âleme girersin, o âlemin yıldız bambaşka. Ceviri işi bu yüzden bir dil bir dile dönüştürmek değil; bir ruh âlemini başka bir ruh âlemiyle tanıştırmak aslında.

Bugünlerde tıpkı “Tarihini bilmeyen toplumlar tarihlerini tekrerrün etmeye mahkûmdur” sözünü hatırlarlar gibi “Türkçe konuş” bahsi açıldı memleketimizde. Bunu söyleyenlerden, söyleyenlere alkış tutanlardan kaç kişi biliyor

acaba tam da bu cümlelerin 1980’de Diyarbakır Cezaevi’nde yazılı olduğunu. Türkçe bilmeyen Kürt annelerin oğulları kızlarıyla konuşmasına izin verilmediği, bu yüzden ne işkenceler edildiğini! “Niye Türkçe konuşulmuyor efendim!” diye dirdirılanlara, “İngilizce yazılmasın, konuşulmasın” diye heyheyleyenlere cevaben Atatürk’ün Fransızca konuştuğu arşiv videoları dolaytınıyor sosyal medyada. İngilizce yazdığı kitap sebebiyle ben de bu manasız itiş kakışa dahil edildiğim için bana da sıcrayanlar oldu. Bu anlamsız sıcrayışların her birinde aklıma Bedri Rahmi Eyüboğlu’nun o öğüdü/ şiiri geliyor. O şiir şöyle biter:

“En azından üç dil
bileceksin / En azından üç
dilde/ Ana avrat dümdüz
gideceksin / En azından üç
dil / Çünkü sen ne tarih ne
coğrafya / Ne şu ne busun /
Oğlum Mernus / Sen otobüsü
kaçırmış bir milletin çocuğusun.”

Ben de otobüsü kaçırmış bir milletin çocuğuyum. Otobüsü yakalamaya karar vermiş, en az otobüstekiler kadar iyi olduğuna inanmış insanların kurduğu Cumhuriyet projesinin ürünüym. “Bir otobüs varsa ona herkes binecek arkadaş!” demiş bir adalet ve insanlık anlayışının çocuğuyum. “Başka dil konuşamayalım” demek bu insanlık anlayışının reddidir; sadece cahilce bir öneri değil aynı zamanda cahillğin sırtını sıvazlayan berbat bir gericiliktir.

Bugünlerde ‘Bir Ülke Nasıl Kaybedilir’ kitabının çeşitli dillerdeki baskısı sebebiyle Avrupa’da dolup duruyorum. Bazen, otobüse binip yol almış milletlerin garip bir tepkisiyle karşılaşıyorum. Şöyle diyorlar, “Sen Türkiye’den geliyorsun. Türkiye’den bahset. Bizim işlerden anlamazsın.” Ben onlara haddini bildirirken bir yandan da fark ediyordum ki kendi ülkemin şaşkınlarıyla aynı şeyi söylüyorlar; “Sen olduğun yerde kal. Sen olduğun kadar kal.” Neyse ki o ülkelerin de kafası çalışan insanları var da nereden geldiğini değil, ne dediğini dinliyorlar. Çünkü “Kaderlerimiz ayrı değil” diyorlar, “Bizim başımıza ne geldiye Türkiye’de, sizin de başınıza gelecek. Ve sizin Hristiyan olmanız, biddinizni uyguralık, otobüsünün fiyatı, bütün o ‘anştobegler’ sizi politik ve ahlaki çığlıkta korumayacak.” Nasıl desem! Amerikalılara “Biz en azından on yıl direndik devlet mekanizması tamamen felç edilmeden önce, siz ancak iki yıl!” latını İngilizce söylemenin keyfi başka hiçbir şeyde yok. (Trump, hükümetin çalışmalarını Meksika sınırına duvar yapılmadığı için illi aydan fazla durdurmuştu, ondan bahsediyordum. Bir çeşit alayüstü hal.)

Bu yazıyı gençler için yazıyorum daha ziyade. Donanın arkadaşlar. Kendinizi donatın. Birkaç dilde donatın. Çünkü dünya zor ve dünya sizi geldiğiniz yere geri göndermek için elinden geleni yapar, olduğunuz kadar kalmanız için. Ama siz, hepimiz bundan çok daha iyiyiz. Ve iyi olmak zorundayız. Evimizin tatlı, dip dilde bizde kalsın ama dünya... O başka, O çok dil, ✨

Dünya zor
ve dünya sizi
geldiğiniz yere
geri göndermek
için elinden
geleni yapar.

NAZAN

BEKİROĞLU

ANNA'NIN GARDİROBU

Birkaç yıl önce Anna Karenina'nın gardirobunu merak ederek yeniden okumuştum romani. O gardiropın sadece Anna'nın elbiselerinin değil aşkın lünetinin de çıktığı bir dizi yazı, defterlerimden kaldı. Bu, onların ilki. XIX. asır Rus aristokrasisine mensup bir kadının Fransız modasına uygun gösterişli giymi Anna Karenina'nın dizi ve film uyarlamalarında kostüm tasarımcısı kışkırtırsa da Tolstoy bu temada fazla ısrarcı değildir. Giyim kusam, sosyal statüyü belirtir; kadar güzelliği (dolayısıyla aşk) ile ilgili doğrultusunda kısaca işaret edilir ve biter. Örneğin Anna'nın giyimine dair ilk görüntü ancak kardeşi Stiva'nın evine varmasından sonra verilir. Bunlar Anna'ya dair henüz munis duran ayrıntılardır. Geldiği yumaşık bir etek hiyerarsından anlaşılır, çıkarmaya çalışırken şapkasının tülu kıvrırcı saçlarına takılır. Sevimli bir kadın imgesi.

Ancak balo gecesinde Anna'daki sevim, tutkuya doğru yön değiştirir. Kiti onun leylâk rengi bir tuvalet giymesini istese de Anna siyah kadife, sade bir tuvaletle görünür ama bir kurdele, dantel, çiçek, tül denizinin ortasında bu sadelik çok da iddialıdır. Nitekim o gece Kiti bütün romani çeviren Kiti-Anna (masumiyet-tutku) zıtlığı uyarınca pembe bir tuvalet giymiştir, japonunun etekleri ve parlak corapları görünür ama sadece aniden döndüğünde, Anna'nın siyah tuvaleti ise omuzlarını, kollarını, göğsünü açıkta bırakır. Kiti'nin saçları kabarıktır, Anna ise biraz dağınık saçlarının (bu görüntüyü vermek hayli ustalık ister) arasında muhabbet çiçeklerinden bir taç taşır. Kiti o zaman Anna'nın güzelliğine tuvaletinin bir katkısı olmadığını anlar. Leylak rengi ya da siyah, Anna bu kadar güzelliğin gıytsının önemi yoktur. Lakin siyah tehlikelidir ve aşka güvenerek gözde aldıkları cesaretin,

toplumsal konumunu korumada Anna'yı ne kadar sırtlanabileceği belli değildir. Operaya giderek konumunu sınamak isteyen Anna'nın giymi de güzelliği de cesurdur bu yüzden. Sirtında

Paris'te diktirdiği göğsü açık, kadife süslü ipek tuvaleti vardır. Bunun rengini bilmeyiz ama başına taktığı ve yüzünü hale gibi çevirerek güzelliğini ortaya çıkaran tülü beyazdır. Vronski o gece Anna'nın ağır bir hakarete

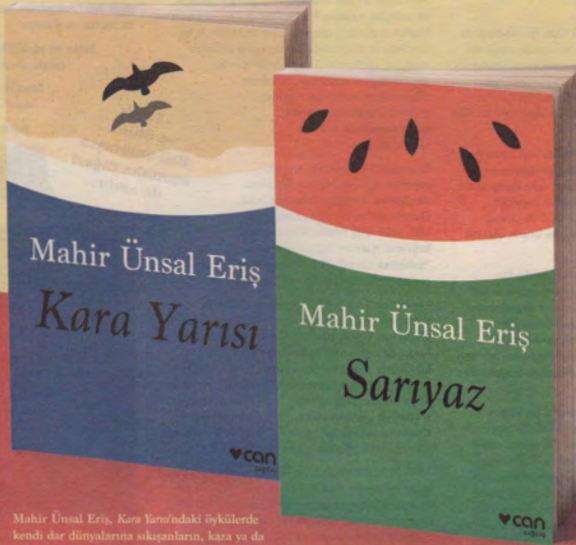
Aşk solduğca güzelliği her şeyi unutturma gücünü yitirebilir, dahası güzelliğin kendisi eksiyebilir.

Anna'nın giymi aşka dair de hazin bir yorum içerir. Çünkü Anna, Vronski'yi ancak güzelliğiyle büyülediğinin farkındadır ve giymiye takviye edilen bu güzelliği, evet, bir süre için her şeyi telâfi eder.

uğramasında danteliyle, olanca güzelliğiyle, dikkati çekecek şekilde cesur olmasının da payı olduğunu düşünse de bu güzelliği açkca sahip çıkamaz. Taşrada çekildikleri malikâne, sosyetenin bıraktığı boşluğu doldurmak adına, lükste ve teyiffatta Petersburg'un zoraki tekrarı olarak tatsız bir izlenim verirken Anna gün içinde üç kez kıyafet değiştirir ve akşam sırtında beyaz patisla bir giysi olduğunda bile bu sadeliğin kaç paraya mal olduğu kestirilebilir.

Avıntı bir yana Anna'nın giymi aşka dair de hazin bir yorum içerir. Çünkü Anna Vronski'yi ancak güzelliğiyle büyülediğinin farkındadır ve giymiye takviye edilen bu güzelliği, evet, bir süre için her şeyi telâfi eder. Vronski'nin sevdiği elbiseyi giymek bütün küskünlükleri unutturur meselâ. Ancak aşk solduğca güzelliği her şeyi unutturma gücünü yitirebilir dahası güzelliğin kendisi eksiyebilir ve tartışırken Anna'nın çirkinleştirdiği Vronski tarafından fark edilir. Bu çokuşu Anna'nın, duygularına refakat eden bol yuzuklu güzel ellerinden de izleriz. Aşkın belli belirsiz başlangıcında, bir kar fırtınasının ortasında trenden inen Anna'nın, manşonundan sıyrılarak korkuluğun demirine tutunan elini görürüz. Örneğin Vronski, kendisine gerekenin sadece aşk olduğunu söylerken de Anna, robunun dantelini kürkünün kopcasından kurtarmaya çalışmaktadır. Aşk kusura bulduğunda ise Anna kendisi olursa Vronski'nin ne kadar acı çekeceğini zalimce bir hâlde düşünürken yüzünü parmağınla takip çıkarmaktadır. Nihayetinde aşkın tukenişi de bu eller üzerinden gösterir kendini. Yıpratıcı bir kavgı sırasında Anna çayını içerken, Vronski'nin yüzündeki ifadede onun, açık olan serçe parmağından da hareketlerinden de dudaklarından çıkardığı sestene de tiksindiğini anlar ve eli titreyerek fincanı masaya bırakır. Romanın en üzücü sahnelerinde bu, aşk lünetlemişir.

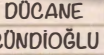
Mahir Ünsal Eriş'i özleyenlere: İki kitap birden.

Mahir Ünsal Eriş, *Kara Yarısi*'ndeki öykülerde kendi dar dünyalarına sıkışanların, kaza ya da alın yazısına kurban gidenlerin yahut hasede, fesada hatta içindeki şerre kapılanların peşine takılıyor. Aydınlığa da zifiri karanlığa da gözüni kırpmadan bakarak.

Birbirine bağlanan öykülerden oluşan *Sarıyaz*'da Mahir Ünsal Eriş, küçük bir kıyı gehrinde yaşayanların aşklarına, hüsrانlarına, isyanlarına, hezeyanlarına ve hayata tutunma çabalarına tercüman oluyor... Her zamanki sakinması, dürüst ve hayat dolu tavrıyla.

MAHİR ÜNSAL ERİŞ, İKİ YENİ KİTABIYLA CAN YAYINLARI'NDA.

VAROLUŞ SIKINTISI

-MARK ROTHKO'NUN RENKLERİ-

Resim: Mark Rothko, No. 3/No. 13, 1949

rengi, erguvani ve toprak tonlarının oluşturulmuş bir "resim-i geçit" var: yellow ochre, viridian, vermillion, carmen, magenta, violet, öyle ki yansırsa beyazın, sarının, kahvenin, kilin, kiremit kırmızısının zaman zaman hüznü çalan dalgalarımları, belki bu yüzden de "rahim ağzı" gibi turuncuya çalan bir zemin, tam da üzerinde suya düşmüş narin bir yaprak gibi yüzen hırpalanmış bir yeşil, sıyahı laciverde dönüşmüş o kendini tümüyle ele vermez nazlı zümrüd yeşili, ve adeta üzerine devrilen bir şarap kadehinden dökülmüş bordoyla zirveye yerleşen asil ve kutsal erguvani.

Tablonun devinimi aşağıdan yukarıya doğru, bir tırmanış itkisi, bir evrim yürüyüşü, tekemmülün çok tekamül bu yüzden. Elbette bir başlangıcı ve sonu varmış gibi, dolayısıyla da bir ortası. Geçişler bir yana, kütlenin dönüşümü altta yeşil, ortada siyah, sonda erguvanmış gibi. Ne ki tablonun sonu ve sınırları var, oysa yürüyüşün sonu yok. Tırmanış kadar da iniş var, bir döngüsellik içinde betimeyi bir akış.

Yeşil, yaşam'ın, yaşama'nın, yaşama geliş'in simgesi, tam da kirli sarının, toprağının başlangıcı olarak sınırladığı bir tan kızılığının ortasında, o nedenle de bir doğuş, yaşama adım atış, plesantadan çıkış. Yeşilin, turuncunun üzerinde, yüzüyormuş gibi durmasının bir nedeni de bu belki. Ne ki ömrü çok kısa, dikkat edilirse gövürlü, hemen üstünde, ufukta, küçük, uğursuz bir siyah çizgi -tehlike işareti olarak- çoktan belirmiş gibi, yeni evreye geçişin, yok oluşun, yaşam sınırının önceden belli belirsiz habercisi gibi. Sarıyla griyle kirlenmiş yatay beyaz

şeritler tabloyu iki kez bölüyor ve bu yüzden kendiliğinden üç bölme oluşturuyorlar, üç aşama. Başlangıcı yeşilin hakkı, sonrası ise karanlık, çok karanlık, simsiyah, ölüm var, acı var, kötülük var, yaşamın anlamını yok edecek denli zümrüd yeşiliyle şarap renginin yarattığı kocaman bir siyah aralık, tam da ortada, sadece akışın alt tarafını değil üst tarafını da belirleyecek denli devasa bir karanlık. Sonrasında şarabın katkısı artırınca ortaya çıkan kutsalın rengi: erguvan.

Sanatın o yıllara özgü nesnel tını izin verseydi Via Dolorosa da olabilirdi bu tablonun adı, bir tür İsa'nın yolculuğu, hatta bir üçleme de: Triad.

Doğal olarak ilk bölme genesis, bir yeniden doğuş, uçunda acı da olsa yaşam, huzur ve sükn, iman ve imtinan; en ortada crucifisso, çarmıha geriliş, acı, keder, hüznün, en nihayet yas ve ağıt, l'ultima cena, daima bir son akşam yemeği; en üst katmana, erguvana boyanmış o dar bölgeye gelince, miracın ve dönüşümün zirvesi, kemale eriş, yolculuğun sonu, Tanrı'nı kavuşma, theosis, ve derken yeniden yaşama, mağaraya, acıların arasına dönüş müstusu: in nomine patris et fili et spiritus sancti.

Aman yarabbi, bu kadar laf da nereden çıkar, Mark Rothko -en az Benjamin ve Zweig kadar- bir Yahudi iken ve üstelik dindar bir ailede de yetişmişken?

Elbette kimsenin dikkat etmediği bir yerden, tablonun adından, **No. 3/No. 13**'ten.

Şayet **No. 3**'ü Üçlülük, **No. 13**'ü Son Akşam Yemeği, bir ihanet gecesi olarak tanımlamamıza izin verilirse, 1949 tarihli bu yapıtı II. Dünya Savaşı'nın ardından yakılmış bir ağıt olarak okuyabiliriz.

Malum a, İsa'ya 13. havarisi ihanet etmişti: Iudam Iscariot.

SAHNELER

Dr. N. TURAN

Bir şeyin kalbini kırmak için
ilk önce yanış olmasa gerekmez ki...

Pakət Muzeyyen
Bu Derin Bir Tutku

İnsanlar
son anlarını yaşarken,
gerçek yüzlerini
gösterirler.

Joker
Kara Şövalye

Geçmiş kendimize anlatıp durduğumuz
hikâyelerden ibaret.

Aşk

İnsan, zamanı durdurmak
istediği yere attır.

Amelio

SİNEM SAL

İçtülük Günlükleri-4

Her şeyi kabullenmek bana bırakılan
genetik bir mirastı. Hamile kalana kadar.

BABASIII, GİTTİK BİZ!

Su hayatta iki kez uzun uzun olmasa da
derin derin düşündüm. İlk, babam işsizliğini
alkolikliğiyle taçlandırmak istediğindeydi. Hızla
yetişkin oldum. İkincisini de şimdi anlatacağım.

Kendimi severken, hep temkinliyimdir. Azı
karar diyenlerden. Zararınıysa hiç görmedim.
Keşke görseydim. En azından biraz.

Mahallenin en güzel kızlarından biriymişim.
Öyle anlatırlardı. Ben bakkala giderken,
evlenecek oğlu olan koca kadınlar cama
çıkarmış. Dirseklerini cama yaslar, bir kase
dolusu çekirdeği de yanlarına alır öylece
dönüşümü beklerlermiş. İkinci kez görsünler
diye. Halı yıkamaya kapının önüne çıktığımızda,
taburesini kapan başımıza üşüşürmüştü.
Maşrapayla bir su döküşüm varmış
ki sanırsın Asi Nehri'yim Akdeniz'e

dökülüyordum.

Her şey zamanından önce olurdu o zamanlar.
Sanağeler de düğünler de. Buna uyum
çazlamak için erken yaşlanıyorduk. Küresel
ısınma önce bizim mahalleyi vurmuştu.
Evlermizi gözümüzün önünde aşağı
indiriyorlardı. Önceleri buz dağı sanırdım.
Haklı çıkmadım ama o mahalleden okuyan
bir ben çıktım. Şennur'un kız dediler, inat
etti okudu valla o yoklukta. Örgütlü değişik
ama teşkilatlıydık çok şükür. Annemi zırh
gibi çekmiştik üstümüze. Diğer üç kız
kardeşime de örnek oluyordum. Gündüzleri
okuyup akşamları evi çekip çevirmek benden
sorulurdu. Ali'den tek farkım vardı:

Yumruklarımı göstermeden
dövüşüyordum.

Üniversitenin yayıl-bahçelerinde onu tanıdım.
Biricik sevgilim, müstakbel eşim Erdem'i.
İsmiyle müsemma. Gülerim. Her öğlen, okul
kantininde çorba içerek başlayan nadide
aşkımız, bizim evin salonunda tuzlu kahve içme
mertebesine erişince, duvarımıza bir diploma
asmış gibi olmuştuk. Dünya evimizin duvarına.
Her şeyi kabullenmek bana bırakılan genetik
bir mirastı. Hamile kalana kadar. Ne olduysa o
gün oldu. DNA'm değişti. Zincirlerimi kırdım.
Kötü şakalardan başka sığınacak hiçbir şeyim
yoktu. Çünkü bu haber, açık pembe duvarlı
evimizde bir cenaze etkisi yaratmıştı. Çocuğa
hazır değilmişiz. Hemen kablendim. Altından
kalkamazmışız. Elbette ya, nasıl

kalkalım? Düşünürsek, zaten
gençmişiz. Öyle tabii. Yine
yaparmışız. Yok!

Böyle bir
dünyaya çocuk
getirmek
istiyordum.
Çocuğu veren
Allah, babayı da
verirdi.

Hayatımın sesi bazen
görsütünden sonra geliyor.
Bir senkronizasyon
sorunu yaşadığım apaçık
ortada. Bu "yok" sesi
de çok sonra geldi. Dört
gün sonra hastane odasında
bacaklarımı iki yana açtığım
anda. Böyle bir dünyaya çocuk
getirmek istiyordum. Silahsız
orduya katılacak bir savaşı.
Çocuğu veren Allah, babayı da
verirdi. Erdem, bana destek
olmak için sol elimi tutuyordu.
Ona destek olmak için sol elinin
içine alyansımı bıraktım. Evlenme
teklif ederkenki gibi kalakaldı.
Bacaklarımı toparlayıp beyaz
önüğümlle hastane koridoruna
çıktım. Zerre ses duymuyordum.
Hayatımın sesi, akan görüntülere
rağmen bazen kesilirdi. Öyle
oldu. Erdem, beni durdurmaya
çalışıyordu. Biraz zor.

Merdivenleri hızla inerken,
içimden dua ediyordum. Umarım
kızım olur. Eminim babasız
kalmaz. Öyle ya... ben ne güne
koşuyorum*

Her yeni gün iyi bir kitapla karşılaşma ihtimali, dünyanın saçmalığına rağmen hayatta kalmakta ısrar etmemin en önemli nedenidir.

TESİRSİZ PARÇALAR

343. Eksiklikle böyle olur. Hayatım, gelecek bir şeyleri beklemenin telaşını ötelemek için kendi kendimi oyaladığım bir oyun gibidir. Neyi beklediğimi bilmem. Yeni bilirim esasında da bilmezdendir gelirim. Çünkü ben ne kadar çok bilirimse o kadar geç geleceğimi inanırım. O yüzden ben hiçbir şey bilmem. Sadece duvarları kitaplarla emek emek ördüğüm odamın ve oyuncaklarınm sadakatine inanır, geri kalanını Tanrı'ya havale eder ve herkesin uyumasını beklerim. Çünkü sadece herkesin uyuduğu zamanlarda yorgun ve yaşlı bir kaplumbağa gibi başımı kabuğumdan ileriye doğru uzatır ve usulca mıldırıyorum. Sessizlik iyidir. Gece iyidir. Beklemek o kadar da kötü değildir!

344. Yirmi yılı aşkın süredir öğretmenlik yapıyorum. Ama iyi ama kötü, elimden geleni yapmaya çalıştığım yirmi yıl bıraktım geride. Eğitim sistemine dair yapacağım eleştirileri sabaha kadar anlatmaya çalışsam da bitiremem. Ama bilhassa üzerinde durmak istediğim sorun, öğrencilerin ve bizim günde sekiz saat dört duvar arasında sıkışmamız. Bunun yıl açtığı yusukluk resmen beynimizi yumaşlıyor, sersemleştiriyor. Aristoteles, kurdugü okul olan Lykeion'da şöyle yöntemler uyguluyordu: Yeni başlayan öğrenciler için onları çok da sıkmadan, gezinti esnasında felsefe konuşabilecekleri "akroatikos" ve "akromatikos (söz-lü)" dersler. Bir bahar sabahı uyanan doğanın eşliğinde yaşamı ve dünyayı konuşmak yerine birkaç metre karelik bir odada otuz küsur kişi felsefe yapmaya çalışıyor. Zor...

345. Yeni bir kitaba başladığımda ve onun iyi bir kitap olduğunu fark ettiğimde hemen o kitabı kapattım. Yarım kalmış, bitirmekte zorlandığım kitaplar varsa masa da suratle onları okur, bitenler rafına kaldırırım. Bekleyen ev işlerini, ertelediğim diğer zimbirtıları, sınav sorularını ve yapmaktan nefret ettiğim başka ne varsa hepsini beni bile şaşırtan bir enerjile aradan çıkartır ve

o kitaba en baştan başlarım. Tüm diğer işlerle uğraşırken aklıma o kitapta olur ve o kitap orada böyle beni bekler. Sonra o malum an gelir. En sevdiğim eşofmanlarımı giyip ibadet ciddiyetiyle ellerimin arasına alırım kendisini. Bir sürü engeli aşır da kavuşan iki sevgili gibi yekvücut oluruz. Her yeni gün iyi bir kitapla karşılaşma ihtimali, dünyanın saçmalığına rağmen hayatta kalmakta ısrar etmemin en önemli nedenidir. İyi bir kitabın vadedtiği güzellikleri başka ne, kim vadebilir!

Hayatım, gelecek bir şeyleri beklemenin telaşını ötelemek için kendi kendimi oyaladığım bir oyun gibidir.

346. Geçtiğimiz yüzyılın en büyük entelektüellerinden biri olan Walter Benjamin, yükselen Nazi tehdidi yüzünden panığe kapılıp 1933

ylında Paris'e sığındı. Yedi yıl sonra, yine Nazilerin baskısı yüzünden, Paris'i de terk etmek zorunda kaldı. İspanya sınırında Portbou kasabasına kadar kaçabildi. Muhtemelen bulacaktı kurtulmanın bir yolunu. Ama o kaçmak zorunda olmanın utançına ve savaşın evrensel alçaklığına daha fazla dayanamayıp aşırı derecede morfin aldı o sınır kasabasında. Benjamin, ateist olmasına rağmen ölümüne yakın kafasını gökyüzüne kaldırdı ve tek bir kelime dökülmedi dudaklarından. "Neden?"

Bence, o son soruyu sormadan önce şunları da düşünmüş olmalı: "Kimden kaçıyorum? Nazilerden kaçabiliyım ama korkaklığımdan kaçmak mümkün mü? Ve en önemlisi, bu keza yaşamı sürdürmek için buca çabaya değer mi? Bütün insanlık topluca çıldırmışken, eğer varsan sayın Tanrı, söyle bana, neden?"

347. Aşağıya, Eczacı'nın köşeden Söğüt'lü Sokak'a inip eve doğru yürüyorum. Yürürken çektim bu dünyanın en saçma fotoğrafını. Çünkü bana dünyanın en saçma fotoğrafı gibi geliyor, sıcak bir çocukluk sevinci gibi geliyor bu sokakta yürümek. Çünkü yolun sonu evime çıkıyor. Çünkü gün boyunca ne-ler yaşamış olursan ol eve dönmek, dönmek bir eve, altına sığınacak bir battaniyeye, hoş geldin diyecek birilerine sahip olmak, çocukluğa dönmek gibi bir şey. Gün boyu hayatın üzerimize saldığı ejderhalarla boğuşup, burnumuzdan kıl aldırmanın yavaş yavaş ölürken, geceye ve eve sığınmıyoruz. Başka nasıl yaşarız?

Eve dön! Şarkıya dön! Kalbine dön!
Şarkıya dön! Kalbine dön! Eve dön!
Kalbine dön! Eve dön! Şarkıya dön!*

Sabahtan beri iki satır ağlayacak yer bulamadım kendime. Her yer insan, her insan kaygı, her kaygı hesap, her hesap utanç, her utanç çatik kaş, asık surat, kötü söz! Ev, duvarların arasında utanmadan ağlayabildiğim mabedim benim, yoksa nasıl delirmem?

Söğüt'lü Sokak'ın sonunda huzurlu bir uyku, mutluluk falan beklemiyor her zaman beni. Ama kaç yaşına gelsem geleyim emin olduğum tek bir şey var, evde çocukluğum bekliyor öylece... Gün boyu büründüğüm korkunç yetkinlik postumdan sıyrılıp hesapsızca, dilediğim gibi ağlayabilme, gülebilme, hüznülenebilme ya da sevinebilme garantisi veriyor bana ev. Evim...

* İsmet Özel

[illegible]

SELÇUK
ALTUN

"Moris Farhi ve Selhan Endres'in anılarında"

4766 - Batı'da kitap izciliği diye bir kadim meslek var(dı). O tuhaf işçiliği emeliyle kitapları zevkle arar, bulur ve bir hizmet bedeli karşılığında müşterilerine sunarlardı. Türkiye'de bu görevi -kısım-sahaflar üstlenir. İnternet olanakları yüzünden bu meslek de yok olmak üzere.

Anglo-Amerikan kitap dünyasının efsanesi kitap izcisi Martin Stone'du (1946-2016). Bizi tanıştıran sahaf onun için, sokakta yürürken hangi evde nadir kitap olduğunu kokusunu alır demişti. Onu bir romanına almamak olmazdı, neden mi?

4767 - İngiliz Martin Stone 10.yaşından itibaren bir kitap tutkunuydu. İş hayatına gazeteçilikle başladı ve yetenekli bir gazetistirdi. Değişik müzik gruplarını, bu arada ünlü Red Hot Chili Peppers orkestrasının solo gitaristliğini yapmıştı. Melody Maker dergisine göre İngiltere'nin en umut vaat eden gitaristleri listesinde başlarında yer alırdı. Rolling Stones grubuna bir gitarist gerekince deneme için davet edilen beş aday arasındaydı ama seçmemeyle bile katılmadı. Çünkü kitaplardan kopmak istemiyordu.

4768 - Martin Stone için "Kitabeverileri sahiplerinden ihlasıyla iyi tanıır" derlerdi. Gizemli ve saygın bir kitap izcisiydi. arazöz veya oportünist değildi, hediye etmeye satmaya yeğledi. Eseter bir okurdu. Sürekli parasızdı, sermayesi olmadığı için kitapları için

kapırdı ama umursamazdı. Nerede konuşup, nerede süslenirdi. Bir zaman sarrafıydı. Alçak gönlüydü, sözünün eriyi. Maceraperest bir gezgindi oysa çokmaktan ödün patardı. Ünlü çok arkadaş vardı ama onun hakkında asla konuşmazdı.

4769 - En az 10 yaş daha yaşlı gösterirdi. Alkol, sigara ve uyuşturucudan vazgeçmişti. Bileğini saklamak istesince neredeyse bir palyaço gibi giyinirdi. Son 15 yılını aristo, değişik adreslerde (kim zaman Shakespeare and Co. nam sahafını üst katında) geçirdi. "Kitapçılığın güzel bir yanı da emekliliği yoktur. Doksan yaşında da o işi yapasan kimse seni yaşlı bulmaz" demişti.

4770 - "Kazan Türkçesinde Atasözleri ve Deyimler" adlı kitabını

Abdullah B.Taymaz,TDK:

-Arba watolsa uron,üzg ülse ite.
(Araba kırılma odun,üzg ülse ete)

-Garipin azanın kim de tınlamaz.
(Garibin ezanını kim dinlemeye.)

4771 - (TJ)AMİR.

4772 - Küresel kültürü.

Ressam ve elstirimen Giorgio Vasari'ye (1511-1574) göre gezegenin en büyük sanatçı ressam, heykeltıraş ve tasarımcı Mikeland'ı / Filozof Rotterdam Erasmus'a göre (1465-1536), yaşlılık 35-40 yaşlarında başladı. Mikeland Buonarroti (1475-1564), dolu dolu 89 yıl yaşadı. / Mikeland'ın anıt mezarını öğrencisi Vasari tasarlamıştı. / "Mermerde bir melek gördüm ve o kurtulana dek mermeri oydum." Mikeland / Vatikan Sarayı'nda, Sistine Şapel'i tavanındaki müthiş freskoları Mikeland dört yılda tamamlamıştı. Ondan sonra eline bir dokuman geçerse onu ancak elleriyle başını üstüne kaldıracak okuyabiliyordu. / Stephen Crane'e göre "Savaş ve Barış"ın üçte ikisi fahişelik.

"Talekas eyaleti gibi sonu gelmiyor"

Mermer / Shakespeare'den iki

bin yıl önce.Aeschylus'da kendi

yiğitliğini oynatıyor.yönettiği

gibi,oyunda da yer alırdı. /

Oskar Kokoschka, fetti Alma

Mahler'in aslına yakın bir portatif

heykelini yapmıştı, bazen onunla

birlikte uyurdu. / James Ensor,

Karlita'nın "Metamorfoz"undan

yirmi dört yıl önce yaptığı bir tabloda,

kendini böcek olarak resmetmişti.

4773 - i.Ö. = İnternetten Önce /

i.S. = İnternetten Sonra

4774 - Memleke(n)imden İnsan Manzara'nın:Ne zaman ve hangi hacimde korna çalıncağın dahi ülke bazında bir eğitime gereksinimimiz mi var? Bazen sıkışmış trafikte, arkaında canhıraş bir korna sesi duyup kim bu hüküd diye döndüğünde, direksiyonda bir hanımefendi görüp şaşırız oлдum.

4775 - Anavazır At Oynağı -2/4:Yazar Kemal'den Bu Misir konuşuğunun bir işi daha var. Ünlü Lokman Hekim var ya, her derde deva bulan...Lokman Hekim dünyayı ilaçlarıyla,Arabistanı, Hindistanı, Magribi,şarkı,doğlaşımsı...Neden dolaylımsı böyle Lokman Hekim? Hastalıklarına ilaç ararımı,Nasıl bulurmuş ilacı Lokman Hekim?Memleke bunda işte.Lokman Hekimde bir sır varmış,sırları en büyüğü...Cümle çiçeklerin,otların dindinden anlarımış.Lokman Hekim bir daha çıktı diyelim.Otten bir çiçek başını kaldırı; "Nereye, nereye Lokman Baba?" dermiş. "Ben falan hastalığın ilacıym. Al beni, şöyle söyle eyle, o hastalığı kırıp diye keserim." Benden başka bir çiçek bağırmış;"Beni büyük sıkı kuşrukluyıldırıdan alında tut.Yed gün tut.Falanca hastalık insanağınlunun yanına uğramaz." Bir taşın dibinden incecik bir ot başını kaldırı; "Nereye, nereye Lokman? Bende de şu su var," dermiş.Lokman

bu Lokman, Mağnıbımaşıklı dolmışım. En sonunda Çukurova'ya gelmiş işte aradığım toprak barmış, demiş. Çukurova'yı mekân tutmuş...Yeryüzinde ne kadar ot, çiçek, bitki varsa hepsi Çukurova'da varmış.

4776 - Mart ayında edebiyatı dünyasının ilk elzem kişisini, ilk dostumu peş peşe yitirdim. Moris Farhi (1935-2019) İngiltere'de yaşayan itelilik bir yazar ve (zarif bir kişiydi. Kitaplarımın İngilizcede yayımlanması sürecinde yardımcı görmüştüm. Dostlarının deyimle Musa Abiri'nin, Türkiye'ye "Genç Türk" adıyla çeviren romanını itelikle önerim.

Selhan S. Endres (1957-2019) yetkin bir akademisyen ve çevirmendi.Hastalık sürecinde "Ardıç Ağacı'nın Altında"nı çevirmeye cabaluyordum. Ne zaman hatırını aramak için arasam ilk cümlesi: "Selçuk Bey, kitabınızı yetiştireceğiz" olurdu.

İkisini de unutmayacağım...

4777 - Kitap önerileri:

Bir Tayra Köpeği – Akın Aksoy, Doğan Kitap

/ Seygiri Erdal – Haz Selim Bektaş,

CAN / Komünist Masasında Nâzım

Hikmet – Tolga Sardan, Doğan

Kitap / Derde Deva Randevu

– Murat Mentleş (Çz. Hakan

Karataş), April / Şimdi – Tozan

Alkan, İslık / Tarihi Kırıntılar

– Barış Bıçkıcı, İletişim /Ne

Ateş Bizi Tüketiyor – Murat

Gülşenli, CAN / Unutmayı Bir

Öğrenilebilir – Uğur Kökten,

YKY / Egede Eşkiyalı – Sabri

Yetkin, İş Kültür

4778 - "VahşiVeraset'ten – Fergun Özelli,

Heterotopya:

A'(dan tadimlik)

aç'ılyas atarç asabi antikalarn

alabars anozler, abartılı askerik akidesiyle

akortusz atesler aktıytor aşınmış anadile

4779 - 08.03.19! Nuri'Alı Poyrazoğlu Tiyatrosu'nda

"Tak Tak Tak"nı işledik. Özgün-Komik-Dinamik-

Eleştiril-İnteraktif'iYaşama sevincinin atarak çıkık.

("Nele Süzdünüz Şu Alemden?" başlıklı denemesi

Alı Poyrazoğlu, 28.06.1998 tarihinde NewYork'ta, hem

de Trump Tower'da yazmış. Son cümlesi:"Görünüşü,

aygıncı şimdiki acağızın, son lafızı boğazınıza takılır

kalır, bakın benden söylemesi...)

4780 - 10.03.19! Can Bora'nın yazıp yönettiği ve

oynadığı "Altar"ı izlerken sanki Şişliistan'da onu

gizemli bir vaha keşmiştik,etkilendim.

Can Bora (doğ. 1986) Sorbonne Üniversitesi'nde

tiyatro eğitimi almış bir aktör ve akademisyen.Yakışıklı

ve birikimli ama onun işi TV dizileri ve gazetelerin

paparazisi eklelerinde çok yoku.

Can Bora ve onun duruşunu sergileyen tüm genç ve

itelikli sanatçılarımız itelikle alkışlıyor.

ÇÜNKÜ HAYAT, ROMANLARDAN DAHA TUHAF...

Varsıl bir hayat sürdüren,ortaylaşlarında, kadın delisi Erkan bir kaza haberiylearsılır. Aynıarıaçığındölen karısı ve en yakın arkadaşının haberiirlir gelen.Tanıştıklarıgündenberi geçinemeyen bu iki kişinin hayatı nasıl olurda aynı arabanın içinden bulur?

Bu sorunun ardındaki sırlarErkan'ı giderek koyu bir bunalmaya iterve Karadeniz'in bir kasabasındaki, dedesinden miraskalanındık açığı bahçesinekapamasına neden olur.Bahçenin en kadim varlığı birardır açığıdır. Erkanğünlerce ona içini döker.

Semihle Rahat, Selçuk Altun, Yazar Kemal, 2014

merkez olarak bilinir. Karadeniz'de 60 stratejik noktayı yaşama onlar sokmuştu. Kalınları Söke'ye bağlı Balat köyü sınırları içindedir. Büyük Menderes'in taşıdığı alüvyonların istilası altında hüznünlü bir durumu vardır.

1403.19'da Nur'la nihayet Milet'e gittik. Tiyatro binasının eteklerinden arkeolojik siteyi izlerken zaman tüneline bir safariye çıkmışım.

(Felsefenin babası Miletli Thales (tevellüt, İ.O.600). "Hayattaki en zor şey kişinin kendini bilmesidir" buyurmuş.)

4782 - "Geldim Gördüm Geçtim Gittim"den-İhan Mimaroglu

Kıbrıt suyunun peşinde

"Kitap,bildiğim tek bombadır" demiş Mallarme.

İyi silâhlanmış değil, ondan.Adi üstünde: mal arme.

"Dünyayı düzeltmeye kalkmadan önce,Amerika'nın köküne kıbrıt suyu ekmeli" dedim.

"İyi ama, kim yapacak bunu?" dediler hep bir ağızdan.

İş başa düşmüş gibi görünüyordu. Kıbrıt suyu edinmedim diyar verden. Evde kendim yapayım dedim. Sigaramı yakmak için hep çakmak kullanıyordum da, çekmeceleri karıştırdım; buldum bir kutu kıbrıt. Koydum kıbrıtları bir tabağa, su dökümü üstlerine. Kıbrıt suyunun öyle yapıldığını biliyor değil idiysem de, denemeye değerdi. Ertesi sabah kıbrıtları tabakadaki suyun içinde iyice ıslanmışlardı.Ama o su Amerika'nın köküne ekildiğinde ya da döküldüğünde işe yarar mıydı? Elimi değdirdim suya.Amerika'nın kökünü yakıyacak bir suya benzemiyordu. Kazıma bile elimi.

Eczaneye gittim. Nasıl alatacakam kıbrıt suyunuz var mı?

"Do you have match juice?" (Kıbrıt suyunuz var mı?)

Karşıdaki rafa bakmamı,yoksa çarşamba günü geleceğini söyledi zenci satıcı İstenevin ne olduğunu anlamadıklarında müşteri delemek için hep böyle derler."

4783 - "Babam beni görünce,'İki gündür bana okuduğun bir kitaptan bahsetmedin. Sen galiba serseri olacaksın', dedi. Benim için sarf ettiği en ağır söz budur hayatı boyunca. Yaşım 17 falandı."

("Dün Dündür" Mehmet Barlas'la söyleşi kitabından, 2019)

4784 - "Lolita'yı 6 yıl daha okumayıp, onun 18 yaşına basmasını bekeleyeceğim" Groucho Marx

4785 - Küresel kitabevi Mino'a'nın (Süleyman Seba Cad. No.52A) sahibi, bibliyofili Nazım Tokuz okurumdur. Cumhuriyet Kitap'ta çıkan son "Kitap için" için duyurularını dile getiren bir mesaj yollamıştı. Misyonumu özetelemi nedeniyle ondan bir alıntı sunuyorum:

"SelçukAbi,nasılınız? Bu sabah okuyamadım gerekiz işlerden dolayı, öğlene doğru bir arkadaşım gönderdi son paragrafı, çok uzıldım; Fenerbahçeden Alex gitmiş gibi oldu. Sonra sizin mesajınız geldi, gece saatiki kitap ekini aldım elime. Solaklıktan mı bilmiyorum,olsankı hep tersten karıştırmış dergileri.Ardı ardına vedalan görmek içimi burktı...

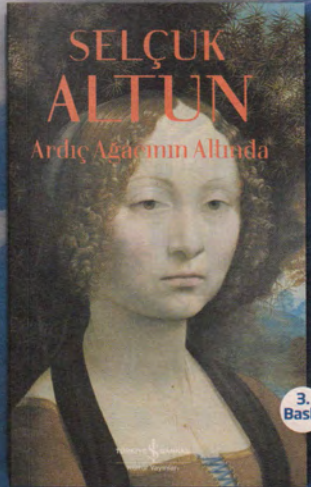
Doğrusu dergide devam etmeniz mutluak verici ama bu ülkede geleneksellesen her şey yok etme alışkanlığı çok yorucu!

4775 madde... Edebiyat hakkında bunca bilgi, eleştiri, haber, kültür azzı. Biz okurken hem güldük hem de eğlendik, hem kitap hem de yazar öğrendik, küresel edebiyat hakkında en büyük hazinemizi yıllar boyunca "Kitap için"...

Şimdi yazarken okulan mezuun olmuş öğrendi gibi bir histeyim ne yazsam iyi ifade edemedim...

En iyi geleceği bakalım! Biz de OT

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://ranney.org

Ardıc Ağacının Altında
Selçuk Altun
276 sayfa, 34 TL

3. Baskı

Kitabevlerimiz: İstanbul - Kadıköy, Tel: (0216) 348 97 84 Eminönü- Mıltı, Tel:(0212) 511 13 37 Beşiktaş,Tel: (0212) 258 77 43 Bakırköy,Tel: (0212) 571 20 32 Nişantaşı, Tel: (0212) 234 80 71 Taksim, Tel: (0212) 238 08 37 Ankara - Yenisehir, Tel:(0312) 430 33 66 TunaTahiti, Tel: (0312) 324 10 73 - İzmir - Karskaya, Tel:(0232) 364 71 42 Konak, Tel:(0232) 484 77 21 Dıyarkabir - Ofis, Tel:(0412) 228 42 16 - Eskişehir-Yenisehir,Tel:(0222) 228 49 13 - Konya - Selçuklu, Tel:(0326) 228 11 77 - Konya - Yalıncı,Tel: (0326) 222 56 92 - Manisa, Tel:(0242) 327 55 12 - Samsun - Çiftlik, Tel:(0362) 233 38 30 - TrabzonMerkez, Tel:(0462) 326 9839

Kitabevlerimiz: İstanbul - Kadıköy, Tel: (0216) 348 97 84 Eminönü- Mıltı, Tel:(0212) 511 13 37 Beşiktaş,Tel: (0212) 258 77 43 Bakırköy,Tel: (0212) 571 20 32 Nişantaşı, Tel: (0212) 234 80 71 Taksim, Tel: (0212) 238 08 37 Ankara - Yenisehir, Tel:(0312) 430 33 66 TunaTahiti, Tel: (0312) 324 10 73 - İzmir - Karskaya, Tel:(0232) 364 71 42 Konak, Tel:(0232) 484 77 21 Dıyarkabir - Ofis, Tel:(0412) 228 42 16 - Eskişehir-Yenisehir,Tel:(0222) 228 49 13 - Konya - Selçuklu, Tel:(0326) 228 11 77 - Konya - Yalıncı,Tel: (0326) 222 56 92 - Manisa, Tel:(0242) 327 55 12 - Samsun - Çiftlik, Tel:(0362) 233 38 30 - TrabzonMerkez, Tel:(0462) 326 9839

TÜRKİYE BANKASI
KİBRIT YAYINLARI

REWHAT
ARSLAN

İki yataklı odalarda tek kişiyse, diğer yatağa o bilmediğiniz ikinci kişinin yokluğu uzanır. Tedirgin olursunuz. Yalnızlığınız iyice sokulur size. Sarılır. Yanınızda uyur. İşte bu yüzden benim gibi yalnız yatmayı sevenler, iki yataklı odalarda hep haliflekste uyanır.

MINİBARİ PATLATMAK

Küçük ve boş
viski şişeleri
büyüklerinden
daha tehlikelidir.
Çünkü bu
minibarı
patlattığınız
anlamına gelir.

Parmak kadar bir viski şişesi ayağımın altından yuvarlandı. Küçük ve boş viski şişeleri büyüklerinden daha tehlikelidir. Çünkü bu minibarı patlattığınız anlamına gelir. Dönüp minibara baktım. Durum düşündüğümde vahimdi. Minibarı içinden geçmiştim resmen. Küçük şarapları, küçük biraları, küçük Redbulları, susamış bir Gulliver gibi kafaya dikmişim. Meyve sularına bile acımamışım. Daha fenası: top keki ısırmışım. Minibara dokunmayayım diye otele soktuğum biraları beni kesmemiş olacak ki böyle bir çelginliğe kalkmışım.

dokunmayalım, sen bi ihtiyacın olursa beni ara, ben tedarik ederim" diye uyarmıştı beni. Galiba sadece beni uyarmıştı. Çünkü gittiğimiz diğer imzalar için kaldığımız otellerde bir tek benim minibar kullanımlım yanıyordu husak. İzmir'e doğru gelirken de editörlerden Faruk bu mevzuyla açmış, durduk yere "Biz rockstar değiliz ki mına koyım, minibar patlatalım. Yazar, çizer insanlarız biz, minibardan su bile içemeliyiz. Ha bi Tuna Kiremitçi'sindir, Jehan Barbur'sundur, o zaman içersin küçük viski. Kimse sana sormaz! Ama yanı misal sen, kedi çizen insanın dost, yanı bırak minibarı, su bile musluktan içmen lazım. Yanlış mıymı? Anlayacağın biz o küçük şeyleri içecek kadar

Uyandıgımda gözümün gördüğü tek şey, ellerini beline koymuş, açık mavi gömleklili Yılmaz Özdil'in hacıyatmaz gibi ağır ağır sallanıyordu. İşte o zaman İzmir'de, bir otel odasında olduğumu hatırladım. Yerde, halifleksin üzerindeki boylu boyunca uzanıyordum. Yılmaz Özdil, Sözcü gazetesine sardırım otele sokmayı başardığım biranın boş şişesinin üzerindeki köşesinden bana bakıyordu. Sarhoş gözlerim köşe yazısının başlığını seçmeye çalıştım "Mazbata - 4 Nisan 2019". OT dergisinin İzmir imzası 6 Nisan'dı. Demek ki iki gün öncesinin sözcüydü bu. Yazıyı da okumaya çalıştım, fakat beceremedim. Bir Yılmaz Özdil köşe yazısını okuyamadığıma göre gerçekten çok içmiş olmalıydım.

Yerimden doğruldum, güç bela ayağa kalktım.

Ucretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranfex.org>

büyük değiliz dost, bunu lütfen anla artık!" diyerek minibar üzerine dev bir tirat atmış, bu konuya dikkat çekmişti.

Başım felaket ağrıyordu. Tek kişilik yatağa oturdum. Hemen yanımda boş bir yatak daha vardı. Bana yine en sevmediğim, iki yataklı odalardan tutmuşlardı. Böyle odalarda kendinizi uzak bir akrabasının salonunda kalmıyormuş gibi hissedersiniz. Etrafta bir beklenti dolanır. İki yataklı odalarda tek kişiyse, diğer yatağa o bilmediğiniz ikinci kişinin yokluğu uzanır. Tedirgin olursunuz. Yalnızlığınız iyice sokulur size. Sarılır. Yanınızda uyur. İşte bu yüzden benim gibi yalnız yatmayı sevenler, iki yataklı odalarda hep halifekte uyanır.

Duygusal anlamda fazla derinleşmiş olmayımlık ki midem bulandı. Kalktım. Balkona çıkıp deniz havası almak istedim.Ama nafile. Odam otelin otoparkına bakıyordu. Nemli kaportalarla, 35'le başlayan plakalara baka baka bir sigara içtim. Sonra girdim içeri.

Elimi yüzümü yıkamak için tuvalete gittim. İzmir'de "hangover" olmanın benim gibi şursuz biri için çlgün sonuçları olabilirli. Atatürk'in imzasını alına dövme yaptırmış olabilirli mesela.Ya da göğsüme sekizi sonsuz işaretleri olan bir 1938 kazatmış olabilirli dim.

Yüzüme su çalıp aynaya baktım.Yüzümde minibarı patlatmış olmanın pişmanlığından başka bir şey yoktu.

Midem göbeğimi tam ortasından içine çekmiş gurulduyordu. Karnım bu haliyle iki hörgüçlü bir deveyi andırıyordu. Felaket bir açlık hissediyordum. Onca şey yiyip içtikten sonra hâlâ yemek istiyorsanız midenizi sarhoş etmişsiniz demektir. Saate baktım, sabahın 5'iydi. Bedava otel kahvaltısına saatler vardı. Bu mideyle o saate kadar beklemem mümkün değildi.

Faruk hakiydı, bir rockstar değildim ben, bırak minibarı, deniz manzarasını, kulak gubuklarını bile hak etmiyordum. Şu an yerimde Teoman olsa bu atmosferden bir şarkı çıkarardı mesela. Sıla bir şiir yazardı. Mor ve Otesi'nin Harun'u politik derinliği yüksek sözler kaleme alırdı. Onları geçtim Atilla Taş'a bile tweet attırırđı burası. Oysa ben bedava otel kahvaltısından başka bir şey düşünemiyordum.

Odanın anahtar kartını çıkardım yerinden. Işıklar söndü. Çektim kapıyı. Üzerinde 216 yazıyordu...sonra 215...214...213...212... Kimlerin odası denize bakıyor diye düşünerek yürüdüm koridoroda.

Denizden esen tuzlu rüzgar sırtımı hırpalarken otelin manzaraya bakan odalarını seyrettim bir müddet. Nisan ayında İzmir soğuk ve yağmurluydu. Buralılar bu havaları doğal afet saydıkları için dışarda kimsecikler yoktu. Yiyecek bir şeyler bulmak için ayırdım otelin önünden.

Biraz yürüdükten sonra kordonda bir seyyar boyozcu bulmuş dibine çökmüştüm. Tadı pudrasız Kürt böreğini andıran bu yuvarakı boğça, çayla güzel gidiyordu. Boyozcu yeni soyulmuş bir haşlanmış yumurta uzattı bana.

- Buyur abi asıl bunla yiyeceksin!

Alıp ısırđım yumurtayı. Sanırım boyozcular bizim gibi erken kalkınlar için otel kahvaltısı satıyordu.

- Ne diyosun abi, mazbatasını vermediler adamın?

Boyozcu siyasete girmek istiyordu.Ama hiç havamda değildim.

Geçişirmek için geveledim.

-Yılmaz Özdil'in iki gün önceki Sözcüz yazısını oku, Mazbatayı yazmış...

- Kral yazmışsa okunur!

- Aynen!

Faruk ve Hakan'ın önde oturduğu Doblo'nun arka koltuğunda,beremi gözlerime kadar indirmiş, uyumaya çalışıyordum. Boyoz ve yumurta yemeden yaklaşık dört saat sonra, dergi ekibiyle üç araba İzmir'den ayrılmıştı. Diğer iki araba Renault Megané'di. Beni Doblo'ya atmışlardı.

Faruk ve Hakan uyuduğumu düşünerek kısık kısık minibar mevzuunu açtılar birbirlerine.

- Abi adam her şeyi yemiş içmiş yine! Bi de burda bahçe kapısı yazıyor!

- Bahçe kapısının minibarda ne işi var mına koyiim!

- Al abi bak! Bahçe kapısı 20 TL!

Kafamı iki koltuğun arasına uzaattım, "Yanlışlıkla bahçe kapısını açmış olacağım" dedim. ✱

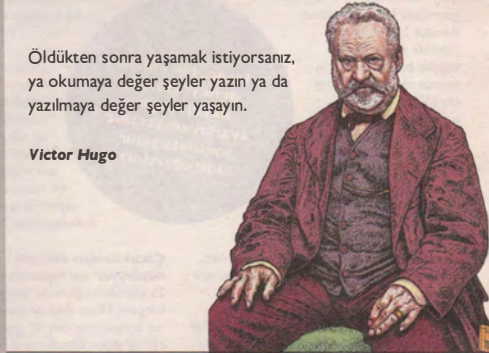
Ötaporreler

BENOİT HAMET

Eğer bir yerlerde bilime, demokrasiye, barışa, aydınlığa aç bir çocuk senin ışığını bekliyorsa, sönmeye hakkın yoktur. İşıyacaksın! Ölüme saniyeler kalmış olsa bile...

Türkan Saylan

Öldükten sonra yaşamak istiyorsanız, ya okumaya değer şeyler yazın ya da yazılmaya değer şeyler yaşayın.

Victor Hugo

Yaşamı bu kadar tatlı yapan Onun bir daha olmayacağıdır.

Emily Dickinson

ELİF EKİNCİ

JEAN-CHRISTOPHE GRANGE, gerilim-polisiye edebiyatının efsane yazarlarından. Romanları 30'dan fazla dile çevrildi; birçok sinemaya uyarlandı. Türkiye'de de geniş bir okur kitle sine sahip olan Fransız yazarla son romanı 'Ölümler Diyarı' vesilesiyle kötülük mefhumunu, polisiye edebiyatı ve İstanbul'u konuştuk.

KÖTÜLÜĞÜ GÜÇLENDİREN SEVGİ EKSİKLİĞİDİR

YOKSUNLUKLARIMI ROMANA DÖNÜŞTÜRDÜM

Son romanınız 'Ölümler Diyarı' kötülük genetik midir, illeştirebilir mi gibi soruları ortaya atıyor. Her kötülük izah edilebilir mi, yoksa nedensiz kötülük de var mıdır?

Nedensiz kötülüğe inanmıyorum.

Çoğu zaman insanın kötü yanı geçmişle bağlantılı oluyor.

Kötülük halinin, insanın özellikle de çocukluk

çağında başına gelenlerin sonucu olduğuna ve sevgi

eksikliğiyle doğrudan bağlantılı olduğuna

inaniyorum. Frustasyon dediğimiz doymuş

yoksunlukları yoğunlaştıkça kötülük hissi daha da

güçleniyor. Seri katillere yakından bakacak olursak,

çoğunun sevgiden mahrum olduğu bir

geçmişli vardır. İnsan bir kimya deneyi gibidir,

dozajı doğru ayarlayamazsanız sonunda zehirli

bir patlama gerçekleşir.

İnsan, bir kimya deneyi gibidir, dozajı doğru ayarlayamazsanız sonunda zehir elde edersiniz.

Sizin kişisel deneyinizin formülü nedir?

Formül çok basit: Aşırı doz sevgi! Aslında ben de eskiden çok agresif bir tavra sahiptim, çocukluğumda birtakım yoksunluklar, tatminsizlikler vardı. Ama zamanla bu agresif tavrın içimdeki korkuya verdiğim bir tür cevap olduğunu anladım. Ama insanoğlunu ilginç kılan -ki benim örneğimde de bu şekilde- bu eksiklikleri iyi bir şeye kanalizet etmek. Ben, yoksunluklarımı romana dönüştürdüm. Her insanın, kendi kimyasındaki kötülükleri alıp olumlu bir şeye dönüştürebileceğine inanıyorum.

KÜÇÜK KIZIM BANA ÇEKMİŞ

Günümüzde cinayetleri, seri katilleri odağa alan belgeseller çok popüler. Haberlerde, bilgisayar oyunlarında vs. şiddet çok gerekçi bir şekilde hep karşımızda. Bu gerilim-polisiye edebiyatını nasıl etkileniyor sizce?

şiddet içermeye başladığını gözlemliyorum ama bunun söylediğiniz durumla ilgisi var mı bilimiyorum. Teknik bir kural bu: Yazarsanız hep daha şiddetlisiniz bulmalısınız.

Kötücul karakterlere bu kadar kafa yormak sizi paranoyaklaştırmıyor mu?

Tam tersi, romanlarımda tüm bunları

yansıtmak, kusmak, günlük hayatımda daha saflaşmamı sağlıyor.

Çocuklarıma sorsanız bu kadar karanlık bir hayal gücüm olduğunu asla tahmin edemezler. Bu romanlar kafamdaki o karanlık kısımdan kurtulmak için bir çıkış yolu. Romanlarımda da benim için, az önce bahsettiğim 'doğu doz'un bir kısmını oluşturun, onlar sayesinde içimdeki karanlıktan kurtuluyorum.

Çocuklarınızı dehşetle düşürüyor mu romanlarınız?

25 yaşındaki oğlum, bir televizyon kanalında kurgucu. Onun daha profesyonel bir yaklaşımı var kurgularına dair. 21 yaşındaki kızım tıp eğitimi alıyor. Kitaplarını yerine babasını tercih ediyor, pek onun tarzı değil romanlarım. 11 yaşındaki küçük kızım da bayılıyor kendisini geren ve korkutan şeylere. O bana çekmiş sanırım...

KOMİSER NİEMANS'LA ARKADAŞLIĞI İLERLETTİK

Son romanda Paris'i odağa almışsınız ama romanlarınız çoğunlukla üçüncü dünya ülkelerinde ve birden fazla şehirde geçiyor. Bu durum çok fazla seyahat etmenizi gerektiriyor olsa gerek...

Yazar olmadan önce 10 yıl gazetecilik yaptım

seyahat ettim, tanıdım

döneme dair hikayeleri, detayları biriktirdiğim bir hazine sandığım var. Romanlarım için her zaman bu sandığa başvuruyorum. Yalnızca yeni bilgilere ihtiyaç duyarsam seyahat ediyorum ama şu ana kadar biriktirdiklerim ışığında sonsuza kadar evde kalıp bir şeyler yazabilirim sanırım. 'Ölümler Diyarı'nda arka planda çok iyi bildiğim Paris var ama aslında Paris'i anlatmak çok daha fazla zamanımı alıyor çünkü çok iyi

biliyorum. Çok bilince insan daha detaylı anlatıyor.

Gerilim-polisiye edebiyatında bir karakter yaratıp, onun hikayelerini serileştirmek çok yaygındır. Sherlock Holmes, Hercule Poirot gibi... Siz neden bu yolu tercih etmiyorsunuz?

Her seferinde yeni bir kahraman yaratıp onun kendi travmaları, kendi özellikleri doğrultusunda, yeni bir soruşturma, yeni bir roman yazmanın daha zevkli olduğunu düşünüyorum. Fakat geçen yıl televizyon için dört bölümlük bir mini-dizi yazdım. Orada Kızıl Nehirler hikayesini ve Komiser Niemans'ı tekrar ele aldım. Sonra her bir bölüm için bir roman yazmaya karar verdim, hatta ilki Fransa'da geçen ay yayımlandı. Şimdi önümüzdeki dört romanda hep aynı kahraman karşınıza çıkacak. Ben de arkadaşlığı iyice ilerlettim Komiser Niemans'la...

MİNARELER DOĞU MEDENİYETİNİN ZİRVELERİ

Kurtlar İmparatorluğu'ndan çok önce, henüz gazeteciyken, İtalyan, Kolombiyalı ve Türk mafya tipi ve yapılanmasıyla ilgili bir çalışma yapmışsınız. Bu çalışmanın Türkiye ayağında ne gibi anılarınız var?

Aslında projemiz her bir mafya üzerine ayrı röportajlar yapmak fakat sadece Sicilya mafyasıyla görüşebilmişim. Türkiye'de mafya üyeleriyle maalesef görüşememişim, sadece onlar hakkında bilgi sahibi olan gazetecilerle konuşabilmişim. Ama 'Bozkurtlar' adı hâlâ aklımda. O dönem çok ilgimi çekmişti, haber dışında kendi özel araştırmanı yaptım ve Kurtlar İmparatorluğu kitabı da böyle ortaya çıktı. Bozkurtlara mafya denebilir mi bilemiyorum ama İtalyan mafyasıyla aralarındaki en büyük fark Türkiye'dekilerin çok politikleşmiş olmasıydı.

Daha önce birçok kez İstanbul'a geldiniz. İstanbullular olarak biz şehrin git gide betonlaştığını düşünüyoruz. Siz nasıl değişiklikler gözlemlediniz bu ziyaretinizde?

İstanbul'a ilk kez gazetecilik yaptığım dönemde gelmişim. 'Leylekler'in Uçuşu'nu yazmadan önce, leylek göçünü takip ederken, Sırbistan ve Bulgaristan üzerinden İstanbul'a geldik. Yolculuk sırasında oryantal etkilerin yavaş yavaş ortaya çıktığını görmek çok şaşırtıcıydı. Ve o doğu dünyasının doruk noktası da Boğaz ve gökyüzüne yükselen cami minareleri manzarasıydı. Ama bu sefer geldiğimde daha batılı bir şehir algısına sahip oldum. Çok çok batılı hatta! Akşam çıkıp bir yerlerde bir kadeh bir şeyler içmek isterseniz PDF Kitap Arsi - <https://rantev.org> dönüşmüş İstanbul. 🌟

Oslo'da, Hills isimli asırlık bir Avrupa restoranında, orta yaşlı bir garson işinin değişmez yönleriyle gurur duyuyor: Kusursuz bir üniforma, bir örnek masa örtüleri, müdavimleri ve düzenli akşam yemekleri. Bu kendi istikrarlı ritmiyle yaşayan evrende, masalar arasında herhangi bir temas yoktur... Ta ki güzel ve bakımlı bir genç kadın kapıdan içeri girip restoranın ve temsil ettiği her şeyin hassas dengesini bozana dek... **Garson** Avrupa'nın son yüzyılını, o büyük resmi tek mekân ve sakinleriyle özetleyen büyüleyici bir hikâye.

"Eskiden görkemli günler görmüş bir Oslo restoranında geçen, zekice, melankolik ve hicivli bir roman.

**Wes Anderson hayranları
buna bayılacak."**

-The Globe and Mail

iyi ki kitaplar var...

timas.com.tr

timasayinginrubu

İSMAİL
GÜZELSOY

ZOMBİLİ BİLİ BİLİ BOM

Artık üretmemiz gerekmiyor, bizden beklenen tek şey tüketmek. Kollarımız gevşekçe önde, beynimiz kurumuş, önümüze çıkan her şeye saldıran yedi milyarlık bir açlar ordusuyuz.

Koca bir devrimin bütün meyveleri ve yumurtaları tek kişiye emanet edildi. Binlerce yıllık insanlık birikimi, anlaşılabilir bir ilkeyle her şeyi yönetime erkine sahip kadir-i mutlak efendilerce 80'lerin sonunda çöktürüldü. "Yaşasın, diktatörlük bitti" diye sevindiki bir süre. Sandık ki, orada büyük bir demokrasi kültürü doğacak. Aksine, sınırlanmayan güç anlayışı 'Soyvetler'den dünyaya bir virüs gibi yayıldı. Neoliberal bir dünya kuruldu. Cesaret ettiği her şeyin hakkın haline geldiği bu dünyada yeniden ilk dikkatimi çeken neydi, biliyor musun? Vampirlerin yavaş yavaş, önce sıradan vatandaşlara, ardından da görkemli kahramanlara dönüşmesi... Bir önceki dönemin kan emici bu çirkin sütlüklere sinemada, edebiyatta birden soyulmuş efendiler olarak işlenmeye başladı. Oyle ya insan emeğini sömürmek, onun hayatını çalmak niye ayıp, günah filan olundu ki artık? Bunun aksini savunanları kaybetmemiş miydi savaş? Onların kurduğu dikta rejimi çökmemiş miydi? O zaman sıradan insan denen yaratıkların vücudundaki hayat kaynağını içerek sonsuzca yaşayan efendilere kim karşı çıkacaktı? Haydi bakalım, yıorsa bir şey söyle, anında vatan düşmanı, dinsiz, terörist ilan edilsin. Ama kurtadamlar aklanmadı. Onlar köylü, kaba, vahşi, e-mail adresi bile olmayan varlıkları ve tabii ki vampir bey hazretleri kızı kapacaktı. Ne yani, ilkel doğasına dönüşen, TOKİ konutlarına karşı çıkan bu kaba yaratıkları mı alacaktı kıızı? Tövbe de! Olağan yollardan ölmüyorlardı bile. Onlara söylüşün ve paranın simgesi olan gümüş kurşun işliyordu yalnızca. Kredi çekeceksin arkadaşım, başka yolu yok. Sen istiyorsun ki kapmak, alacak o kredi kartını... Ah, en korkunç olan neydi biliyor musun? Gücün sonsuzca çarpıldığı bu yağma çağında zombiler yeniden tanımlandı, işte bu beni çok fena ürpertti. Zombiler evelden de vardı ama vampirlerin ve kaba köylü, feodal kurtadamların gerisinde kalan çiliz figüranlardı.

Kollarını öne uzatıp öylece yürüyor, önlerine gelen her şeyi yiyorlar ve zerrece şuru yoktu bunların. Bizden mi söz ediyorlardı yoksa? Bizi içine tiktıkları kimlik kaba ne ki? Yedi milyarlık ve karnımızı doyumlamak için yıllarda gece gündüz yürüyor, önümüze çıkan her şeyi yiyoruz. Vampirlerin ve kurtadamların geride bıraktığı her şeyi, yani kırıntıları, hiçliği kemiriyoruz, boşluğu, kirletilmiş sebzeleri, meyveleri, hastalıkları, çeliği, asfaltı, betonu... Paso taksit ödüyörüz. Bir mezar yeri kadar yeşillik kalmayınca kadar dünyanın kanını içip kuruttuktan sonra bize böyle küfrediyor: kadir-i

mutlak efendiler. "Siz şursuz ve doyumsuzsunuz, bu yüzden kanınızı içmek bize helal!" diyorlar. Sen istediğin kadar bağır, "İnsanın ulan, bir değerim var, içimde yaşanmamış aşklar var, gidilmemiş yerlerin hayali var, okunmamış kitapların kokusunu çekiyorum içime, doğmamış çocukların babası, annesiyim, benim de bu hayatta bir kariş yerim olmalı" diye bağır ki sesin duyulsun. Efendiler böyle görüyor bizi. Ya biz?

Sanayi devriminden sonra insan, üretimin baş aktörüyü. O üretmediği sürece hiçbir şey olmayacaktı ve insan emeğini kutsayan bir dünya görüşü her zaman var oldu. Şimdi artık önüne geleni tüketen, bütün ömrünü ev taksidi ödemeye hasretmiş ve giderek sistemin kendini yeniden üretmesine katkısı azalan, salt tüketen bir varlığa dönuştük. İnsanlık malulen emekli oldu. Artık üretmemiz gerekmiyor, bizden beklenen tek şey tüketmek. Kollarımız gevşekçe önde, beynimiz kurumuş, önümüze çıkan her şey saldıran yedi milyarlık bir açlar ordusuyuz. Belli ki uzaylılar filan da bizi görünce başını çevirip yoluna gidiyor. Ne yapacağız? Artık tüketmekten vazgeçmeyi deneyebilir miyiz mesela? Bir sabah uyanıp, "Hanım ben bugün zombilik yapmayacağım" desek mi? "Bey, ben de sıkıldım zombilikten, bir ay boyunca pata tes yiyeceğim, bu vampirler kendi kanyla beslensin biraz da" desek mi? Ne olur acaba? Oyunun kuralları değişir mi? Dün grev neyse bugün de tüketim boykotu o değil mi?

En önemlisi, neden biz ev almak için bu kadar eziyete katlanıyoruz ki? Dünya zaten bizim değil mi? Basit ikel, çocuksu bir laf ettiğimiz biliyoruz ama bir zamanlar bu soruyla çalkalanmıştı dünya. Belki bir gün yine çalkalanırız ve iyi de olur. Belki yeniden vampirler, kan emici pislikler olarak hak ettikleri çöplüğü boylar. İlk kazığı en güneşsiz alanımız çakışın o zaman! ✨

BAŞAK
BUĞDAY

HABERSİZ ÇEKİLEN FOTOĞRAFLAR

581

Üstünde eskiyen ceket gibidir masumiyet.
Gençken, yeniyken yakışır da
yaşlandıkça yazık ki yorar insanı.

582

İyi hissettiğim anlar kısa sürüyor.
Ya mutlu oluşum yalan
ya da can sıkıntım sebezis. Bifemiyorum.

583

Etrafta suçumu bilen kimse kalmayınca,
unutması kolay olur sandım. Yanılmışım!

584

İnsanın, kaçmak istediği şeyi
sürekli hatırlamak zorunda kalması çok zormuş.
Kendi kendine hatırlatması daha da!

585

Başının üzerinde binlerce kelime uçurur da
elini uzatıp kolayca yakalayabildiğin birkaç ile
anamlı tek bir cümle kuramazsın hani:
Vartık içinde yokluk.

586

Delilikten değil o kendi kendine konuşmalar.
Başkasına söylenince yorulur çok yoldır, diye
insan bazı şeyleri şâde kendine saklar.

587

Sorduğum soruya cevap veremeyeceğini
bildiğimde daha sakin oluyorum.
Kendinden emin olmak, diyen de var
hainlik, diyen de. İkisi de doğru!

588

"Oyun" dediğin sadece tahtadan
ve taştan ibaret değil ki.
Sağlam bir de rakip lazım
yenilmeye doymayacağın yeri geldi mi.

589

Üslubla gönül veren gülümseyişim,
kaç kez daha yanlışla düşersen düş,
bil ki hep arkada duracağım.
Çünkü aptalın tekiyim!

590

Güzel görünmek derdi şöyle durşun,
habersiz çekilen fotoğrafların su-
stem fikriyle de hayran de habersiz.

DİPNOT*

ÖMER GÖKSEL

Lösemiyle mücadelesi sebebiyle aylardır Türkiye'nin gündeminde olan ÖYKÜ ARIN'ın annesi EYLEM ŞEN YAZICI, Öykü Arin'in hikayesini ve Türkiye'de benzer durumda olup kök hücre bağışi bekleyen tüm Öyküler için yürüttüğü mücadeleyi OT'a anlattı.

DONÖR OL, ÖYKÜ ARIN'E Umut OL!

Öykü Arin 4 yaşında ve kan kanserinin çok özel bir türüyle mücadele ediyor. Öykü'nün hikayesi, Kasım 2018'de İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi'nde konulan lösemi (Jüvenil Miyelomonositik Lösemi – JMML) teşhisiyle başladı. Bu teşhisten önce sık hastalanmaları, halsizlikleri ve deri döküntüleri vardı. Yapılan tahlillerde maalesef JMML ile tanıştık. JMML, lösemilerin nadir görülen saldırgan bir türü ve bu nedenle ilik nakli yapılması gerekiyor.

TAM UYUMLU DONÖR BULUNAMADI

Öykü Arin için Kasım ayından itibaren Kasım sürdürdüğümüz 10/10

uyumlu donöre maalesef Türkiye ve yurt dışında yapılan kök hücre bağışi kampanyalarında ulaşamadık. Tam uyumlu verici bulunamadığı için doktorlarımız tarafından, annesi olarak benden yarı uyumlu nakil yapılması kararı alındı. Kızımız Öykü Arin için 10 Nisan'da yarı uyumlu nakil süreci başladı. Alınacak kemik iliğinin iyileşme sürecine katkısı, nakil sürecini takip eden günlerde belli olacak. Tüm kabiliyet yapılan yarı uyumlu naklin başarılı olmasını umuyoruz.

KAMPANYA DAYANIŞMAYLA SÜRECEK

Bundan sonraki aşamada yarı uyumlu nakil başarısız olduğu takdirde ya da JMML tekrar

**Kök Hücre Bağışi
Hayat Kurtarır!**

NASIL DONÖR OLURUM?

Donör olmak aslında çok basit bir işlem. İlk iş olarak, size en yakın Kızılay kan bağışi merkezine gidip, kök hücre bağışçısı olmak istediğinizi söylüyorsunuz. Önce kök hücre bağışi formu doldurup ardından kan veriyorsunuz. Bu işlemler hiçbir masrafa gerektirmediği gibi, kan vermenin vücudunuza herhangi bir yan etkisi de yok. Bu aşamadan sonra artık uluslararası veri bankasının kayıtlı bir bağışçısı oluyorsunuz. Artık Öykü'ye veya kök hücre bekleyen binlerce kişiden birine veya yarın lösemi teşhisi konulacak bir başkasına hayat verme şansınız var.

Veri bankasındaki bilgilerinizin ışığında, hastalardan biriyi tam uyumlu olduğunuz anlaşıldığında Sağlık Bakanlığı sizinle iletişime geçiyor. Bu aşamada da hiçbir cerrahi müdahale, yan etkisi olan herhangi bir işlem olmadığı gibi, hiçbir masrafa da karşılaşmıyorsunuz. Üstelik Sağlık Bakanlığı, iş yerinizde resmi iznili sayılmanızı sağlayan işlemleri de sizin için hallediyor. Sizin ve dilerseizin bir refaktörünüzün bütün yol, konaklama ve işe masraflarını karşılıyor; hastanın bulunduğu şehir gitmeniz ve ağrıtanmanız sağlanıyor.

Son beş günlik aşamada, ilk dört gün kanınızda kök hücre sayısını arttırmak üzere size sadece aşı yapılıyor. Dört gün boyunca yapılan işlemler aşılardan ibaret. Besinci gün kanınızda fazla kök hücreler ayrıştırılarak alınıyor ve son olarak yine kendi kanınıza aşı aktarılıyor.

Mehmet Ali & Akşamsefası

ettiği takdirde Öykü Arin'in yeniden nakil olması gerekecek. Bu nedenle 10/10 uyumlu donör arayışımızı bitmedi. Hem Öykü Arin'in hem de tüm Öyküler'in hikayesini değiştirmek üzere taşıdığımız toplumsal sorumluluğun gereğini yerine getirmek için, başladığımız Öykü Arin'e ve Tüm Lösemili Çocuklara Umut Ol / Kök Hücre Bağışi Hayat Kurtarır! kampanyamızı aynı yoğunluk, hız ve dayanışmayla sürdüreceğiz.

KAMPANYA 150 BİNİ AŞKIN DONÖRE ULAŞTI

Öykü Arine Umut Ol Kampanyası, bilinclendirme ve kök hücre bağışi kampanyası sürecinde 150 bini aşkın donöre ulaştı ve birçok Öykü'nün hayata tutunmasını sağladı. Canım kızımı başladığığz bu yolda 150 bine yakın kan örneği, hızla işlenebilir ve hızla çalıştırılır, Öykü Arin ve pek çok hastanın nakil ihtimali artacak, hastaların bekleme süresi kısalacak ve iyileşme süreçleri başlayabilecek. Aynı zamanda Türkiye'de ve dünyada hastalar hayata tutunacak.

SADECE ÖYKÜ ARIN DEĞİL, BİRÇOK HASTA UmutLA BEKLİYOR

Öykü Arin'imizin sevgi dolubir kalbi var. O büyüyecek belki de bilim insanı olacak ve binlerce hatta milyonlara hayat kurtaracak. Biz, Öykü Arin'in ve onun durumundaki tüm hastaların hayatta kalma çabasına destek olmanın, hepimizin toplumsal sorumluluğu olduğunu düşünüyoruz. Biliyoruz ki; ülkemizde sadece Öykü Arin değil, aynı zamanda pek çok hasta kök hücre bağışını umutla bekliyor.

Donör Olun, Umut Olun, Asla Vazgeçmeyin! Öykü Arin'in hikayesi herkese insan olabilir, birlikte yaşamamanı ve yaşatmanın en temel değer olduğunu bir kez daha gösterdi. Öykü Arin'e Umut Ol kampanyasına gönül veren dostlarımızdan, kök hücre bağışi kampanyalarını sürdürmelerini ve verdikleri numunelerini Sağlık Bakanlıği üzerinden takipisi olmalarını istiyoruz. Bugüne kadar gösterdikleri dayanışma ve destek için herkese çok teşekkür ediyor, bu yolda bizimle devam edecekleri herkese sevgilerimizi iletiyoruz. Ve diyoruz ki; Donör Olun, Umut Olun, Asla Vazgeçmeyin! ✨

BAĞIMSIZ BİR ÜLKENİN ÇOCUKLARI OLMAK İSTİYORUZ

OMÜR ÜZEL

"En uzun koşuysa elbet Türkiye'de de Devrim; o, onun en güzel yüz metresini kaştı."

Can Yücel

Deniz Gezmiş, Türkiye'deki devrimci hareketin efsane isimlerinden. Dava arkadaşları Yusuf Aslan ve Hüseyin İnân'la birlikte boyun eğmemenin, mücadelenin ne demek olduğunu hem yaşadıkları döneme hem de gelecek nesillere anlattılar.

Deniz Gezmiş, 16 Temmuz 1971'de başlayan THKO-1 Davası'nda, TCK'nin 146. maddesini ihlâl ettiği gerekçesiyle yargılanır.

9 Ekim 1971...

Ceza Kanunu'nun 146/1 maddesi gereğince idam cezasına çarptırılır.

Deniz Gezmiş mahkeme heyeti karşısında

"Tarih bizi temiz çıkaracaktır, buna inanıyoruz!" der.

Korkusuzca, hiçbir çaresizlik hissetmeden, eğilip bükülmeden, öldürüleceğini bile bile yaptığı savunması müthiş vurucudur Deniz'in.

"Evelemlerde iddianame kelle istemek için hazırlanmıştır. [...]

Biz varlığımızı

hiçbir karşılık

beklemeden Türk

halkına ve devletin

bağımsızlığına

armağan etmiş

bulunmaktayız.

Bu sebeple ölümden

çekinmiyoruz."

"Biz çok iyi biliriz

ki, Kurtuluş

Savaşı'nı yapmak

için Samsun'a

çıkanlara

İstanbul Örfi İdaresi ve Mahkemeleri tarafından idam cezası verilmiştir. Osmanlı İmparatorluğu'nun yüzlerce generalinden ancak birkaç tanesi Kurtuluş Savaşı'na iştirak etmiştir. Ve yine bilmekteyiz ki, Kurtuluş Savaşı yapıldığı sırada İstanbul'da bulunanlar, bunları yapanlara 'eşkiya' demiştir."

"Bu memlekette Mustafa Kemal'e gerçekten sahip çıkanlar varsa onlar da bizleriz. Onun, tam bağımsız Türkiye idealini yalnızca biz devam ettiriyoruz."

"Biz bağımsız bir ülkenin çocukları olmaktan mahrum eden, hepimiz dâhil, sizlersiniz; çünkü Amerika sizin döneminizde Türkiye'ye girdi, hiçbiriniz sesinizi çıkarmadınız..."

"Yaptıklarımızın haklı olduğuna inanıyorum. Türkiye'nin bağımsızlığından başka bir şey istemedik. Bu sebeple Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mücadele verdik. Bundan dolayı ölümden korkmuyoruz. Onu işbirlikçiler düşünsün ve onlar telaşa düşsün."

Ve 6 Mayıs 1972.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnân ile birlikte Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde idam edilir. Deniz Gezmiş'in nazdı durduğunda saat 02.15'tir...

Savunmasının sonunda şöyle demiştir:

"Ben 24 yaşımdayken kendimi Türkiye'nin bağımsızlığına armağan etmekten onur duyuyorum. Bağımsızlık düşüncesini mezara kadar götüreceğiz."

47.
İSTANBUL
MÜZİK
FESTİVALİ
11-30.
HAZİRAN
2019

**HUMAN
REQUIEM**
Berlin Radyo Korusu

28 Haziran Cuma
29 Haziran Cumartesi
Zorlu PSM
Turkcell Sahnesi

**“Büyük bir
dolaysızlık
ve samimilik”**

New York Times

Dinleyicilerin arasına karışmış 65 şancı,
tekerlekler üzerinde bir piyano,
sürprizlerle dolu bir deneyim...
“Human Requiem”, Türkiye’de ilk defa,
47. İstanbul Müzik Festivali’nde.

biletix

#varolmanınkaranlığı #varolmanınaydınlığı

muzik.iksv.org

istanbulmuzikfestivali muzikfestivali

İkuv kurucu sponsor

Eczacıbaşı

İkuv resmi beslenimsi sponsoru

THE MANTARA

değerli
iştirakçisiyle

Kuruluşlar
Kültür Bakanlığı

10 YIL
Kültür Bakanlığı

ZORLU
Kültür Bakanlığı
Sanatları
Merkezi

Kültür Bakanlığı

T.C. KÜLTÜR VE TURİZM
BAKANLIĞI

Yeni

Kültür Bakanlığı

DEFTERLER

Yazan - çizen: **M.K. PERKER**

HANI BİR ŞEHİR
EFSANESİ VARDIR,
YILLARDIR RAKI SOF-
RALARININ MUHABET
REPERTUVARINDA İLK
CANDIR...

HANI GÜYA
KADIR İNANIR BİR
AKŞAM İSTANBUL'DA
BİR BARA GÜZÜYÖR,
MEKANIN MÜŞTERİ-
LERİNDEN GENC BİR
DELKANLI KADIR
İNANIRIN YANINA
GİYÖYÖR. İSMİNİN
SERHAT OLDUĞUNU,
BİRAZDAN KIZ ARKA-
DAŞININ GELİCİNİ
FALAN ANLATIYOR.

VEE... EVET O HİKAYE, KIZ ARKADAŞI GELDİĞİ ZAMAN KADIR
İNANIRIN KENDİSİNE SELAM VERMESİNİ RICA EDİYOR, KIZ
ARKADAŞINA HAVA ATMAK İÇİN. İSTE KIZ GİYÖYÖR, KADIR
İNANIR SELAM VERİYÖYÖR NABER SERHAT DİYE, SERHAT DA
TANIMAZLIKTAN GİYÖYÖR SELVİ BOYLUMU, FALAN.

SİMÖ BU HİKAYE BİR İSTANBUL
GECE HAYATI MİTOSUDUR, YASAN-
MAMIR. AMA ASLINDA GERÇEK
BİR HİKAYE, SADECE KADIR İNANIRIN
BAŞINA GELMEMİŞ. DON RICKLES'İN
GERÇEK HİKAYESİ BUL.

DON RICKLES HİKAYENİN SERHAT'I,
KADIR İNANIR DA FRANK SINATRA. DON
RICKLES MEŞHUR AMERİKALI STAND
UP'CI. SINATRA DA MEŞHUR SINATRA.
DON RICKLES VE SINATRA NEW
JERSEY'DEN ÇOCUKLUK ARKADAŞI.

BİR GECE BİR BARDA DON RICKLES
SINATRA'DAN BİZİM HAYALI SERHAT'IN
İNANIR'DAN RICA ETTİĞİ KİMYA
TALEP EDİYOR.

DONE! (O İS
TAMAM)

DON RICKLES'İN KIZ ARKADAŞI GEL-
YÖR. SINATRA ÇİFTİ YAKLAŞIYOR VE
NABER DON DİYÖR.

AMAN YAA, YİNE SALÇA
OLDU, GEL HAYATIM
GİDELİM.

SINATRA'YI 5 KİŞİ TUTUYOR DON
RICKLES'İ DÖVMEK İÇİN...

SINATRA'NIN EN YAKIN ARKADAŞI DON
RICKLES, AMA ASİL ANNESİ ARKADAŞ,
VE BU KİŞİNİN YAKIN ARKADAŞ OLAN-
LARIN HİKAYESİ DE GÜZEL. DON
RICKLES HENÜZ YALPAVAYAN BİR
STAND UP'ÇIKKEN ANNESİ SINATRA'NIN
ANNESİNE GİDİP YARDIM İSTİYOR.

FRANK BİR AKŞAM
DON'UN SAHNESİNE ÇIKTIĞI
KONFERE KALKIĞI GİTİSE,
O KADAR İYİ OLUR Kİ
HERKES "SINATRA'YA
DON RICKLES'İ İZLEMİŞ
GELİM" DERSE BİZİM
OLAN DA BİRAZ BASININ
İLİŞİNİ ÇEKER
BELKİ.

SINATRA'NIN ANNESİ
NASTA YATIRINDA HİÇ
KİMLEDEN ÇEVAP
VERİYÖR.

DONE!
(O İS TAMAM)

DERLER Kİ
SINATRA'NIN
ANNESİ ÇOK
GÜZÜL BİR
KADINDI VE
SINATRA'NIN
DÜNYADA
GÖTÜNDÜ
DİNLEDİĞİ TEK
KİŞİYDİ. BENİM
DE EN SEVDİĞİM
ANNE HİKAYE-
RİNDEN BİRİSİ
BUL, BİR DİĞERİ
DE ENİSTENİN
ANNESİNİN
HİKAYESİ.

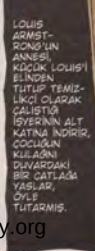

ENİSTEN "MAZBATAYI" ALMAK İÇİN DAVET
EDİLDİĞİ TÖRENE ANNESİYLE GİDER. İSMİ
NOBEL KOMİTESİ TARAFINDAN ANCAĞI
EDİLMESİ SAHNEYE ÇIKMAK İÇİN AYVAĞI
KALKTIĞINDA ANNESİ SÖYLEYER:

SACINA BİR
SEYLER
YAP.

BURADA BASKA
GÜZEL BİR ANEK-
DÖT DHA VAR BİR
BASKA MÜNEVVER
NİSANN ANNESİYLE
İLÖLİ.

LOUIS
ARMST-
RONG'UN
ANNESİ
KÜÇÜK LOUIS'I
BLİNDEN
TUTUP TEMİZ-
LİKÇİ OLARAK
ÇALIŞTIR-
IYERİNİN ALT
KATINA İNDİRİR,
ÇOCUĞUN
KULAKSINI
DÜVARDAKİ
BİR ÇATIĞA
YASLAR,
ÖYLE
TUTARMIŞ.

ÇÜNKÜ VALİDE ADAMININ GÜZÜDE ÇAĞ KÜLLÜP- RİNDEN BİRİ- SİYMS VE DUVARDAKİ ÇATLAK- LARIN ARKASINDA BİR ZEPLİN DİFLE- SİLER ZEPLİN- LERİ ULDURACAK NEFİSE SAHİP ADAMLAR ENSTİ- TÜMANLARINI ÇALIYORLUS.

BVLAT
ZEMSTRON'UN
İLA GRAMFONCU O
CATLAK OLMUS.

TED GRIFFIN'IN
SENARYOLARIN-
DAN GÜZEL
BİR REFLİK.

BÜTÜN KADINLAR
ANNELERNE DÖNÜŞ-
R; BU BİR TRAJEDİDİR.
HECİR ERKEK ANNESİNE
DÖNÜŞMEZ. BU DA
ONLARIN TRAJEDİSİ.

BİR BASKA PEK
SAHANE ANEKDOT DA
STEPHEN KİNG'İN
ANNEĞİNDİR... KİNG
İLKOKULA BAŞLAYACA-
ĞI GÜN DİĞER ÇOCUK-
LARLA NASİL GEÇİRİ-
CEK ANLASHILIRK
MI DİYE SIKINTILAR
İÇİNDEYİM...

OKULUN AVLUSUNA GÖRÜLE-
RİNDE ANNESİ ZEPLİNİN ÜSTİ-
RİNE ÇOKUP SÖYLE DİMSİ-

İSVİÇRE OL

DİNDİ YAZAR İSA-
BELLE ALLENDEYİ
SÖRÜŞÜRLER...

YAZMAYI HAYAL ETTİĞİZ
AMA HENDEZ EL ATAMADİĞİ-
NİZ BİR KİTAP HAYALİZ
YA DA KONU VAR MI?

VAR AMA ÇOK MÜŞTEHİN
SAHNELER YER ALDİNDAN YAZ-
MAYA BAŞLAMAK İÇİN ANNEİN
ÖLÜMÜNE BİRİLYİCİDİM. ÇOK
ÇOK KİTANIRIM ÇÜNKÜ.

İSMET ÖZEL'İN BU
MİSRAKLARI DA PEK
GÜZELDİR: 'TİSÖO TA-
RİHLİ SEVİNDİLERSE
DİĞER TALIMATI / VE
ANAMIM KANSERİNE
ALİSTİM.'

HEMEN BUNUN
ALTINA ÇAN YİCE'İN
BU GİRNE YAZIŞIN-
NEDEN BARMAMA YAZ-
MIŞIM DA ANANAMA SİR
DOKTÖRMEĞİŞİM KAC
KİŞİ YAZIŞINA CEŞA-
DEN UÇUP ÖTTİLER/
BEN ONYEDİ YAŞINDA
BENİ YIKAYAN
ANNEİM SİR YAZIŞAK
KADAR SAİR
DEĞİLİM.'

VE DİDEM
MADAM'IN EN
GÜZEL DİZİLERİN-
DEN BİRİSİ:

'ANNEİM
ÇOK SEVİN-
MELERİN
KADINYDI!'

SİNEMADAKİ EN GÜZEL
ANNE HİKAYELERİNDEN
BİRİ DE AL NIGHT SHYAY-
MALATININ İNŞİREKARİLE
FİLMİNDEKİ BİR SAHNEDE
GÖSER Kİ BURADA
ANNEYİ GÖRMEYİ BİLE.

FİLMDEKİ SAHA VE İO YAŞ-
LARDAKİ ÖLÜ BİR FİLMİN
ZEMİN KATINDADIR. SÜPER
KAHRAMAN OLUŞUNDAN
SÖPİLİNDİKLERİ TİBAYIN
BECKTEN SÜPER KAHA-
MAN OLUP OLMADIĞINI TEST
ETMEKTEDİRLER.

SAHA BUNUN İÇİN
HATİTİN ALTINA
YATAR VE ÖLÜNA
ADRIKLARI ART-
TIRMASINI SÖYLER.
VE BU HAYATK
TEST SİRASINDA
OLUR DA BİR KAZA
ÇIKARSA NE
YAPIMAK BEKİTİR
KONSİDİNDİ KONSİ-
DİNDEN ARALARDAN
GİRİŞİN DİYALOG
SAHANEDİR.

İŞLER TERS
DİDERSE YAPACA-
ĞI BİLİYORSUN.

EYET,
ANNEİM
CAĞIRACA-
ĞIM.

YANİ, ADAM
SÜPER KAHA-
MAN ANA GİRİŞİNE
ÇOCUĞUNA ANNE-
SİNİ CAĞIRMASINI
SÖYLÜDÜR.

İN MÜNEVVER SAHİ-
YETİLEŞİNDEN BİRİNİ
ANNESİ OLAN NİTTE Kİ-
NİSİSİBİRİN BİR VİCİYİ-
DE NOKTAYI KOYMAK İ-
TİBİRİ BU NÜSHANIZ İÇİN
NİTTE KİNİSİSİBİR
WOODY ALLENİN ANNESİ.

WOODY ALLEN'İN ÇAĞIRIŞI
LE YAPTIĞI DÜNYA TURUNA
ANLATAN HAPKA BİR BE-
GİSİDİR. VARDIR. VE İO RAN
RUBUS DİYE. BEŞİSİBİRİN
SOLANIDA WOODY ALLEN'İN
ANNE BARMASINA YAPILAN
BİR RİPORTAJI YER ALIR.

WOODY ALLEN'İN ANNESİ
RİPORTAJI YARIDA KEŞER
VE SÖYLER DER:

OK SİR, YOU GO HOME
NOW / TAMAM BİRYE
ARTIK EVİNE GİR.

İSTEDİĞİNİ İSTEDİĞİNE İSTEDİĞİ ZAMAN
SÖYLEYEN ANNELEMEYİN ANNELER
GİRİŞİNİ DE BU VESİLEYLE KUTLARIM.

OK, YOU GO
HOME NOW.

Mayıs ayı müjdedi ve neşelidir fakat bizim buralarda
hüzün de verir. Mayıs, çok öldürüldüğümüz bir ay...

İnsanlık ve Hıyrları

İLHAMİ
ALGÖR

SEVİNİRKEN HÜZÜNLENMEK HUYU

Haldun Taner'i anacağım ama lafı
dolandırırım biraz. Mayıs neşeli aydır, yaz
gelişini müjdeleyebilir. Mayıs ayı diyor. Hıdrellez'i
var. Leylegi, göçmen kuşları var. 19 Mayıs'ı
var. Stadyumlarda genç erkekler birbirlerinin
omuzuna basarak, gövdeleri ile kule yapıyorlar,
genç kadınlar hula hoop çevirirler ve
gerekteğin uygun adım yürürler.
Bunun adı 'gençlik bayramı'dır.
Gençlik, "Hadî çocuğum
birbirinin sırtına çıkıp
kule yapın ve marş marş
komutlarına uyun"
diyelebileceğiniz bir
canlı formdur. Ara bir
formdur, geçer.

Mayıs ayı müjdedi ve
neşelidir fakat bizim
buralarda hüzün de verir.
Mayıs, çok öldürüldüğümüz bir
ay. Sosyal medya, ay boyunca tek
tek hatırlatacak bize 6 Mayıs cinayetlerini.
1 Mayıs 1977 Taksim Meydanı katliamı orada
duruyor yerli yerinde. 10'ar yıllık dilimler ile
Türkiye Siyasi Cinayetler Tarihi diye bir dizî
kitap yapsak, her cilt telefon fihristi kalınlığında
olur. Ölüm bu toprakları,
bu memleketi çok mu
seviyor?

Buna rağmen hâlâ
memleketin üstünde,
yanına körük misali
"canım bizler-iğrenç
onlar", "oluk oluk
kan akacak" vb. türde
dumanlar tütüyor. Duman
uzun kara bir kuleden
tütüyor. Yüzüklerin
Efendisi göndermesi
yaptım, çok da aykırı
durmadı. Ongörmemiştim
ama söz yine "kule"
imgesine geldi. Bu esnada
dizinin nano teknolojisi,
biyo teknoloji, parçacık
fizik, epigenetik vb. den
çok ediyor.

İnsanlığın bir kısmı
kopmuş geliyor ama
madenlerde, inşaatlarda,
tersanelerde, trafikte,

her fırsatta sinek gibi ölüyor. İşçi Sağlığı ve
İş Güvenliği Meclisi'ne (İSG) göre, 2018 Mayıs
ayında en az 166 işçi yaşamını yitirdi. Aynı ay
içinde 37 kadın öldürüldü. Onleyemediğimiz
göre, "Ben yapmadım, Miki yaptı" diyemem.
Durum beni de bağlar.

**Ölüm
bu toprakları,
bu memleketi
çok mu seviyor?**

Kıymetli Haldun Taner 1986
Mayıs'ında vefat etti.
1983 senesinde Milliyet
gazetesinde çalışıyordum,
kendisi ile tanışma fırsatı
buldum. Mesela, Keşanlı.
Ali Destanı onun eseridir.
Keşanlı Ali'nin filmini
seyrettim. Yönetmen Atif
Yılmaz, mekan Sinekliadağ
derler bir gecelondü semti,
sene 1964: "Sinekliadağ burası /
Şehre tepeden bakar / Ama şehir
ırakta / Masallardaki kadar."

Fikret Hakan esas oğlan, Fatma Girik esas kız.
Ali ile Zilha. Film müzikal. Zilha'nın farkındası
sözler şöyle: "Böyle mi geçecek ömrüm /
Neyim eksik sizlerden / Yetti be gaderin çevri

/ Kel miyim çopur mu ben - Bana günah değil
mî / çoğunuzdan ince belim / Batakta solan bir
gülüm / Hepinizden ayrılmış..."

1960'lı yıllarda memleketin mizah ve düşünce
dünyasında bereketli rüzgârlar var bence.
Haldun Taner de o rüzgârlara dâhil. Hatta
kendisi bizzat bir "rüzgâr yapan". Tanığı var, Zeki
Alasya:

"Haldun Taner olmasaydı bugün biz de
olmazdık. Biz Haldun Taner sayesinde Metin'e
bir araya geldik. Onun çabaları olmasaydı Zeki-
Metin gibi bir ikilinin doğması imkânsızdı. Biz
bir araya getiren, Devekuşu'nun kurulmasını
sağlayan odur." (Aktaran: Cihan Demirci)

Bir tanelik daha verelim, Ferhan Şensoy:

"Haldun Taner bana: 'Sen kabarecinin'
dediğinde on yedi yaşındaydım. Kabare nedir
bilmiyordum. Okulda arkadaşlarımı eğlendirirken
için öğretmen taklidi yapıyordum. Yapıyorm
gösterimin kabare olduğunu bana Haldun Taner
öğretti. Ben o yaşımdan itibaren Devekuşu
Kabare Tiyatrosu'nun sürekli izleyicisi oldum.
Kabarenin devingenliği, güncelliği, siyasal yanı
ve her gün değişkenliği içinde havamı buldum.

O tiyatroya skeçler yazarak. Haneler oyunumu
yazarak, tiyatro yazan oldum."
(Aktaran: Cihan Demirci)

Haldun Taner için akademik dünya
çalışmalarına göz attım. Yüzlerce
inceleme, makale var. Bırakça başlık
vereyim:

H. Taner'in Öykülerinde Kimlik
Kayışı (Beyhan Kanter, Artuklu
Univ.); H. Taner'in Hikayelerindeki
Kadın İmgesine Feminist Eleştiri
Bağlamında Bir Yaklaşım (Bilgin
Güngör, 18 Mart Univ.); H.
Taner'in 'Sancho'nun Sabah
Yürüyüşü', 'Şişhane'ye Yağmur
Yağıyordu' ve 'Aysığı'nda
"Çalışkur" Hikayelerinde İroni
(Fatma Sönmez, Balıkesir Univ.)

Edip Cansever de 86 Mayıs'ında
gitmiş. Edip Abi'ye Cemal
Süreya'yı tanıyabilirim: Her şeyin
fazlası zararlıdır ya / Fazla şiirden
öldü Edip Cansever!"

İyllikler dilerim.
Selam sevgiye. 🌸

Haldun Taner

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteoy.org>

YÜKSEL
TAŞKIN

DEMOKRASİLERDE UMUT TÜKENMEZ

**Demokrasilerde
"vazgeçilmez kurtarıcılar"
yoktur. Demokrasi
"dev kahramanların"
değil, "normal, çalışan
karınların" rejimidir.
Güzelliği de buradadır.**

Demokrasimiz tıkr tıkr işleyedi, 31 Mart yerel seçimlerinde muhalefetin İstanbul ve Ankara dahil birçok büyükşehir belediyesini kazanması, bu kadar önemli olmazdı. Zira demokrasinin tanımlarından biri, iktidarın barışçıl yollarla el değiştirilmesidir.

Sözgelimi, Tunus'ta 2011'de yapılan genel seçimlerde İslamcı 'Ennahda Partisi' birinci oldu ve bir koalisyona hükümeti kurdu. Aynı parti 2014 seçimlerinde yenilgiye uğradı ve seküler Nida Tunus Partisi liderliğinde başka bir koalisyon iktidara geldi. Kimisinin buruna kanamadan devir teslim tamamlandı.

Tunus, demokrasisini tahkim ederken; Türkiye'de iktidar, zaten çok gelişmiş olmayan demokrasimizin canına okuyan yeni bir sistemi kabul ettirdi. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan, Anayasa'da tanımlanan yetki yetkilerin neredeyse yüzde 75'ini bir tek kişiye devredene ve tam da bu nedenle bizlere gün yüzü göstermeyen istikrarlılıklar doğuran bir sistem.

"O ADAM MUHTAR SEÇİLİRSE ÜLKE BİTER!"

Demokrasinin kırılması girmesinin, iktidarı krizi tetikleyeceğini söylüyorduk. Nitekim böyle de oldu...

Daha da kötüsü Parti-Devlet özdeşliği denilen vahim hatıya düşmüş olmamız. Hem de 21. yüzyılda. Cumhurbaşkanı aynı zamanda bir siyasi partinin genel başkanı. Hal böyleyken valilerin tarafsız olmaları, bir parti il başkanı gibi davranmalarını nasıl bekleriz?

Demokrasinin işleyebilmesi için bürokrasi tarafsız olmalıdır. Oysa bizde seçimlerle iktidar el değiştirildiğinde devlet dairesindeki çaycı bile değişiyor.

Sanırım bu koşullarda muhalefetin gösterdiği seçimin başınından neden büyük bir sevinç ve umut yarattığı daha iyi anlaşılabilir.

Seçim döneminde medya ve devlet olanakları tümüyle iktidarı partisinin elindeydi. Tüm sermaye grupları sindirilmişti.

Üstelik iktidar, muhtar ve belediye başkanı seçmemiz gereken seçimleri bir "ulusal güvenlik meselesi"ne dönüştürdü. "Muzir kişilere", "makbul olmayan ama her nasılsa vatandaş olanlara" vermemeliydik, ülkemizin bekası söz konusu yudu.

KARINCALAR DEVLERE KARŞI

Kıscaksı iktidar korku siyasetine abandı. "Milletin hakiki evlatları biziz, bize oy verin" dedi. "Vermezseniz..." diye başlayan cümlelerle seçimleri ürküttü, bunalttı.

Dikkat edilirse, iktidar mensupları kendilerini bir tür "doğal aristokrasi" gibi görmeye başlamışlardı. Makbul olan onlardı, haklı olan onlardı, kurtarıcılarımız onlardı. Onlara yazgılıydık.

Burada biriken kibire dikkat: "Seçimler olsun ama hep biz kazanalım, hep aynı kişiler yönetsin" denilmekte. Bu, kendinizi vazgeçilmez gördüğünüz anlamına gelir.

Demokrasilerde "vazgeçilmez kurtarıcılar" yoktur. Demokrasi "dev kahramanların" değil, "normal, çalışan karınların" rejimidir. Güzelliği de buradadır.

Demokrasi sadece yurttaşlara erdem atfeder ama ardından da onu göreve davet eder.

Tam da bu nedenle siyaset felsefesinin en önemli polemikini anımsamakta yarar var: Plato, "Biz koryucularımız yönetmelidir" demişti. Aristote ise "Biz koryucularımızdan kim koryuçak?" sorusunu sorarak bizlere bir ders vermişti. Yanıt kaç: Sabırlı karınlar koryuçak kendilerini.

"REKABETÇİ OTORİTERLİK"

Seçimler kireçlenmiş, kibire kapılmış, hakikatten kopmuş, hatta "hakikat sonrası" dünyasına şaşırcı deredece uyum sağlayarak yapay yollarla milleti korkutmayı marifet saymış olanlara ciddi bir ders verilmesini mümkün kıldı.

Seçim öncesinde "Otoriter rejimlerde muhalefet seçim kazanamaz. Seçimler yoluyla iktidar değişimi

olmaz" diye özetleyebileceğimiz karamsar bir hava vardı. Oysa çok sayıda otoriter rejim sandık yoluyla gitmek zorunda kalmıştır.

Türkiye'deki mevcut iktidara dair yaygın kabul gören tanım "Rekabetçi Otoriter" bir rejim olduğu yönündedir. Ne yazık ki bu rejimin son derece otoriter yönleri var. İfade özgürlüğü sınırlıdır. Kıscaksı seçimler adil ve özgür bir ortamda yapılamamıştır.

Fakat bu rejimin bir de rekabetçi boyutu var. İktidar seçimsiz yapamaz. Meşruiyetini buradan üretir. Ama her seçim öncesi, zemin kayganlaşır. İktidar nedense her seçim döneminde oluşturmaya bir kaybetmeye talansız kapılır.

İstanbul seçimlerinin YSK tarafından iptal edilip edilmemesi bu bakımdan hayati öneme sahiptir. İktidar muhalefetin İstanbul'u kazanmasını hazmedemedi ve inandırıcı olmayan "delillerle" seçimi iptal ettirmeye yöneldi.

MAZBATA ETİKSİ

Eğer seçimler iptal ettirmeye başarsalardı, 'rekabetçi otoriter' rejiminizin otoriter tarafı çok daha ağır çıkacak. Ekrem İmamoğlu'na mazbata verildiğinde, bu koşullar altında bile seçim kazanılabildiği algısı güçlendi. Bu da rejimin mevcut rekabetçi damarının güçlenmesi anlamına geliyor.

Seçimde korku siyasetine karşı umdu, kardeşliği serinkanlılıkla savunular ve kutuplaştırdı. dilden uzak duranların galip gelmesi, belki kıymeti on yıllar sonra daha iyi anlaşılacak büyük bir kazanımdır.

Aslında kazanılan, olumlu anlamıyla siyasettir. Neden? Bir siyasetçi size vaatte bulunur. Siz vaatte bulunamın mezhebine, etnik kökenine, hatta siyasi geçmişine bakmadan vaatlerine ikna oluyorsanız, sözün hâlâ hükmü var demektir.

Daha yolun başındayız ama menzil kadar yol da güzel... ✨

**Daha yolun
başındayız ama
menzil kadar
yol da güzel...**

PELİN BATU

Beşinci romanında da bizi hatıranın hollerinde gezdiren Eco önemli bir soru soruyor: “Geçmişimiz olmadan biz biz olmaktan çıkmaz mıyız?”

ŞAİRANE İNGELİKLER

KİTAP İÇİNDE KİTAP

Umberto Eco deynice zihnimde Ortaçağlardan kalma labirentsel bir kütüphane canlanıyor. Onunla ısız bir koridora çıkıyor, Babil'in unutulmuş dillerinin fısıltısını kovalıyorum. Beşinci romanında da bizi hatıranın hollerinde gezdiren Eco önemli bir soru soruyor: “Geçmişimiz olmadan biz biz olmaktan çıkmaz mıyız?” Böylece çok işlenmiş bu annez hikayesi, entelektüel bir Jules Verne macerasına dönüşüyor. Eco, bibliyofil bir nakkaş gibi dönemim çizgi romanı, gazete ve efemerasını kullanarak Faşist İtalya'nın geçişini inşa etmiş. Eco'nun liste merakı malum. Bu roman da aslında bir listeler kitabı diyebiliriz. Kahramanımız Yambo tüm okuduklarını hatırladığından kitap içinde kitap içinde kitap okuyoruz. Referanslar katman katman aktıkdıkça bol kremalı bir milfoy eşliğinde Eco'nun kişisel kütüphanesinde gezmiş gibi oluyoruz.

Kraliçe Ioan'nın Gizemli Alevi, Umberto Eco, (Çev. Şemsiz Gezin), Doğan Kitap, 2005

TAZE SERZENİŞLER

“Ruhum ırperti içinde kaldı.” 1926 yılında bir adam, ırnaklarını sivri uzatıp kürk giymiş kadınların neden başka bir hayvana benzemeye çabaladığını sorgulamış. “Aşk yabancı bir hayvandır” demiş, geceye övgüler düzmüş. Yer yer huysuz bir Muppet Show ihtiyarı kıvamında söylenmiş ama daha çok bir ressam-şair olarak Mehmet Ali & Akşamsafası

detaylar yakalamış. “Buz gibi soğuk bir gecenin dişleri” arasında okuduğum bu nefis makaleler sayesinde yazın baygın kokusunu alıyorum, ağacın hırıltısını dinliyorum. Meyveleri hastalık verdiği için seven göllerin yazarı, kötülük çiçeklerini koldığı için bize malın bir zevk veriyor olsa gerek. Serzenişleri bugün bile taze. Çünkü o, şairane bir Montaigne gibi insan ruhunun kuyularına ip merdivenlerle inmiş, bir Aristo gibi nebat ve hayvanlar alemini irdelemiş. Evet, biraz kadın ve köpek düşümandır ama, homurdanırken bile haz verir zira müthiş bir gözlemcidir. Bu kaba kalabalığın içinde inceliği özleyenlere iyi gelir.

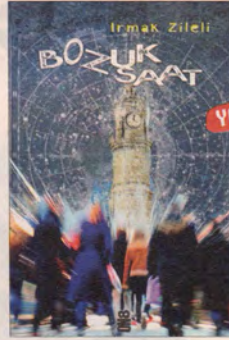
Bize Göre / Gurebahane-i Laklaklan / Frankfurt Seyahatnamesi, Ahmet Haşim, Milli Eğitim Basımevi, 1969

SAVAŞ VE SEFALET

Kolera günlerinde aşk değil felaket vardır. 1913-14 yıllarındaki Balkan Savaşları'nda Müslüman Türklerle karşı adı kuyulmayan bir soykırım yapılmış, imparatorluk parçalanmıştır. Durum o kadar vahimdir ki ekmeğe süpürge talımı ve kuş yeni katilim zorunda kalınmıştır. 40 yıldır Rusların elinde olan Sarkamış'a böyle bir yılınlık ve sefalet içinde girmişiz. Sonuç malum. Bingür Sönmez ve Reyhan Yıldız tarihizmin bu kara günlerini çok önemli referanslar ve belgelerle bezeyerek son derece akıcı bir dille resmetmişler. Sarkamış'ı “Kaç kişi öldü” sorusuna indirmekle olmanın da ferahlatıcı. Enver Paşa'yı da “Katil Kim” oyunundaki gibi yargılamadan, bilgilendirici bir kitap çıarmışlar. “Beyaz, uykusuz ve uzaktaki” diyarin acı tarihini merak edenlere hararetle tavsiye edilir.

Anese Dünen, Dünün Sarkamış: Bingür Sönmez & Reyhan Yıldız, Boyut Yay, 2018

İrmak Zileli'den “Bozuk Saat”

Durmuş bir zamanın müebbet bekçiliği...

İrmak Zileli'nin siradışı kurgusu ve zarif anlatımıyla hikâyeciliğin görkemine ve belleğin sınırlarına eşsiz bir saygı duruşu. Yunus Nadi Roman Ödülü sahibi yazar, geçmişten bugüne hayatın içinde geçenlerin hikâyesine, bozuk bir meydan saatinin gözünden bakıyor. İnsan ruhunun derinliklerini, nesnelerin tabiatının, doğadaki seslerin izini sürüyor.

ON8 Blog'da başlayan “Bozuk Saat” yolculuğu, pek çok özelliğiyle çağdaş edebiyatımızın çarpıcı örneklerinden biri. İrmak Zileli'den, nabızdan nabıza atlayan zamansız bir yürüyüşe davet...

BOZUK SAAT İrmak Zileli

Türkiye ve dünya edebiyatından özgün bir koleksiyon ON8'de...

KEMAL
VAROL

Günlerimiz, cezaevindeki meslek edinme kurslarında, havalandırmada, koğuşa televizyon başında, ranzalarda serpe yatarak geçiyordu bir şekilde. Ama Reco Dayı için aynı şey geçerli değildi. Sıkılıyordu. Nefes alamıyordu İçerde...

RECO DAYI

Nefes almakta zorlandığımız bir koğuşa yedi kişiydik. Hiçbirimiz dışarıdaki hayatımızdan kamı almamıştık. Gözümüzü açmış, birkaç zaman orda burada sürmüş, hayatın o mükellef sofrasından daha ilk lokmamızı almışken başımızı belaya sokup soluğu cezaevinde almıştık. Ufak tefek cezalar kesmiyordu C6'yı. Üçümüz müebbetlik, geri kalanlar ağır cezalıktı. Hepimizin önünde sayması gereken yıllar vardı. İlk yıllar birer ikiye saydığımız zamanın artık bir önemi kalmamıştı. Ne yaparsak yapalım tükenmiyordu yıllar. Bize göre hava hoştu. Hiçbir zaman dışarı çıkmayacaktık. Sanki içerisiyle dışarıyı tersyüz edilmişti bizim için. Hatta aramızdan tahliyesi çıkanlardan bazıları bir süre sonra buraya geri dönüyordu. Bize kalırsa dışarıda nefes almak imkânsızdı. Saçma ama gerçek buydu.

Günlerimiz, cezaevindeki meslek edinme kurslarında, havalandırmada, koğuşa televizyon başında, ranzalarda serpe yatarak geçiyordu bir şekilde. Ama Reco Dayı için aynı şey geçerli değildi. Sıkılıyordu. Nefes alamıyordu İçerde. Günleri bizim gibi birer birer değil üçer beşer sayıyordu. Tahliyesine üç yıl vardı. Muteahhittti. Arkanya Çimento Fabrikası'nın müdürünün makamında öldürmekten yirmi dört yıl ceza almıştı.

Yıllarca cezaevi cezaevi gezdikten sonra yeniden Diyarbakır Cezaevine getirilmiş Reco Dayı. Dışarıda bıraktığı dört çocuğu ve genç karısını özlüyordu. Ranzasının üst kısmına çocuklarının resimleri asılıydı. Reco Dayı'nın yirmi bir yılı bir şekilde geçmişti ama son üç yılı bir türlü geçmek bilmiyordu. Görüş günleri, hepimiz kabinde yutkunarak çikarken, Reco Dayı bir cenaze alayına eşlik eder gibi, sanki koridorlarda kendi tabutunu taşıyor gibi yürüyordu. En ufak bir pısmırlığı yoktu. Adamı delik deşik ettiği için memnundu hakta. Fabrika müdürünü öldürdüğü için değil dışarıdan mahrum kaldığı için üzgündü sadece. Geçmişten zamana en çok o küfrediyordu.

Fakat günün birinde aldığı kara bir haberle yere yığıldı Reco Dayı. Büyük oğlu hakkın rahmetine kavuşmuştu. Teskin etmeye çalıştı ama faydasızdı. Koğuşun ortasında, gözleri demir parmaklıklarda öylece kalakaldı. Gardiyanların yardımıyla cezaevi müdürüne ulaşıldı hemen. İşlemleri tez elden bitirilip oğlunun cenaze namazına yetiştirilmesi sağlandı. Reco Dayı, cezaizden dönünce hiç çekilmeyecekti. Toparlanırsın, bir süre acısı dinsin diye bir hafta da izin verildi ona. Bavalunun, İçeride yaptığı inci boncuğu, kuşlu saatini alıp dışarı çıktı.

Biz, Reco Dayı'nın kızı ve kuzenleri...

Ölüm,
gideceği yere
varmadan evvel
önce sıkıntısını
gönderirmiş.

cezaevine dönecek diye beklerken hiç öyle olmadı. Şen şakrak bir halde hepimize sarılıp dışarıdan getirdiği baklavaların ikram etti. Sanki cenazeye değil de düğüne gitmişti. Çocuğunun öldüğünü unutmus gibiydi. Normal karşıladık. Unutmanın bin hali vardı dünyada. O da, üst ranzasına çıplak kadın fotoğrafları asarak, havalandırmada neşeli türküler söyleyerek, ona buna fıkra anlatarak acısını dindirmeye çalışıyordu galiba. Ses etmedik. Bir gece ansızın, ölen oğlu aklına gelecek ve sular seller gibi ağılamaya başlayacaktı nasılsa. Lakin hiç de beklediğimiz gibi olmadı durum. Çekentin yakasına havalandırmada yetiştirdiğimiz kasımpatıların takip ortaklık şen şakrak dolaştı durdu bir zaman.

Lakin üç beş ay sonra yeniden eski haline dönüp nefes alamadığından der t yannaya başladı Reco Dayı. Volta atarken burnunu havaya kaldırdı dışarınn bütün kokusunu içine çekmeye çalıştı adeta. Görüşmelerinin getirdiği dışarınn kokusuyla üç beş gün idare etse de bir zaman sonra yeniden ortaklık kızır bir boğuş gibi dolaşmaya başladı. Biz, "Ne olacak bu adamın hali?" diye düşünürken üç ay sonra bir kara haber daha aldı Reco Dayı. Bu sefer ortanca oğlu ölmüştü.

Ölüm, gideceği yere varmadan evvel önce sıkıntısını göndermiş, Reco Dayı'nın içine doğmuştu demek ki. Son zamanlarda darlanıp durması boşuna değildi. Prosedürler, izin kâğıtları, bir haftalık izin ve başsağlığı dilekçeleriyle yeniden dışarı yollandı Reco Dayı. Büyük oğlunun ölümü kadar kötü gözükmiyordu bu sefer. Ama her taziye sahibi gibi çökkündü. Ağır hareket ediyor, gözlerindeki keder anlaşılmasın diye yere bakıyordu devamlı. Lakin gözünden bir damla gözyaş bile akmamıştı. Acısından ağlayamıyordu. Vardı demek böyleleri.

Beş ay arayla kaybettiği iki oğlunun acısıyla tekrar cezaevine döndüğünde üzerinde aynı tuhaflık vardı. Çiçek desenli bir gömlek giymiş, ona başsağlığı dileyen gardiyanlarla içerideki arkadaşlarına gömleğindeki çiçeklerden hediye ediyordu. Ranzasına kurulup acısını almak isteyenlere uzun Marlboro ikram ediyor, Kur'an'dan ayetler okuyup onu teskin etmek isteyenlere fıkralarla karşılık veriyordu Reco Dayı. Bu işte kimsenin akıl sır erdiremediği bir tuhafılık vardı. Herkesin acısı kendine. Ama acı oğlunu toprağın altına göndermiş bir adam böyle acı çekmezdi.

Reco Dayı'nın tahliyesine iki yıldan az bir zaman kalmıştı. Zamanını İçeride spor gazeteleri ve magazin eklerine bakarak tüketmeye çalıştı ama nafile. Bir kere sayılmaya başlanan zaman artık başa belaydı. Hela kapılarına, koğuş duvarlarına, ranza demirlerine kaç gün sonra tahliye olacağını yazdı. Cezaevinin kapı, duvar ve demirleri bir ağzıdan "bir yıl on bir ay yirmi üç gün" cevabını verdi ona. Hal böyle olunca Reco Dayı'yı yine sıkı sıkıya tuttu. Ortalıkta delirmiş gibi dolaştı. Voldada, kide bir başını kaldırdı uzun yıllardır onsuz gezip

evde CAT başına

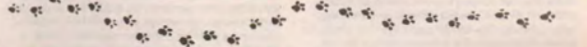
duran bulutlara baktı. Olur olmaz yere koğuş arkadaşlarıyla hır gür çıkmaya başladı. Büyük kızının ölüm haberini aldığı anda biriyile takuşuyordu yine.

Hiç tepki vermedi Reco Dayı. Cezaevinin yeni savcısı izin kâğıdını vermiş gibi bavulunu alıp kapıya yöneldi hemen. Lakin yeni savcı işleri ağırdan almıştı. İşlemleri bittğinde akşam olmak üzereydi. Sabırsızlıkla ayaklarını yere vurup durdu bütün gün. Neyse ki gün karamadık gardiyanlardan aldığı izin kâğıdıyla kızının cenazesine yetişti bu talihsiz adam. Hepimiz, elimizi kaldırıp halimize bin kez şükrettik. Allah her acıyı versindi elbet ama evlat acısı en zoruydu.

Reco Dayı'nın peş peşe kaybettiği üç çocuğunun acısı bütün hışmaneyi dolayıp durdu günlerce. Gardiyanlar ondan sayım almadı. Görüş kabinlerinde onun için saat tutulmadı. Karnı burnunda karısıyla uzun uzun konuşmasına kimse ses etmedi. Cezaevinin en itibarlı koğuşu olan G8'den bakıvalar gönderildi ona. Hepimizin üzerine anahtarlar dönerken onun cezaevinde serbestçe dolaşmasına kimse ses etmedi. Vaktiyle çimento fabrikasının müdürünü makam odasında delik deşik etmiş olabiliirdi ama devletten önce Allah keşmişti cesasını. Lakin, Reco Dayı hiç de üç çocuğunu kaybetmiş gibi durmuyordu. Her mahkûm kadar dertliydi, o kadar Koğuşta çalınan kederli şarkılara eşlik ediyordu, televizyondaki maçlara dikkate bakıyor, görüş günlerinde herkes gibi kederle ranzasına fırlatıyordu kendisini. Hepsini bu. Bir kere bile ağzını açıp çocuklarından söz etmediği gibi, gencecik yaşlarında toprağın altına gömdüğü çocukları için bir kere bile olsun ağlıyormuş. Ağladığına biz şahit olmuyorduk belki de, kimbilir. Acıya dayanmanın türlü halleri vardı sonuçta. Fakat, tahliyesine dokuz ay kala son çocuğunun ölüm haberini aldığı anda, Reco Dayı artık bu acıya katanamaz sanıyordu.

Reco Dayı, dört çocuğunun ölüm habiriyle yıkılmadı. Aksine, kalan günlerini ferah ferah tamamladı. Yarı açık cezaevine geçmesine bir gün kala, neyi var neyi yok müebbetliklere dağıttı. Kalan aylarını başka cezaevinde tamamlıyacaktır. Paraya kıyıp koğuşta mükellef bir sofa hazırlattı. Fıkralar, şakalar, neşeli hikâyeler dolaştı koğuşumuzda. Ertesi sabah da şen şakrak şekilde yarı açık cezaevinin yolunu tuttu.

Reco Dayı'nın çevirdiği dümen tahliyesinden çok sonra anlaşıldı. Ne zaman sıkıntı balsa, dışarıyı çok özlese aynı dümeni çevirmişmiş meğer. Köyden bir muhtar ve doktor yardımıyla sapasağlam olan çocuklarını kayıtlarda "ölü" diye gösteriyor, sonra da cezaevi savcısından izin kâğıdını kapıp dışarı çıkıyordu. Kayıtlarda "ölü" gözüken çocuklarını bir süre sonra yeni adlarıyla nüfusa kaydedtiyor, sonra yaş büyümte davalarıyla çocuklar yeniden hayata ve asıl yaşlarına dönüyor. Bu dümen sayesinde son yıllarının bir kısmını dışarıda, ikinci karısının köyünde geçirmişti Reco Dayı. Ne olur olmaz diye iki çocuk da ondan yapmıştı. Yıllar sonra ziyaretimize geldiğinde eskisinden neşeli görünüyor. Nüfusa yeniden kaydedtiirdiği oğlu müebbetlik koğuşu arkadaşlarıyla oynamıyordu. Herkesin de Akşamsetesi verildi için müzanneri vardı.

ERTUĞRUL
MAVİOĞLU

COĞRAFYA

Coğrafya sadece kader değil, acı dolu bir tarihi sırtlarında ve kötü bir talihi ruhlarında taşıyanlar için büyük bir kederdir aynı zamanda...

Çantası sırtında, iki saat sonra bineceği uçağın binış kartı ve pasaportu elindeydi. Üzerinde "Türk vatandaşları" yazan bankonun karşısına geçti, önünde beş kişi vardı. Kuyruk küçüldükçe küçüldükçe belirlen 'çıkamama' kaygısının daha da büyüdüğünü hissetti. Sırası geldiğinde yaklaşıp pasaportunu ve uçuş kartını uzattı. Polis yüzüne baktı, başını biraz kaldırmasını istedi. Pasaporta kimlik bilgilerinin yazılı olduğu sayfayı önünde duran cihazın üzerine yaklaştırdı. Bir kez daha yüzüne baktı. Hiç soru sormadan damgayı bastı, "geç" dedi. İçinde bir rahatlama hissetti. Aranamıyordu, pasaportu iptal edilmemişti, yurt dışına çıkışına herhangi bir tahdit konmamıştı. Sonra bir sürü arkadaşının başına gelenleri anımsadı ve duyduğu rahatlamadan rahatsız oldu. İbn-i Haldun'un günümüze gültü bir miras olarak kalan "Coğrafya kaderdir" sözü, zaten hep aklındaydı.

Ülkeden kaçarken, yantınımı çok iyi bildiği bir soru beyneinde uyarılarına başlamıştı yine. "Neden orada değil de burada doğmuştu?" Bir an için parlak vitrinleri, ferah caddeleri, geniş parklarıyla albenisi yüzüğü Avrupa kentlerinden birinde yaşadığını hayalini kurdu. Pekâlâ, sıki korumuş kültüre bir birikimin, değeri tarihle sinanmış barışın, özgürlük ve demokrasiyi kimliğine naksetmiş toplumu, oldukça yüksek olan refah düzeyinin, köklü ve sağlam bir eğitimden parçası olabildi.

EVSİZLİK

Sonra tüm bunların hayali bile fazla geldi ona. Üstelik refahın sonradan yerleşek elde edilemeyeceğinin farkında olduğu gibi, o ülkelere yaşananların azmsınamayacak bir bölümünün hiç de muhtesem bir hayata sahip olmadıklarını da biliyordu. Sistemin dışında kalanlar refah alınının dışına düşerler, dolayısıyla istatistiklerde de ihmal edilirdiler. Evsizler, sokakta yatanlar, güvencesizler, hatta iş bulsalar bile en ağır sömürüye reva görülenler, buralarda kırıntısına bile rastlamadığı için bir hâlde olduğu sanılan 'sosyal devlet'in umurunda bile değildi. Onların birer varlık olarak hatırlanmaları için ya bir cinayete kurban gitmeleri ya trafik kazası geçirmeleri ya kopru altında donarak ölmeleri ya da ufağ da olsa bir suç şağırması gerekirdi. İşte o zaman sadece polis kayıtlarında da olsa dikkate değer varlıklar haline dönüşürlerdi. Ve bu uyumsuz canılar, devlete her karşılaşmalarında güçü bir sille daha yerlerdi.

GÖMENLİK

Göçmenlerin durumu ise bağlanğıcta evsizlerden hallice olurdu ama onlara da vaat edilen bir gelecek yoktu. Yıllardır Avrupa ülkelerinde mülteci statüsünde yaşayan arkadaşlarıyla defalarca karşılaşmış ve tüm anlatılanlardan, pek çok duruma gitmenin kalmaktan daha mesakkatlı olduğunu öğrenmişti. Öyle ki, gittiğinde sanılanın aksine gemileri yakmış oluyordunuz. Aksine başka bir

geminin ambarında farelerin arasında çürümeye göze alıyordunuz. Frankfurt'ta yaşayan bir akademisyenin deyişleriyle, "kolonyal sistemin altı kurallarından biri, göçmenin hiçbir" üzerine bina edilmisti.

Üstelik aklınız, ruhunuz, bilinciniz ve gözünüz hep arkada, geldiğiniz coğrafyadaydı. Hatta geldiğiniz yere ati کوتüküklerin bedelini gittiğiniz yerde de misliyle ödemeye devam ediyordunuz. Göçmen kamplarında tutuluyordunuz örneğin. Öyle günlerce, aylarca değil, çoğu kez senelerce. Refah toplumu olarak bilinen İsviçre'de siyasi mülteci olan Metin, "Yedi sene kamplarda kaldım. Kosşular o kadar kötüydü ki, memleketle kalıp altı sene hapis yatsaydım keşke" demişti bir karşılaşmalarında...

HIÇLIK

Kendi ülkenizde her ne olursanız olun, orada hiçe dönüşüyordunuz. Hatta hiçten de beterine... Sosyal yardımları geçiken, tek kuruş vergi vermemeyi, saygızsız, pis, asalak 'kara kafalar'ından. Mesela ülkeden 20 yıl önce çıkıp Almanya'ya sığınmış olan arkadaş Haydar'ı gördüğünde tanıyamamıştı. Sece gündüz demeden, neredeseyce çalıştığını taksinin içinde yaşayan, ciğerlerini aracan klimasına feda etmiş, neredeseyce üç beş beden birmiş genleşmiş, durmadan öksüren, kan tüküren birisi haline dönüşmüştü. Salihi ise daha çok sosyal yardım alabilmenin yolunu karışıyla anlaşımlı boşanmakta ve hamallık yapmak hayattını sürdürmekte bulmuştu.

Yaşadıkları bu ağır koşullara rağmen, yedi gün, yirmi dört saatlerini ülkelerinin düşümlerine geçiriyorlardı. Saatleri sınırı geçtikleri anda durmuş gibi. Ülkeden gelen arkadaşlarını bir kahraman gibi karşılarlar, duran saatlerini, hiç değıştirme bırakmaz dikkatli olarak biletiveyi soru sorarlardı. Aldıkları yanıtın ise nadir mücevherleri misali bilginlerin nakşederler ve hiç unutmazlardı. Tıpkı doğdukları yer gibi, şimdi soluk alıp verdikleri coğrafya da onları kabul etmemiş, onlar da bu reddedişe karşı gelmişlerdi. Kalamıyorlardı ama dönüyorlardı da. Velhasıl iki cehennem arasında araftaydılar.

Üç saat süren yolculuğu sırasında bunları düşündü. Uçaktan indiğinde ise üzerine bir başka sınırın gölgesi düşmüştü artık. "Other nations" yazan bankoların karşısına dizilmiş en az ellî kişinin arkasında beklemeye bina koyuldu. Sıradakilerin büyük çoğunluğu geldikleri ülkenin dilini bilmiyor, polis soru sorduğunda kalabaktın medet ama gözlerle arkalarını dönüp bakıyorlardı. Çok gerekirse eğer, kalabaktın birer yaklaşıp gönüllü çevirmenlik yapıyorlardı. Nihayet sıra ona geldi. Polis, "What's the purpose of your visit?" diye sordu. "I'm on holiday" diye yanıit verdi. Polisin aslı derdi ne zaman ülkesine döneceğiydi. Biletini gösterdi, tarihin yakınlığını polisi ikna etti, pasaporta damgayı vurdu. Artık sınırın öbür tarafındaydı ama yine de bu durum mutlu etmiyordu onu. Sınırları icat edenlere şunturlu bir küfür salımsa, kendisini eksik hissederdii.

Havaalanının içinde arkadaşlarıyla buluşacağı kente giden treni beklemeye koyuldu. Turist olarak gelmişti ve muhtemelen milyonlarca yalancı, sahtekâr, kirgin, açığın, yokuşluğun, کوتülüğün kök değdiği bu ülkenin sadece iyi yanlarını görecek, mümkünse başka bir şeyle de ilgilenmeyecekti. Tarihe meydan okuyan kiliselerini gezecek, mimariye hayran kalacak, müzelerini ziyaret edecek, o nadide eserlerin önünde saatlerini geçirecek, sokakların ve caddelerin temizliğine, ulaşımın muhtesem ritmine, insanların uyumlu davranışlarına gpta edecekti.

Ama bir yandan da tatilinin düşlediği gibi laylaylom geçmeyeceğini hissediyordu. Çünkü buluşacağı arkadaşlarının iki hoşbeşin ardından yıllardır birtiriktirdikleri nafoş anlarını bir çırpıda onun üzerine boka edeceklerindin emindi. Kötü bir yatıraton mecburi oyuncusu yerine konulmaktan muzdarip olan arkadaşları, değil ikinci sınıf insan muamelesi görmeyi, kendilerini insan gibi hissetmeye özlediklerini anlatırlarında ise çok üzülcekti. Sonra coğrafyanın kader olduğunu düşündüğünü anımsayacak ve muhtemelen şöyle diyecekti: "Hayır, coğrafya sadece kader değil, acı dolu bir tarihi sırtlarında ve kötü bir talihi ruhlarında taşıyanlar için büyük bir kederdir aynı zamanda..."

Ve ülkelerinde yaşanan bütün katliamları, cinayetleri, haksızlıkları, adaletsizlikleri kalpleri kuruması diye en ince ayrıntısına kadar hatırlayan, yapılan کوتükükleri bilginlerine kazıyan arkadaşları adına yeniden umutlanacak ve dünden kalan kalp kırıklıklarını oracıkta unutup, hepsini bağlayacaktır.

Çünkü evet, coğrafya kaderdi ve tıpkı intikam hırslının güçlü bir yapışkan misali asla bünıyei terk etmemesi gibi, kadim dostlar arasındaki kırılganlı, ancak tutulbut kuruyana kadar sürmesi de bu kadere dâhildi. ✱

Pek çok duruma, gitmenin kalmaktan daha mesakkatlı olduğunu öğrenmişti.

KAMU SPOTU

TEVFİK
MERKUT

GAME OF THRONES SPOILER'İ VERMENİN "TCK - 77; İNSANLARA KARŞI İŞLENEN SUÇLAR" KAPSAMINA ALINMASININ AKP VE MHP OYLARıyla Reddedildiğini BİLİYOR MUYDUNUZ?

Bi kasten yaralama sayılmasın tabii ama ne bileyim söyle geceyi karakolda geçirtcek bi şeyler?

HALKIN İRADESİ
TECELLİ ETSİN
DERNEĞİ

MAYISTA
HEMEN
SÖRTA
GEÇEN
PEYNİR
BACAKLI
BİREYLERİN
SKK'ya
MALİYETİNİN
19 MİLYON
DOLAR
OLDUĞUNU
BİLİYOR
MUYDUNUZ?

ÇOCUKLARIMIZIN
GELECEĞİNİ
BENİMAL KOLDA
YATIRMAMAK
BİZİM ELİMİZDE
ERKEN SÖRT
DOSTUMUZ
DEĞİLDİR!

BURUN
FİSFİSİ
DERNEĞİ

CUMARTESİ SAĞARAK UYANDIĞIMIZ GÜNÜN SALI SABAHİ
OLMASININ ÖMRÜMÜZDEN 17 DAKİKA SÖTÜRDÜĞÜNÜ
BİLİYOR MUYDUNUZ?

BEYNİMİZ BU OYUNLARI OYNAYARAK
BİZİ DOLAYLI Bİ İNİTİHARA SÜRÜKLÜYÖR
OLABİLİR Mİ? AYIPTIR, ZULÜMDÜR,
CİNAYETTİR!

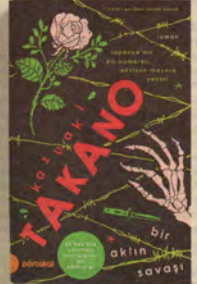
POŞAÇA
FOREVER
DERNEĞİ

"Taze Edebiyat"

"Kendini tehdit altında hissettiği için öldüren bir hayvanın katil olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Ya insanoglunun geleceği ya da yok olmasının nedeni olabilecek bir çocuk hakkında uluslararası çapta çok satan bir roman, ödüllü bir Japon gerilim filmi.

"Benim mutlaka ölmem lazım..."
Bu, yaşamak için her şeye sahip olsa da kendi hayatına kıyan bir adamın geride bıraktığı ürpertici kelimelerdi. Jane Hawk bu gizemli cümlelerin arkasındaki gerçeğin peşine düşüyor!

6

www.portakalkitap.com

Portakal

portakal

SELÇUK

AYDEMİR

Daha YouTube falan yokken Sivas'ta Abdurrahman halayını ilk gördüğümde kağıda çizmeye çalışmışım. İstanbul'a gidince bunu unuturum, böyle bir halay olduğunu insanlara göstereyim diye...

BEN DE USTAMIN SAZINI ÇALMAK İSTİYORUM

TÜRK DİZİLERİ BAĞIMLILIK YARATIR

Türk televizyonlarını bu krizin ortasında ayakta tutan şey ihmal edilmez. Çok büyük bir pazar. 140 dakikalık dizileri 45'er dakikalık bölümler halinde satıyorlar. Bizim işler, onların alışkın olduğu tekniklerle yapılmıyor. Eldeki imkanlarla, bir hafta içinde, Fringe gibi dizi çekilemeyeceğine göre, insana odaklanıyoruz. Mecburen. Dünyada dizi matematiği böyle değil. Bize imkansızlıklardan ötürü büyük bir şans doğdu. Kimsenin odaklanmadığı bir yere odaklanmak zorunda kaldık ve şu an o konuda çok yetkiniz. Yabancı arkadaşlarımla da konuşuyorum, bağımlılık yarattığını söylüyorlar.

KOMEDİ DİZİLERİMİZ DE DÜNYAYA AÇILABİLİR

Komedi dizileri hiçbir zaman dünyaya açılmadı yerel olduğu için. Ama sorun sadece konuyu çevirememek değil. Bir espri yaparsınız, çok fazla kelime oyununa ya da çağırışma dayalılar, ama benzer bir şey bulursun çevireceğin dilin kültüründe de. Sorun bundan kaynaklanmıyor, sorun farklı şeylere gülmek. Mesela ABD'de çok tutmuş ve Türkiye'de de aynı etkiyi getirmiş işlerin temeline bakın, hikaye ve olay örgüsü bir komedi verir izleyiciye, 'Hangover' mesela. Bizim komedimiz de ne zaman laf esrilerinden çıkıp olay örgüsüne bir yere gider, o zaman açılacaktır dünyaya. Ve ben bunun çok uzun süreceğini sanmıyorum, birkaç sene içinde açacağız bu durumu bence.

DALAĞIM ÇOK DÜŞÜKTÜR, ÇOK GÜLERİM

Ferhan Şensoy benim için her zaman bir numaradır, ona çok gülerim. Kuzenim Burak Aksak'a çok güliyorum. Onay Durgun, Çağlar Turt, Kaman Kardeşler, Cem Yılmaz, Umur Sankaya, Yiğit Özgür, Alper Canıgöz, Murat Menteşe... Yabancılardan Judd Apatow'un tüm filmlerini severim. Seth Rogen tuttuğumun The Day Dead Goes Wrong diye bir oyunu vardı, çok komiktir. Bizde de Ters Giden Oyun diye sahnelendi. O ekibin tüm filmleri çok iyidir. Adam Sandler'in çok dinlenmiş filmleri, Monty Python, Charlie Chaplin, Steven

Moffat, Buster Keaton... Dalağım çok düşüktür benim, gülerim. Gülmendiğim çok az insan var.

BENİM İÇİN FERHAN ŞENSOY'UN YERİ AYRIDIR

Benim hayalini kurduğum şey, "Bizim çocuk kitap okumaz" dendiğinde "Selçuk'un kitaplarını okut, o bir şekilde o virüsü buluştur" densen, bitti. Bende Ferhan Şensoy'un etkisi tam olarak büyü. Klasiklerden, Peyami Safa'lardan sonra Ferhan Şensoy'un Denememeler'ini okuduğumda aklım çıkmıştı, böyle bir şey de olabiliyormuş diye. Külliyyatını bitirdikten sonra da artık kitap okuma alışkanlığımı oturtmuştu. Kafka'nın yapmadığı şeyi yaptı bende Ferhan Şensoy, yeri ayırdır o anlamda. Daha sonra Kafka'yı da, Peyami Safa'yı da. Ben de ustamın sazını çalmak istiyorum, çünkü çok kıymetli geliyor bu bana.

SİVAS BENİM ORJİNİM

Sivas benim orjinim, toprağım. Küçüklüğümde beni çok güttüğün ya da güttüğimde uzun kaldığım bir yer dediği ama ben Sivaslılarla birlikte yaşıyorum! Her şeyden önce onlardan biriyim! Birinin öğluyum, öbürünün yeğeniyim... O akrabalık bağı, aralarındaki sıcak ilişki bir şekilde beni Sivas'a doğru yaklaştırdı.

'DÜĞÜN DERNEK'İN HİKAYESİ SİVAS'TA YAŞANDI

Bence çok eğlenceli bir kültür Sivas'ınki. Daha YouTube falan yokken Sivas'ta Abdurrahman halayını ilk gördüğümde kağıda çizmeye çalışmışım. İstanbul'a gidince bunu unuturum, böyle bir halay olduğunu insanlara göstereyim diye... Gidip geldikçe sürekli çok eğlenceli şeylerle karşılaşıyordum. Düğün Dernek'in hikayesi de Sivas'a güttüğimde çıkmıştı mesela. Bir gün İstanbul'daki evin kapısına inizbatlar dayandı, "Sen asker kaçığıymışsın, alacağız seni" diyorlar. E ben okuyorum daha? Neysen anlattım, acıdılar bana, dediler ki, "Sabah hemen giy askerlik şubeden kağıdını al" Atladım güttüm Sivas'a. Trenle 24 saatte, 24 saat lafalar hazırladım ordaki memurlara, "Siz nasıl göndermişsiniz, sizin yüzünüzden 24 saat yıl geldim, böyle şey olur mu" falan... Girdim içeri, dedim

"Ben askerlikle ilişkisi yoktur belgesi istiyorum" ama elim ayağım tırtıyor sinirinden. Tam saydırmaya başlayacakken "Sen Ekrem'in oğlu musun" dedi bana adam. "Ya senin baban ne hayırsız, insan askerlik arkasından arayıp sormaz mı? Yer. Sen bunun için niye geldin oğlum, bir telefon açsaydın gönderirdim ben" dedi. Canım babam yaa... Hiç aklımda gelmedi o an, bütün akrabalar orda, arasanıza! Elinde alış olan biri "Sivas'a gideceksin" dedi diye kalkıp gittim. Bir dakika sürdü kağıdı almam. Düşün biletimdi. E ertesi güne almışım, işler uzar belki diye. Köydeki eve gittim, amcam baktı moralim bozuk, "Gel seni erkek odasına götürerim" dedi. Erkek odası deyince paykon gibi bir yer geliyor aklı ama öyle değil, erkekler topluyor, davul zurna çalıyor, biri çığkotte yapıyor, Abdurrahman halayını oynuyorlar filan... Öyle bir yer. Sosyallesme alanı. Kurulma sebebi aslında imcece ruhu. Köy konseyi gibi bir şey, birinin bir ihtiyacı olunca çare bulmak amacıyla. Bir örnek anlatılır orda, ağlan kızla farklı ülkelerle gitmek için acil evlenecek, baba tutturuyor "Ben yapacağım düğünü" diye ama para yok. Biri terziliği yapıyor, biri çay bahçesini yapıyorlar, bir araya gelip bir düğün yapıyorlar. Aslında duygusal bir hikaye, ama ben onu komik hale getirdim. Düğün Dernek'in hikayesi çöktü ortaya...

İKİ FİLMİ DE BİREBİR YAŞADIM SİVAS'TA

Bir başka hikayede yine Sivas'tayım. 4 Eylül'dü, Sivas'ın kurtuluşu, aşkam meydana Mustafa Keser konseri var. Gittik, bir akrabamış geldi, "Benim adğamı" dedi, "oğlanın sünnetine Mustafa Keser'i çıkaracakmış. Menajeri aradık, anlattık, bir numara gönderdiler aradık, meğer o telefon numarası değilmiş, istediği paraymış." Baktım yatağı kurdular, çocuğu orda sünet ettiler. "E" dedim, "Düğün Dernek 2 de bu o zaman!" İki filmi de birebir yaşadım Sivas'ta.

SİVAS'TA AKRABA OLMAK İÇİN KAN BAĞINA GEREK YOK

O imcece ruhu, biri için karşılıksız bir şeyler yapabileme, sadece orda gördüğüm bir şeydi. Birçok insan o erkekte oinsadık ilişkisi ancak birinci derece kan bağı olan akrabalarıyla kurabiliyor ya da onlarla bile kuramıyor. Ama orda akraba olmak için kan bağına gerek yok. Çok etkilemiş beni bu Sivas deyince aklıma gelen bu: Aralarında kan bağı olmadan akraba olabiliş, birbirini çok seven insanlar... Bizim ektipe de Sivaslı ruhu var.

İKİ FİLM BİRDEN GELİYOR

Şimdi önümde 'Mahalleden Arkadaşlar'ın sinema uyarlaması var. Her çocuklara hem de onlarla sinemaya giden anne-babaya da hitap edecek bir film olsun istiyorum. Bir de "Bir insan grubunun ciddi miktar para konusunda ne kadar insanlığınan fedakarlık yapabilir" anlatacak bir film var. Daha önceki denlerden biraz daha farklı bir komedi filmi olacak, yine Ahmet Kural ve Murat Cemirci'le.

Olduğu kadar

Sinan Tasci

Sevdiğin birinin ağrıyan yerine elini koymak... Destekleyici konuşmalar yapmak... Birini güldürmek...

BEDAVA VE GÜZEL ŞEYLER LİSTESİ

- Kahkaha atmak.
- İltifat etmek.
- Birini güldürmek.
- Çocuklarla ve hayvanlarla oyun oynamak.
- Derin nefes almak.
- Denize bakmak.
- Güneşin doğuşunu izlemek.
- Çıplak ayak yürümek.
- Yüz yogası.
- Dinlemek.
- Anlatmak.
- Bahar kokularını fark etmek: Portakal çiçeği, hanımeli, frezya, sümbül...
- Şarkı söylemek.
- Derin bir oh çekmek.
- Saçlarını rüzgarda kurutmak.
- Sohbet etmek.
- Sevdiğin birinin ağrıyan yerine elini koymak.
- Düşüncelerini kağıda dökmek.
- Dua etmek.
- Hayaletmek.
- Kuş seslerini dinlemek.
- Kabul etmek.
- Hayatında aksayan bir şeyi değiştirmeye karar vermek.
- Destekleyici konuşmalar yapmak.
- İzin vermek.
- Selam vermek.
- Teşekkür etmek.
- Saçlarını taramak ve örmek.
- Bir banka oturup dinlenmek.
- Zıplamak.
- Koşmak.
- Uzanmak.
- Çığlık atmak.
- Defne yaprağı toplamak.
- Deniz kabuğunu kulağına dayayıp içindeki büyüülü rüzgar sesini dinlemek.

- Yer vermek.
- Yardım etmek.
- Teskin etmek.
- Gözlerini kapatıp durmak, sadece durmak.
- Köpeklerin başını okşamak.
- Bulutlara bakmak.
- Kolaylaştırmak.
- Çam ağacının gövdesine elini koyup, gözlerini kapamak ve ağacı içinden geçenleri dinlemek.
- Ayak parmaklarına bakmak ve ne kadar komik göründüklerini düşünmek.
- Sanılamak.
- Güneşlenmek.
- Çiçeklerle konuşmak.
- Şaşırtmaca kapmaca oynamak.
- Uyumak.
- Mükemmel olmak zorunda olmadığını bilmek.
- Bacaklarına sürtünen kedinin başını okşayıp sırtını sıvazladıktan sonra gitmesine izin vermek.
- Bir taşın üstüne oturmak.
- Carra gelen kumruyu korkutmamak için kimdamanamak.
- Parmakını islatıp rüzgarın nereden estiğini tazelemek.
- Suda taş sektirmek.
- Meditasyon yapmak.
- Takdir etmek.
- Güneşin doğuşunu izlemek.
- Ufka bakarken zıplayan bir yunus görüp sevinmek.
- Dilek tutmak.
- Mutfaklardan yayılan patlıcan kızartması kokusunu içine çekmek.
- Manav tezgahlarındaki renkleri fark etmek.
- Mennun olmamak.
- El ele tutuşmak.
- Umut etmek.
- Sevmek.

AFŞİN KUM

Beşiktaş'tan Kadıköy'e yapılan vapur yolculuğu, dünya üzerindeki en güzel şehir içi yolculuklardan biridir. Fakat, bu güzellik, ülkemizde yaşanmaktadır ve malumunuz, burada güzelliği pek sevmeyiz.

BEŞİKTAŞ-KADIKÖY

İstanbul'daysanız ve yolunuz Beşiktaş'tan Kadıköy'e doğrusa, bu yolculuğu vapurla yapabilirsiniz. Dünya üzerindeki en güzel şehir içi yolculuklardan biridir bu. Doğrusu bütün dünyayı gezmedim ama birkaç meşhur rotada şehir içi vapur yolculuğu yaşamışım var. Kuşunuz olmasın, hiçbirinin onun eline su dökmeye. Akşam saatlerine denk İstanbul silüetinin arkasına kızıl boya. Deniz, güneşin açısına göre bu renk çembüşünden renk seçer kendine; koyu mordan açık yeşile kadar yollar vardır. Martılar yoldaşınız, balıkları tekneleri arkadaşınız.

Fakat, bu güzellik, adına Türkiye denen ülkemizde yaşanmaktadır ve malumunuz, burada güzelliği pek sevmeyiz. İlk önce, iskeleye varmak için zorlu engelleri aşmanız gerekir. Buraların düzeni, insanların iskeleye ulaşmasını engellemek için tasarlanmıştır gibidir. Beşiktaş meydanındaki çirkin metal yığını üst geçitlerin kaldırılmasına sevinmiş miydiniz? Keşke acele etmeseydiniz. Çünkü yolun içi sendi arasına döşenen parmaklıklar marifetiyle, Karşıya geçebileceğiniz tek aralık kalan yaya geçidinde yeşil yanmasını beklerken biraz daha yaşlanacaksınız. Üstelik trafik gürül gürül arkarken ve geçen arabalar hiç denemeleri yaparken bile, kaldırımdan yola taşan kalabalıkla iki dakikalığına bekleyeceksiniz ve yirmi saniyede karşıya geçmeye çalışacaksınız. Nerede geçmek istediğinizde basmanız için buton vardır, ama yeşilin daha erken yanmasına herhangi bir katkısı görülmemiştir. Aynı süre boyunca beklerken metalik bir sesin içi saniyede bir "Lütfen bekleyiniz" diye kafanızı ütülenimsinden başka bir şey geçmez elinize. Trafik yoğunsa, kendilerini kırımla yandığından yayanın yolunu kesmekten en ufak keşencesi olmayan direksiyon başındaki hanzolar, yaya geçidini kapatmış

olacaklar ve siz, karşıya geçmeye çalışan yüz kişiyi birlikte arabaların arasında kalan otuz santimlik boşluklardan salom yaparak, balıkları başlarıyla pişkin pişkin sizi seyredecekler, tekrar onlara yeşil yandığında, buluşmanızda talebiyle koruma asılmakta da beis görmeyeceksiniz. Geçmeyi başardığınız ve tam karşınızda duran iskeleye dümdüz yürüyerek varmayı planlıyorsanız, varamayacaksınız, çünkü o yol "terör tehlikesi" gerekçesiyle kapalıdır. Hem de yıllardır... O yüzden Deniz Müzesi'nin çevresinden dolaşp yolu çok kat uzatmak zorundasınız. Bu arada vapur kaçırabilirsiniz ama tabii terör mevzuabaskinen sizin küçük derterlinizin bir önemi yoktur. Elbette bu yol, araç trafiğinden de kapalıdır, o yüzden Beşiktaş islesinden kalkıp güney yönüne giden Mecidiyeköy, Topkapı ve Edirnekapi otobüsleri, Harbiye dolmuşları ve taksiler, iki dakikada

Akaretler'e çıkabilecekken, önce ters yönde gidip Barbaros Bulvarı'nın ortasına kadar tımanırılar ve oradan U dönüşü yaparak on beş dakikada başladıkları noktaya ancak varabilirler. O yüzden burada sabah ve akşam saatlerinde bir keşmekeş yaşanır, kaynağı ve hedefi belirsiz bir tehlike yüzünden birlerce insanın hayatından on beşer dakikalığı çalınır.

Tabii bu yol herkese kapalı değildir. Yolun başını tutan polislere ve güvenlik görevlilerine, evine veya işine gitmeye çalışan sefil bir İstanbullu değil, iskenlenim tam karşısına yerleşmiş beş yıldızlı otelin seçkin bir müşterisi olduğunuzu söylerseniz, selam durup yolunuzdan çekilirler. Terör saldırısı niyetindeki birinin otele bir oda tutması ne kadar zor olabilir bilirsiniz ama anlatamamız. Terör şüpheli olan, otel müşterileri değil sizsiniz. Dahası, bu yabancı sermayeli otel, iskele sokagının girişine beyaz sütnürlü görkemli parmaklıklar döşemiş, sokagı ilhak edip topraklarına katmanını ve sınırlarını caddeye kadar genişletmenin hakkı gururuyla, zaferini dosta düşmanına ilan etmiştir. Eğer vatana ihanet diye bir suç varsa, burada herkesin gözü önünde ve devletin polisinin himayesinde her gün işlenmektedir. Vatandaşın hayatı önemdeki bir parçası,

siz vatandaşların elinden zorla alınıp uluslararası sermayenin emrine veriliştir. Üstelik bu konuda başvurabileceğiniz hiçbir makam yoktur. Bu engelleri aşıp vapura bindiğinizde, denizi seyrederek biraz vakayüleceğiniz, kafanızı dinleyebileceğiniz, belki bir şeyler okuyabileceğiniz bir köşe bulmayıp ve hatta sağınızda soluza da telefonunuz yüksek sesle video izleyenleri de medeniyette davet etmeyi başardığınız diyelim: birazdan altı kade döşenmiş yarı profesyonel ses sisteminden, vapurun her köşesinden duyulabilecek şiddette "Drama Köprüsü bre Hasan dardır geçilmez" nidaları yükselcektir. Benim adım Hasan değil diyebilirsiniz ama anlatamamız. Siz vapura bindiğinizde sanyorsunuz ama aslında türkü bara geldiniz. Belki bir zaman çok sevdiğiniz şarkılar ve türküler, her Allah'ın günü dinleye dinleye, artık midenizi bulandıracak. Yanlış anlaşılmasın, sokak müziğine derin sevgim ve saygım, hatta hayatımın bir döneminde oden gelen bazı sokak müzisyenlerine çeşitli destekler sağlamışım vardır. Ama sokak müziğinin özelliği odur ki, beğenirseniz durup dinlersiniz, beğenmezseniz yürür gidersiniz. Burada ise, kendinizi denize atmadığınız sürece gidebileceğiniz bir yer yoktur. Dahası, nasıl bir çarpıklıkla artık, bazı cumhuriyet sevdalarının gözünde, bu mecburi müzik, gerici iktidara karşı kazanılmış bir mevzidir. İtiraz etmeye kalkarsanız, iktidar baskısına karşı kendi kafamızı sıkma hakkımızın yılmaz savunucuları kararlılıkla karşınıza dikilir, sanatın ve sanatçının düşmanı konumunda düşüverirsiniz. Zaten bu dinamiklerin çoktan farkında olan vapur galgıclarının repertuarında, gerektiğinde patladım üzere bir İzmir Marşı, yezmesme Onuncu Yıl Marşı bulunur. Vapur Kadıköy'e yanaşırken, Beşiktaş'tan değil de Anafartalar'dan geldiğiniz hissine kapılırsınız. Kadıköy'e geldiğinizde, artık sahil yolundaki yaya geçidi aşarak evinize doğru yollanmak için butona basmanız gerektiğini biliyorsunuz. Çaresiz bekleyeceksiniz. Sonunda eve vardığınızda, size kalan, dünya üzerindeki en güzel şehir içi yolculuklardan birini yapmanın saadeti değil, yıl boyu maruz kaldığınız çarpıklıklardan yorulmuş ruhunuz ve ifğal edilmiş beyniniz olacak. ✱

**Vapur
Kadıköy'e
yanaşırken,
Beşiktaş'tan değil
de Anafartalar'dan
geldiğiniz hissine
kapılırsınız.**

22. UÇAN SÜPÜRGE ULUSLARARASI KADIN FİLMLERİ FESTİVALİ

nd
22
FLYING BROOM
INTERNATIONAL
WOMEN'S FILM FESTIVAL

23-30 MAYIS MAY 19

Mayıs'ta Ankara'da Süpürge Uçuşu Festivali
Borani sürüyor!

Ankara'da her yıl baharın filmi festivalleriyle
buluşuyor...

Bir yıl önceki düzeyde bir başarıyla 1721 film,
Uçuş Süpürge, aracıyla, Ankara seyircisiyle
buluşmak istedi.

Kadın yönetmenlerin çektiği uzun ve kısa metraj
filmler, belgeseller ve animasyon filmlerden
oluşturan programıyla festival her bir jüri üyesi
tarafından üç ayrı Program, Büyük Fener'de
Jüriyle buluşmak için hazır.

Bes Katadan Kadın Filmleri Festivali, Geliyor
Bu sene 23-30 Mayıs haftasında Uçuş
Süpürge, Ankara'da dünyanın boy katından
gelecek kadın filmleri festivalini oluşturacak
Programa dair detaylı bilgiyi Uçuş Süpürge'nin
sosyal medya hesaplarından ve www.ucusupurge.org.tr sitesinden ulaşabilirsiniz.

Hiçbirimiz doğrudan söyleyemsek
de hepimiz çocuk kalmak istiyor,
kalamasak da kalanları takdir ediyoruz.

ERDEM
AKSAKAL

Cocuklarını büyütken en çok "İnsan
hangi özelliği ne zaman ediniyor
acaba?" konusu aklımı kurcalardı. İnsan
insandan ne zaman ayrıt ediyor, kendi
bedeninin nasıl farkına varıyor, uykusunun
geldiğini, acıkmayı, yorulmayı, susmayı
nasıl idrak ediyor diye düşünür; olmadık
anlarda minik ikizlerim üzerinde gözlemler
yaparken bulurdum kendimi. Her
cocuğun gelişimi farklıdır elbet. Benim
gözlemlerime göre kimi özellikler, mesela
konuşma ve yürüme, saç telinin uzaması
ya da dişin ağzı içinde belirmesi gibi adım
adım oluyor. Gelişimi görebiliyorsun.
Önce dilini, dudaklarını kavırıyor bebek.
Sonra ses çıkarabildiğini fark ediyor. En
sonda da seslerin kontrolünü ele alıyor.
Babıyör dileğiz sesi çıkarmaya Yürüne
de öyle. Dikilmeyi ve adımı atmayı ayrı ayrı
öğrenip, sonra bunları birleştiriyor. Minik
minik ilerliyor. Ama emekleme dersin,
bir anda çıkıyordur. Pat diye odanın bir
köşesinden diğereye gitmiş buluyorsun
bebeği. Temel yetenekleri yapmayı
tamamlayınca (belki de hiç tamamlanmıyor,
ki petek konuşuyor, paytak yürüyor
yetişkin halimize dahi) bu kez ince ayar
öğrenmeye başlıyor çocuklar. Dengeli
olmayı keşfediyor. Vücudunun, sesinin
gücünü ayarlıyor.

Cocuk aklını zaten biliyoruz, fazlasıyla
ayarlı. Çizgi ötesi hatta. Algılarımızden
daha açık. Daha yaratıcı, daha yitici
kullanıyor aklını. Öturmeye başlamadan
şaka yapmayı, şayga kalmadan fırlatmayı
beceriyor. Aklına hayran oluyor, ağzımız
açık seyrediyoruz.

Pesinden göz ayarı yerleşiyor. Bir nesnenin
uzaklığını, hangi hıza yaklaşılabileceğini,
iki nesne arasındaki aralıktan hangi
manevrayla geçebileceğini çabucak
kavırıyor. Kazalar da oluyor tabii,
düşmeden çarpmadan büyünür mü! Ama
hızla buluyor çocuk göz ayarını. Sonra ise
ses ayarı geliyor, tabii ki bu da bir anda
değil. Birlerce çıkıştan sonra ses telleri
üzerindeki hakimiyetini kavırıyor çocuk.
El ayarı ise bir hayli sonra yerleşiyor. Her
çocuk sakar kalıyor uzun yıllar. Elindeki
kah duyuruyor kah dokuyor, sıkıyor,
gevşek tutuyor. Baklaa giderken eline
tutuşturulan parayı yumruk yaptığı avcuna
sıkı tutmadığı bir bardak elinde tuttuğu yerde

gibi kayıp ediyor. Oyun oynarken bir topu
karsıdakine uygun hızda atmayı keşfetmesi
yıllar alıyor, elindeki kağıdı çöp tenekesine
bir türlü isabet ettiremiyor. Çocuklar
yercekiminin gücünü idrak edeseydi
çocuklukları bitiyor. Ah be Newton,
biraz daha kolay yapsaydın şu yer çekimi
formülünü. Çok zorlandık.

Yer çekmeye, zaman geçmeye devam
ediyor. Kıymetlin kâhkahayla, hayrele,
camurla, gazoz kapığıyla, renklerle
ölçüldüğü çocukluk mutlaka bir gün
bitiyor, her şeyin parayla ölçüldüğü
yetişkinlik başlıyor. Iğınçtır, çocuklukta en
zor edilen yetenek yetişkin hayatında
içerisinde en kıymetsizi oluyor. El
içiliğine az para veriyorlar. Vidayı sıkıkmak,
örgü örmek, yük taşımak, saç kesmek için
gerek en becerisinin yetişkin hayatındaki
parasal karşılığı az. Ama çocuk kalmamın
bir göstergesi olan aklı, yaratıcılığı
fazlasıyla kıymet veriyor. Hiçbirimiz
doğrudan söyleyemsek de hepimiz çocuk
kalmak istiyor, kalamasak da kalanları
takdir ediyoruz. Merakın diri tutan bilim
insanların, yaratıcılığını geliştiren sanatçıları
yetişkin dünyasında paraya ve şöhrete
daha kolay ulaşıyorlar, biz de alkışlıyoruz.
Diğer tarafta aklını günün gereklerine göre
kullanamayan çocuklara, elini kullanmak
zoruyla kalcakları şanyıye orak olarak
gondırma tehdidi yapıyoruz bloffe karışık.

Şimdi çağı değiştiriyor. Akıl da elden geliyor.
Aklın yapıtlarını, en hesap makinesine
devrettik. Sonra bilgisayara, internete
verdik kimi zihinsel mekâlelerimizi. Yon
bulma duygumuzu navigasyon
uygulamalarına havale ettik, estetik
kabiliyetimizi fotoğraf filtrelerine,
Dilbilgisi yazım denetleme programları
şahiplendi, genel kültürü arama motorları.
Unusuz düşünürün de dediği gibi beyin
bedava olmadan da, bir hayli uzatıldı. El
içiliği desmede her uzadı, robotlar geldi
daha da uzatılacak.

Bir tek yurek pahalı. Çünkü yüreği formüle
edemedik henüz. Aşkı, heyecanı, coşkuyu,
dilemiyi, isyanı bilgisayarlara, robotlara,
makinelere anlamadı henüz. Anlamasınlar
da, onlar el işine beyin işine odaklansınlar.
Yurek bize lazım. Görsü ayarların ama
yureksiz kalmıyız. Akışta olmasak. Siz işlerin
iysini alın da büyük ustalar Oya-Borani'nin
dediği gibi, "Sevda bizi aç, aşk bize kalsın!"

HAYDAR
ERGÜLEN

YAŞAMIŞ ŞAİRLER ALFABESİ

Arif Dino: Abidin'in kardeşi. Harika kardeşler. Arif, nevi şahsına münhasır bir adam. Resim yapmış, sinemayla uğraşmış, sözünü sakınmamış. Şiirlerini hem Türkçe hem Fransızca yazmış. Kitabı var, Çok Yaşasın Ölüler, "Döner kebab/dönmez olsun" demişliği var bir de.

Berin Taşan: Bir şiirini uzun yıllar çok sevdim, aklımda taşıdım, fakat sonra unuttum, şiirin adınıysa unutmadım. Şiiri de sürekli olmadı sanırım. 90 yaşındayken 2018 yılında yitirdik, İzmir'de Berin Taşan Sokağı var. Hukukçu, Cumhuriyet Savcılığı yapmış.

Celal Sılay: 'Napolyon' lakabıyla maruf Bursalı şair. Güzel şiirler ve 'değınmeler' dediği ilđinç aforizma kitapları yazdı. Şiir kitaplarını kendisi bastırđı. "Getirdiđin rüzgarı ev kokuyordun". Cemil Meriç onu "Türkiye'nin Oscar Wilde'i" olarak anar. 'Muhababını seçemedi' der.

Durmuş Dede: Beyazıt Çınaraltı'yla özdeşleşmiş şair Hüseyin Avni Dede'nin babası. Şiiri hem yazan hem okuyan hem de kendi yayımladığı kitapları kendisi satan, *Beyoğlu*'nu, geceleri ve acıları mekân tutan şair. Karısı da şairmiş, *Gırgır* dergisindeki "Şiir Evi" köşesinde her hafta üç şiirini yayımlarmış.

Ercüment Uçarı: Kadıköy'ün şair-
lerinden. Ölümüyle birlikte şiiri de anılmaz
oldu. Şiiri için kitaplarından birinin adıyla *Cüm-
büşcubaşı* denilebilir. Şenliktir, çok yazmıştır. Ardıllarından
olduğu ikinci Yeni'yi "öldükten sonra da tersine yarışan"
güzel atlar gibi koşturmuştur.

Fethi Gıray: Toplumcu 40 Kuşağı şairlerinden, şiir kitaplarının adları bunun göstergesi: *Sulha Selam* (1941), *Savaş Şiirleri* (1943). Her şeyden usanır bir gün: "usandım/ yermesi umutsuz bahçeyi beklemekten/usandım/tarla kuşunun sesinden/usandım/bu yükten kendimden." der.

Gürkan Kesici: Berlin'de görmüştüm bir de İstanbul'da karşılaşmıştık. Gültekin Emre'nin Şiir-lik der-

gisine yardım ediyordu sanırım. Coşkuluydu, öfkeliydi, kırılgandı. 2005'te gittiğinde 38 yaşındaydı. Kitabı yoktu, güzel şiiirleri vardı: "canımız yanmasın diye/keşkelerle yaşamayıl/göze aldık hep nedense."

Hüseyin Öncü: 80 kuşağının fotoğraflarında arkadaşlarıyla birlikte, böylese gülmeyen, bir çift göz." "Ar-Çiçek" dergisinden arkadaş, mahallelin komşu. Bazen birlikte oturarak Bakırköy'e. Gözlerini bir dokurdu o ince kakkahalar ya da sesi de mi gülerdi Hüseyin'in bilimiyorum, ama dünyaya bir gülüşün temizliğini bıraktı. İlhamı Çiçek: 1983, sırde taşınmalar, buluşmalar yıldırı, İlhamı Çiçek "Azadlı/halk içinde yüzdüce ben gibiler" deyip gittiğinde ise Haziran'dır, yalınızlık gibi ortadadır. Görüşmesek de, pulu yolda mektupları gibiydi diye düşünüyorum onu şimdi. *Satranç Derkenleye* taşınış, dostluğun güdük kapısını araladık.

Kaan İnce: Kadıköy'de kaldığı otelede gençken ben de kalmıştım. O otelden ben sağ çıktım, o şair çıktı. 1992'de, 22 yaşındaydı. Varlık Genç Şiir Ödülü'nü kazanmıştı: "memner bir kayakla geri döndük/diğer yansına aanın" dedi. Şiirini de yanına aldı, uçtu gitti. Şimdi sonsuza kadar şair ve hep ince.

Lütfi Özkök: 'Şiiri fotoğraflayan şair' diye anılıyor. 1940'ta Sabahattin Kudret

Aksal ile "Sokak" dergisini çıkarmış. Türkçe ve İngilizce yazmış. İçimizdeki Sıla, kitabı, adına uygun olarak İngilizce adıyla yayımlanmış. Bende de şiir gibi sıkılabilecek bir gülün bir adam fotoğrafı kalmış.

Mehmet Karabulut: 1969 May Edebiyat Ödülü'nü Özdemir İnce'nin *Kiraz Zamanı* ile paylaştan kitabının adı Şimdi Haberleri Veriyoruz. Muğlalı'yım, Yerkesikli. 16 şiir kitabı yazmış, fakat sonra adına hiç rastlamadım. Kitabın sadece adı aklımda kalmış, bir de yeni bir tavrı olduğu.

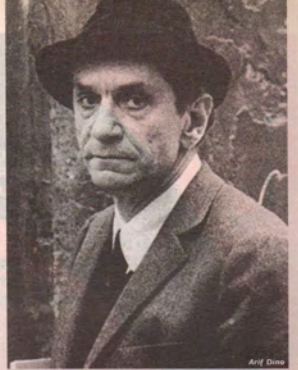
Nilgün Marmara: Hepimizin yerine hayata çarptı. Her şeye çalıştı, aşka da, arkadaşlığa da, siire de, iyiliğe de kahkaha da, içlenmeye de, kitaba da, dünyaya da, hayata da çok çalıştı. "Sınıfsız Öğretmen Abla", zil çalmadan teneffüse çıktı, çok uzun sürdü, hâlâ dönmedi.

Orhon Murat Arıburnu: Arif Dino gibi, 'kendine has' bir şair. Şiiri de, yaşamı da, uğraşları da öyle. Hüseyin Alemdar şair ve sinemacı vefasıyla sahip çıktı da, adına ödüller koydu, gündeme getirdi. Ne var ki sürdürmeyeceğini, Orhon Murat'ı okumak, hatırlamak da yine eskilere kaldı: "Zampok eyin pil!"

Özker Yaşın: Kıbrıslı şair. Mehmet Yaşın ile Neşe Yaşın'ın babası. Aileye bak, şair ağacı mübarek! Öyle de, kökleriyle dalları farklı. Özker Yaşın milliyetçi bir şair. 1960'lı yıllarda, "Varlık"ta okurdum şiirlerini. 1984'te Lefkoşa'da askerlik yaparken Saray Meydanı'nda kitabevine gittim, konuştuk, ama bana pek yüz vermedi!

Pembe Marmara: Kıbrıslı iki şair; alfabenin azizliği Pembe Marmara'nın oğlu çok genç yitirdiğimiz Ulus Baker. Güzel şiirleri gibi güzel efsaneleri de var. 'Garip' toplumsallığı diyebileceğimiz kararda ve ironide bir şair:

Remiz inanc: Adının başında 'a'sı da var. Coğunluk

Prof. Dr. Dino

Ankara'da gençliğimizin efsane Toplum Kitabevi'nin sahibi Remzi İnanç'la tanışılır. Avukat. *Dişu* (1983) tek şiir kitabının adı. Bir mektupla beraber gelmişti bana kimp. Cemal Süreya'nın iyi arkadaşı. Cemal abinin öldüğü yıl ayrılmış İstanbul'dan, 1990'da.

Soysal Ekinçi: Gidişinden sonra tanıdım ne yazık ki. O da erkencilerden, daha 40 derken bırakmış dünyayı bize. Hangimize fazla değil ki oysa bu dünya? İlk kitabının adı da ruhu da çok güzel, *BiriYık İlk Üke* (1989). Altı yıl hapis, önce işkence, yine de giderken özür dileyiş. Hayatı bir jest olan için şiir ne ki?

Şemsi Belli: Deyince akla hemen "Anayasso" şiiri gelir. Çocukluk ve o şiiri karaplaktan da dinlemiştim: "Angara'da Anayassolup bize de itirasmaz/bu işin mümküni yok mi/oy baba?" 1968'de yazdığı bu şiirle ünlendi, sayısız kitap yazdı. Çoğu şiiri ironiktir, güncel politik konulara da değinir.

Turgay Sadak: Ne çok severdim, Latin bir çocuk gibiydi yüzü. Sair ya da dansçı olmak için yaratılmış, en çok da Flamenko söylemek için kahırlı sesiyle. Okurdu hep, yazardı da. Bir yaz günü gitti dünyadan. Ve o yaz ben çok ağladım, kardeşim Halil'e, inceden kardeşim Turgay'a.

Umüt: Soyadı yok. Yaşadı, yaşıyor, yaşayacak. Şairlerin ortak adı.

Ümit Yaşar Oğuzcan: Antolojide yok, ama seveni çok. Hatta o kadar çok ki, üç-dört şairi sevdiğini söyleyenler onun adını da sayıyorlar. Sayarlar, zira o da şiiri çok saydırmış. Hafızada, ortak imgede var. Efsaneleri de şiirini aratmıyor. Hem duygusal yazmış hem de sıkı taşlamış. İyi ki 'yaşamış', şimdilerde taşıyamazdı çünkü!

Veysel Öngören: Ya da Veysel Baba. Vasi' ve Ferit ve Veysel, üç Öngören. "Kuşakları ardından koşutan öncü geyik" yazısı 1978'de "Türkiye Yazıları"nda yayımlandığında çok ses getirmişti. Ankara'da öğrenciydik, Remitelebe'si imzalıdır. Gençleri halka emanet etmiştir: "halkım/sen onu koru!"

Yusuf Hayaloğlu: Kendisine şair dediğini duymadım, demiş olabilir. Şarkı sözleri yazdı ama, yazdığı sözler hep şiirsel bir yük taşıdı: "Şu dağlarda kar olsaydım/bir osi rüzgar olsaydım/arar bulur muydun benîşahipsiz mezar olsaydım" dörtlüğüyle başlayan, o müziğiyle de inanılmaz sözü bu adam yazmıştır.Ahmet Kaya'nın şarkı sözlerinin çoğu bu.

Zafer Ekin Karabay: Şubat'ta Saklambaç (2002)
tek kitabı. Ardından yayımlandı. İki kez görüştük. Ankara
ve Eskişehir'de. Şiirleri kendisine benzeyen tedirginlikte,
hüzünde bir genç adamdı, oysa şiirleri gençliği çoktan geç-
ti. "Benim gelmiştii, daha 29 yaşımdaydı. "Karşından karşıya
geçerken eli bırakılan çocuklar" dedi ve olduğu doğruladı.

Umut:
Soyadı yok.
Yaşadı, yaşıyor,
yaşayacak.
Şairlerin
ortak adı.

-NESNELER-

PINAR ERGÜN

UZATMALI AYAKKABI ŞEKECİĞİ

Elinin uzanacağı
bir mesafede tuttuğun,
günlü bir sevgili gibi
kapı arkasındaki dolabın
üstünde, her gün
hizmetinde.

CEVAPSİZ

TUVALET KAĞIDI RULOSU

Acil ihtiyaç anında
tek telefon hakkında
aradığın arkadaşının
meşgule vermesi gibi
bir durum işte.

BANYO TABURESİ "RAHAT HAT"

Derde düşüp de
deste ağıdığınızın
yaşlılardan,
kayıp dışmanlık
işin oturduğunuz
yaşlılara
uzanan bu yoldağın
ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>

Mehmet Ali & Akşamsefası

Arkışızlar

ALİMERT
ALAN

Adana doğumlu **EMRAH ŞİMŞEK**'in hayatını, tesadüfün önüne düşen bir golf topu değiştirmiştir. Kıbrıs'ta bir otelde yeme-içme departmanında görev alan, aynı zamanda pek çok turnuvada derecelere sahip bir golfçü...

GOLFE HAYATA TUTUNUR GİBİ TUTUNDUM

Dokuz yıldır Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti'nde yaşıyorum. 30 yaşımdayım. Golf sporu hayatıma babam sayesinde girdi. 7 yaşlarındaydım, babam İncirlik Hava Üssü'nde çalışıyordu. Bazı günler beni de yanında işe götürürdü. Yine babamın gözetim gölgesinde bir gün etrafı gezerek gözüm golf sahasına takıldı. Sonra bana doğru bir golf topu geldi, önüme düştü. Topu alıp cebime koydum ve hızla oradan uzaklaştım. O golf topunu hâlâ saklıyorum.

HER FIRSATTA GOLF OYNADIM

Golf topuyla tanıştığım o günden sonra her fırsatta elime bir sopa alıp kendi başıma golf oynamaya çalıştım. Çevremde beni izleyenler alay eder, gülerlerdi. O kadar üzülmüştüm ki bir daha elime golf sopası almadım. Golfe dair tek yaptığım sahaya gidip oyuncuları izlemektir. Bir gün yine oyuncuları izliyordum, 10 dakika geçti zannederken 2 saat boyunca hiç kopmadan izlediğimi fark ettim. Arkamda yaşlı bir çift oturuyormuş, bana seslenirdi; 'yanlamız gitsin. Bana "Golf oynamayı sevmiyor musun?" diye sordular. "Evet" dedim. Neden oynamadığımı sordular, insanların benimle dalga geçtiğini ve golf konusunda başarısız olduğumu söyledim. O beyefendi de bana dünyaca ünlü bir ressamın hikâyesini anlattı...

İNSANLAR ELEŞTİRİ KONUSUNDA AĞACISIZ

Usta bir ressamın öğrencisi eğitimini tamamlamış. Çirak, "Usta ben hazır mıyım?" diye sormuş. Ustası da "Yaptığın son resmi, şehrin en kalabalık meydanına koyar mısın?" demiş; "Resmin yanına

bir de kırmızı kalem bırak. İnsanlara, resmin beğenmedikleri yerlerine bir çarpı koymalarına rica eden bir yazı ilistirmeye de unuttum" diye âve etmiş. Öğrenci, birkaç gün sonra resme bakmaya girmiş. Resmin çarpılar çizildiğini görmüş. Üzüntüyle ustasının yanına dönmüş. Usta ressam, öğrencisinden resmi yeniden yapması ve yine şehrin en kalabalık meydanına bırakmasını istemiş. Fakat bu kez yanına bir palet dolusu çeşitli renklerle boyalı birkaç fırça koymasını söylemiş. Yanna da insanlardan beğenmedikleri yerleri düzeltmelerini rica eden bir yazı bırakmasını istemiş. Öğrenci denileni yapmış. Birkaç gün sonra bakmış ki resmine hiç dokunulmamış. Sevinçe ustasının yanına koymuş. Usta ressam, öğrencisine, "İlkimde insanlar frsat veriliğünde ne kadar acmazsır bir eleştiri şağanağıyla karşılaşılabileceğini gördün. Hayatında resim yapmanın insanlar dahi geliş seni resmini karada. İkincisinde, onlardan yapıcı, olumlu olmalarını istedin. Hiç kimse bilmediği bir konuyu düzeltmeye cesaret edemedi" demiş. Yaşlı çift, bu hikâyeyi bana anlattıktan sonra "İnsanlar düzeltmeye gelince hiçbir şeyi düzeltmez ama çarpı koymakta çok iyidir" dediler.

DÜNYA GOLF ŞAMPİYONASI'NDA TÜRKİYE'Yİ TEMSİL EDECEĞİM

Golfe, hayata tutunur gibi tutundum. Eleştiriler ve benimle dalga geçenleri hiç ciddiye almadım. Çok çalıştım, antrenman yaptım, kendimi geliştirdim. Düny benimle alay edenler bugün benden taktik, strateji ve ders almaya başladılar. Dokuz yıldır bu sporun içindeyim. Pek çok turnuvada dereceler aldım, şampiyonluklar elde ettim. Önümüzdeki yaz da "Dünya Golf Şampiyonası"nda ülkemi temsil edeceğim. İlk günün itibaren hocam Hogan Stott bana hep inandı, güvendi. Evladı gibi sevdi, eğitti. Çalıştığım şirket Net Holding, Merit International da maddi anlamda bana destek oldu. Onlara sizin vasıtasızla çok teşekkür ederim.

"GOLF ZENGİN SPORUDUR" ALGISI YANLIŞ

Ülkemizde "Golf zengin sporudur" diye bir algı var. Ama inanmıy bakış açısı sadece ülkemizde geçerli. Tabii ki büyük turnuvalara ya da PGA elemelerine, ülke turnuvalarına gidileceği zaman sponsorlara ihtiyaç oluyor. Ama golf zengin sporu değil, zengin eden bir spordur. Bunu maddi anlamda değil, manevi anlamda söylüyorum.

Asansörün aynasında yorgun suratıma bakıyordum. Şakağımın kenarından uzanan beyaz bir kıl dikkatimi çekti. Kedi bıyığı gibi bembeyaz ve kalın. Tam cimbizla tutup çekmelik...

CIMBIZ

HAKAN
BİÇAKCI

Eyime varmak üzereydim. Asansörün aynasında yorgun suratıma bakıyordum. Her sabah yedide kalkıp yıllardır aynı yapıtıcı işe gidip gelen suratıma. Şakağımın kenarından uzanan beyaz bir kıl dikkatimi çekti. Muhtemelen asansörün içeriyi kuyumcu vitrinine çeviren manasızca güçlü spotları nedeniyle fark etmiştim. Banyomun loş, isyerinin karanlık aynasında gözümde görünmemişi hiç, Şinsice uzayarak bu hale gelmişti demek ki. Kedi bıyığı gibi bembeyaz ve kalın. Tam cimbizla tutup çekmelik. Geçenlerde aldığım, deri çantasıyla satılan tıraş takımından çıkan gümüş rengi cimbiz, evimdeki bana en yabancı nesneyi, ilk kez kullanacaktım böylece.

Akşam yemeğinin ağırlığıyla televizyonun karşısındaki kanepeye gömülmüş kanallar arasında geziniyordum. Arada bir kaplan belgeseline denk gelince şakağımdan fışkıran kedi bıyığını hatırladım. Belgesel arkamda bırakıp tuvalete gittim. Çekmededen deri çantayı çıkarıp içinden cimbizı aldım. Banyo aynasının karşısına geçtim. Şakağımdaki kılı göremiyordum. Kafamı sağa sola çevirdim, yaklaştım, uzaklaştım, bulamadım. Muhtemelen kılın beyaz rengi ve banyomun ölü gözü gibi işleyi nedeniyle. Asansörün spotunda bakmam lazımdı. Üşendim. Cimbizı çantama atsam. Akşam iş dönüşü asansörde. Tabii yalnız olursam. Yok ya. Bütün gün çantamda cimbizla gezme fikrini saçma buldum.

Ertesi gün yine iş dönüşü, yine asansörde, yine yorgun, yine aynı yerde beyaz kıl gördüm. Bu defa ne yapıp edip kurtulacaktım ondan. Akşam yemeğimi yedim. Televizyonun karşısında kanalları geçtim. Yıkıp pijamalarını giydim. Uyumak için yatağa geçmeye hazırlanıyordum. Mutfakta dışarıdan gelen kedi çığlıklarını dinleyerek su içtim. Cinnat halinde bağıryorlardı. İçenden başlayıp tuhaf bir biçimde kalınlaşarak yükselen çığlıklar. Ve bu seslerle birlikte yeniden aklıma geldi. Tuvalete gidip aynaya baktım. Yok. Bu gece bu iş bitecekti. Üzerimde çizgili pijamam, aydağda turuncu terliklerim, elimde cimbiz, asansör bındim. Bembeyaz spot ışığında kendime baktım. Yoktu.

Böyle
durumlarda hep
kaçardım. Bugün
kaçmak yoktu.

"Acaba kendiliğinden düştü mü?" derken gördüm. Cimbizı aynı bir silahşör edasıyla kavradım. Şakağımdaki istemeyen tüyden tam kurtulacakken asansör harekete geçti. Bu saatte kim kaçmıştı?

Zemin katta durdu kabin. İçimden kapıyı açana elimdekini yetti "Cimbiz!" diye bağırarak geçti. Aldı başından gidiydi muhtemelen. Kendi kendime gülmeye başladım. Sonra bu halde yakalanmamak için ciddileştim. Kapının açılmasını bekledim.

Açılmadı. Tam katıma dönmek üzere düğmeye basacaklar ki uzaktan gelen boğuk bağırış çağırışları fark ettim. Dışarı çıktım. Kimse yoktu. Karşıkı dairenin aralık kapısından geliyordu bağırışlar. Belli ki bir kadının yardımına ihtiyacı vardı. Böyle durumlarda hep kaçardım. Kaça kaça hem ben hem de memleket bu hale gelmişti. Bugün kaçmak yoktu. Turuncu terliklerimin izin verdiği ölçüde kararlı adımlarla ilerledim.

Dairenin içindedim. Ses arka odalardan birinden geliyordu. Elimde cimbizla koştum. Terliklerimin sesi içeriyi inletiyordu. Camları açık oda bomboştu. Çığlıklar sokaktan geliyordu. Açık pencerenin devamındaki sokaktan. Ayı gibi bir adam genç bir kıızı kolundan tutmuş sürükliyordu. Sesin kaynağını algılamamla her şey yerli yerine oturdu. Bu arada içinde bulunduğum dairenin de kiralananak veya satılmak üzere boşaltılmış bir yer olduğuna anladım. Boya kokuyordu.

Muhtemelen koku çiksn diye camı kapısı açık bırakılmıştı. Zaten içeride çalınacak bir şey yoktu. Adam kıızı çekilirmeye, kız bağırmaaya devam ediyordu.

Beni fark etmemişlerdi. Pencereye çıkan daire sakini gibi bağırđın.

"Kardeş bırak sana kıızı, ayyp değil mi?"

Boş dairede yankılanan sesim planladığımdan çok daha ince çıkmıştı. İkisi de durup bana baktı. Adam düşmanca, kız minnetle bakar diye düşünmüştüm. Hiç öyle olmadı. Adam biraz utanır gibi olmuştu. Ya da bana öyle gelmişti. Kızda düşmanına bakar gibi bakıyordu. Gözü elimdeki atıp bağırđı: "Sen karışma lan kıl herif." ■

EYLEM TE

deniz

deniz kabuğu
şarkısını saklıyor
okyanusların

yalnızlığıyla
saklambaç oynar durur
deniz feneri

sandala yatmış
ay'a kır okuyor
çakır balığı

deniz yıldızı
kalbi alevlenince
böge çakıyor

beyaz teninde
uzun kışların hüznü
kuma dağılımş

sessizce atar
dalgalı karanlıkta
mülcite yürek

ben avlamadım
kalbi kırık bir balık
yuttu ığneyi

fersiz gözleri
yakamaz topluyordu
vazgeçmeyecek

yorulduğunda
lacivert bir yatağa
bırak kendini

deniz feneri
göz kırıyor yıldızla
kösnül düğleri

Üstün teknoloji hiç bu kadar erişilebilir olmamıştı!

P13 LITE

•5.7 inç
Ekran

•Çift
Arka Kamera

•Arttırılabilir
Hafıza

•Android 8.1 Go
İşletim Sistemi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

OSMAN
PALABIYIK

İNSANLAR VİCDANINI HATIRLASIN

Ölü Adam Köpek Aşevi fikri, 2002'de yolda karşılaştığımız bir köpek yavrusunun vıdanımızı uyardırması üzerine ortaya çıktı. O günden sonra bu hizmet için yola çıktık. Bir de bakır ki sadece bir, bin, on bin köpek değil yüz binlerce köpek mağdur. Kimisi ormanda kimisi çöplükte, kıyıda köşede ölmüş kalmışlar...

SORUNSUZLUĞUN ARKASINDA EĞİTİMSİZLİK VAR

Bu çalışmamız 16 yıldır kesintisiz olarak yapıyoruz. İnsanlarımız kedinin, köpeğin bir canlı olduğunu hala ayırdında değil. Onları istemiyorlar ve dışlıyorlar, sokağa atıyorlar, sıkıyorlar ediyorlar. Daha neler neler... Tüm sorunlarımızın arkasında insanların bilinçsizliği, eğitimsizliği ve alakasızlığı var.

KARGO MEMURLUĞU YAPIYORUZ

Bu çalışmamızın %95'ini ben kendi başıma yapıyorum. Bazen internetten yazıp destek olmak isteyenler oluyor, onlar da kendi maddi güçleri yettiği kadar destek olmaya çalışıyorlar. Ben hayır olarak yapmıyorum bunu, biz borç ve kargo memurluğu yapıyoruz yeryüzünde.

YARDIM KURULUŞU DEĞİL AŞEVİ

Bizim aşevi olarak geçiyor, bir yardım kuruluşu değil. Bir yemek teslimatı mantığında çalışıyor. Sabah 8'de buraya geliyoruz, arabalar yükleniyor, kazanlar açılıyor ertesi günün hazırlıkları yapılıyor. Aynı bir restoran, fabrika mutfakı gibi düşünebilirsiniz. Ben de bahçe sekiğe geliyorum ve akşam altıya kadar burada durmaya özen gösteriyorum.

MİSAFİRHANE, YETİMHANE, GARİPHANE...

Çalışmalarımızın yaklaşık %98'i hayvanların beslenmesi üzerine. Yalvarı ve hasta olan, çok acil müdahale edilmesi gereken ya da beslerken dikkatimizi çekerek ilgileniyoruz ayrıca. Elimizden geldiğince tedavi ettirmeye çalışıyoruz. Yolculuğa çıkanlar, köpeği için birkaç günlük yer arayışları için bir misafirhanemiz var. Orada köpekleri ağrılıyor. Bir yetimhanemiz var, annesini babasını kaybetmiş yavrulara bakıyoruz orada. Bir de gariphane dedğimiz, kimsenin sevmeyişi, sokağa atıldığı, bakmak istemediği yaşı köpekleri aldığımız, beslediğimiz ve tedavi ettirdiğimiz bir yer var.

İNSANLAR VİCDANINI HATIRLASIN

Gebze-Şile arası besleme yapıyoruz genelde. Malzemeler fazla olursa Kandıra'ya ve yakın yerlere gönderiyoruz. Başka illere yarma konusunda gücümüz yok ne yazık ki. Ancak insanların vıdanını hatırlasın ve onlar da bu çalışmaya kendi illerinde yapın diye sosyal medyadan çeşitli duyurular, yayımlar yapıyoruz.

İNANILMAZ BİR DUYGU

Aşevinin arabasını gördüğünde köpekler koşarak geliyor. Yalnızca yaşananlar hissedilebilecek inanılmaz bir duygu bu. Vıdanının rahat olduğunu hissediyoruz o an. Bizim orada yaptığımız hizmet, derdini ifade edemeyenlerin derdine derman olamaz. Sıkıntısı dile getiremeyenlerin sıkıntısına ortak olamaz. Açım diyemeyenlerin açlığını hissedip onları açlığı gidermek. İnanılmaz bir güçlelik. Kısacası şöyle söyleyebiliriz, bu hizmet insanın ölüm

16 yıl önce yolda karşısına çıkan yavru köpeğe yardım etmesiyle hayatının akışı değişen güzel insan **ÜNAL NAFİZ HEKİM** ile **Ölü Adam Köpek Aşevi** ve sokak hayvanları üzerine konuştuk.

korkusunu üzerinden alıyor.

DİLENCİ YA DA SADAKAKİ DEĞİLLER

Toplumumuz bu konuda eğitimsiz ve bilinçsiz. Toplumumuz eğitimimiz, bilinçlendirmemiz gerek. Bu memleketi eğitenlerin, yönetenlerin hepsi vebal altındadır. Bu köpekler dilenci ya da sadakakî değiller, insanoglu üzerinde hak sahibiler. Bir insan, yaz-kış, kendisinin ne yiyeceğini düşünüyorsa hayvanların da ne yiyeceğini, nelere ihtiyaç olacağını düşünmeli. Her mahallede kediler ve köpekler için birer görevli olması gerek. Hayvanların beslenmelerini için çeşitli noktalar olması gerek. Temizliklerini, tedavilerini yapılması gerek yani bir insan gibi takip edilmesi gerek. Başımızda ne geliyorsa eğitimsizlikten ve ilgisizlikten geliyor.

DEVLETİN BU KONUYU CİDDİYE ALMASI LAZIM

Hayvanların kıymetini biliyoruz. Biz onlara lazım değiliz ama onlar bize lazım yaşam mahallimizde. Birisi kediyi köpeği öldürüyor, diğeri de çıkıp diyor ki "Kanun yok!" Allah'tan korkmayan insan, devleti ciddiye alır mı? Allah'tan korkmak gerek, vıdan sahibi olmak gerek. Ayrıca devletimizin de bu konuyu ciddiye alması gerek.

İNSAN OLMANIN İLK ŞARTI SEVMEK

Ben hayvanseverlik olarak bakmıyorum konuya, öncelikle insan olmak gerek. İnsan olmanın ilk şartıdır sevmek. Önce ebeveynler, eğitimciler, yöneticiler eğitilmeli ki vıdanları uyardırılsın. Ardından da çocukları, gelecek nesilleri eğitilmeli. Anne babaları iyi bir şekilde eğitilirse çocuklar daha kolay eğilebilir. Her hane bir okuldur. Herkes doğadaki canlıları sevmeyi gözükiyor ama kimse elini taşın altına koymuyor. Sıkıntı bizim bilgi ve sorumluluk sistemimizde. ✨

EY SEVGİLİ / MEHMET KAYA

Bir gün çık gel de...
Gel de beni gözlerimden sobele
Gözlerinle bastır içimdeki isyanı
Uçsuz bucaksız bir acı
Uçsuz bucaksız sessizlik
Bulutlar düşüyor denize
Gel
Sabah güneşi gibi kollarına al
Korkma, bak ben geldim de..

Duyduğun haberler yanlış...
Hiçbir çocuk aç kalmaz
Daha kırılmaz kuşların kanadı
Yeterince kırıldı
Bundan sonra kanadı kırılmaz
göçmen kızların, de..

Kuşların döneceğini söyle...
Güneşin gireceğini her eve
Derviş gönüllü insanların
geri geleceğini
Bak yeniden
kardeş olduk
Acırsa canımız
Aynı yerden acıyaçağını
söyle, gel de...
Aşk tadında söyle
söylerken...*

SON YAKAMOZ / AFİDE İŞİL KALENDER

Kalakaldım
Beni koyup gidişin daha dün gibi.
Kalakaldım
Kayarken ellerin avuçlarımdan
Hüzün bekledim
Belki acı
Hatta ıstırap olsun dedim gelen,
Gidişin geldi.
Ölüm sanki böyle bir şeydi.
Doldum, taşmadım.
Düştüm, kalkmadım.
Öldüm belki de
Ama unuttuğum.

Dalgalanırken deniz
Doğarken ufuktan şehla bir güneş
Ve son Yakamoz çekilirken kıyından
Ardında bırakışın ile ben
Tek başına yalnız dahi olamayın
Ben
Kalakaldım baba.
Soruyorum sana
Neden gittin?

Oysa ne kadar benziyordum sana.
Söylesene
İnsan kaçabilir mi kendinden?
Ben kaçamıyorum baba.
Oylece kalakaldım
Hiç sarmadığın kollarında.*

Kuşların
döneceğini söyle
Güneşin gireceğini
her eve
Acırsa canımız
Aynı yerden
acıyaçağını
söyle

GÖZLERİ KAN / YILDIZ GEZİCİ

Bomba sesleri
Bir çocuk,
Oyuncak tutacak elleri kan!
Çılgık sesleri
Bir çocuk,
Masal dinleyecek kulakları kan!

İki göz
Nereye baksa
Sarmış dört bir yanını
Üstelik gözleri kan!*

BEKLE / GÖKHAN SARIKAYA / ERZİNCAN T TİPİ KAPALI CEZAEVİ

Ağaçlar çiçek açtığında gelirim belki
Belkimin rayları soğumadan
Çaralarım ısıltımı ve dağ yollarından uzanır kollarım
Bak, sol avucumun içinde
Tam da derin çizgilerin birleştiği yerde
Bir kelebek ölüsü gibi duruyor
Soğumuş, kuru...
Şimdi son kez kendini diriltirek
Konuşuyor aklımın uçurumlarıyla
Eğilip alıyor acısını, bir şey olmamış gibi.

Ağaçlar çiçek açtığında gelirim belki
Dilemede kederle işlenmiş bir türkür
Silecek kırpıklarında biriken yağmuru
O an sesimi duyarsın yaşlı bahçende
Önce kalbin sızlar yavaştan
Sonra gözbebeklerinden uçan kuşlar
Tanrının avuçlarından su içmeye.

Ağaçlar çiçek açtığında gelirim bekle
Kalbimin rayları soğumadan...*

PAYYON KARŞISI OTELI / TAHA İHSAN ÇETİN

Kadın bakışlarıyla dikmiş köşeye acılarını
Uzanmış koltuğa kadınlığı üzerinde
Saçlarında dörtnele bir mevsim koşuyor
Kırılğan elleri örtüyor çıplak memelerini
Oysa yalnız tehada güvenle soyunabilir
düşmüş bir kadın

Görüyor ve üzüliyorum
Kış gününe sığınarak yapıyor yaptığı her şeyi
Kışın herkes belirsiz
Her görüş kısıtlı
Her nesne masum
Her şeyin üstü örtülü
Karşımda bir manzara, yalnız kadın, yalnız çiçek

Ensesinde tanrının kesilmez soluğu
Çarksız, motorsuz,
yelkensiz gemisini sürükleyen
İnsan ki zamanın dekoru işte
Yağının umurunda bile değiliz
Ezip geçerken üstümüzden
Hayatta her şey ikiliklerden oluşuyor
Bilgisayarlar bir ve sıfırdan
Çanlar ya saati çalar ya da tanrıya çağırır
Falezler ölüm kokusu ve yaşama istenci yayar
Toprak doğurur ve öldürür
Ama karşımda bir manzara,
yalnız kadın, yalnız çiçek*

BOŞLUK / ZEYNEP ARSLAN

İç çekişli bir seveda
sancılı gecelere gebedir
Ve sonu olmayan yalnızlık saatlerine
O'yu
sevdasız yaşlanabilseydi bu hayat
Tanrının en büyük mükafatı olurdu şüphesiz
O zaman anlamlı şiirler yazmak yerine
Şiirler anlamsız gelirdi.*

OT *mağazat
gezmeğe
olsun*

14 yaşından bu yana dünyayı gezen Amerikalı gezgin RIKKI ROATH, şimdilerde Türkiye'de. TRT Belgesel için yaptığı 'Annemden Uzakta' isimli programla tanınan Rikki Roath seyahatini anlattı...

KALMAK DA ZOR GEZMEK DE

Çocukluğumdan beri, sürekli bir hareket ve heyecan vardı hayatımda. Aileme, her sene farklı bir yer giderdik. Doğup büyüdüğüm Kuzey Dakota'ya çok uzak yerler olmasa da mutlak sene bir kez, yeni bir yer görmüş olurudum. 14 yaşındayken, modellik yapmaya başladım ama bunu ıssızlığın ortasındaki bir kasabada yapmak istemiyordum. İlk büyük seyahatimi de o yaştaki, 14 yaşında yaptım. Avrupa'da üç hafta geçirdi altı ilke gezip eve döndüm.

OKULU İNTERNET ÜZERİNDEN BİTİRDİM

Yaz tatillerinde, dersler bittikten sonra ve hafta sonlarında yaptığım işlerden kazandığım paraları biriktirip kılıştır bir araba aldım. Bulunduğum eyalette 14 yaşında ehliyet alılabiliyordu; arabayı ve ehliyeti alıp aileme veda ettim. Okulu, çok veya kasaba dışında yaşayan çocuklar için oluşturulmuş, internet üzerinden ders alma sistemine çevirdim ve bir daha ne bir sınıf ne bir öğretmen ne de bir öğrenci görmeden işeyi bitirdim.

BODRUMDA YATTIM, ARTIK YİYECEKLERİ YEDİM

Yeni hayatım pek rahat başlamadı. Kuzelerinden birinin bodrum katında yatıp küçük bir markette poşetleme işi yaptım. O dönem, çoğunlukla markette kalan yarı bozulmuş meyveleri ve bayaç emeklerini yiyecek geçti. Nadiren aldığım moda çekimi işlerinden kazandığım para, yakıt masraflarını bile zar zor karşılıyordu.

ÇİN'DEN MODELİK TEKLİFİ

16. yaş günümden hemen önce, Çin'den modelik teklifi aldı. Ortaokuldayken kafeteryada çalışan Çini bir gençmenden dört sene önce ders aları beni olarak, hemen kabul ettim. Fakat maalesef gittiğim yerde, benim öğrendiğim Mandarin dili değil, Kantonca konuşuluyordu. Böylece Çin'deki maceram hayal kırıklığıyla başladı. Oyle de devam etti. Yalnızdım, gençtim ve kendimle de hayata da ilgili aslında pek bir şey bilmiyordum. Orada sıkılıp Amerika'ya döndükten kısa bir süre sonra, modelik yapmayı

biraktım. Bu kez aşkılık okuluna yazılarak yeniden bambaşka bir yerde, bambaşka bir hayata başladım. Bu dönem zor olmadığımı söyleyemem ama çılgına eğildim ve hayatımda ilk defa yaptığım işten çok keyif almama rağmen yine yerimde duramadım.

PARAM BİTENE KADAR GEZDİM

Bir restoranda çalışarak biriktirdiğim biraz para vardı. Bulduğumdan en ucuz kaçak bileti İspanya'ya... İspanya'dan başlayıp Avrupa'da yaklaşık 10 ilke gezdim. Otostop çekerek, bazen biletler sürekli ya da yürüyerek, kamp kurarak, hatta soğuk günlerde tanımadığım insanların evinde kalarak... Param bitene kadar gezdim. Sonrasında ki seçeneğim vardı: Ya geri dönmek için ya da bir iş bulup gezmeye devam edecektim. Hangisini seçtiğimi tahmin edebilirsiniz sanırım...

*Ya geri
dönecektim
ya da bir iş bulup
gezmeye devam
edecektim.*

HÂLÂ YOLLARDAYIM

En son, Yunanistan'da çalışırken vizimden bitemek üzere oldukça uzun fark ettim. En mantıklı seçeneğim, feribotta Türkiye'ye geçmekti. Türkiye'yi epey gezdikten sonra Amerika'ya döndüm. Sonra tekrar Türkiye'ye geldim ve bu kez yerleştim. İngilizce öğretilmeye başlandı.

Pesinden, tamamen tesadüfen bir televizyon programı projesi geldi. Bir yerl gazete haberiymiş, o haber vasıtasıyla önce ulusal gazeteler, sonra da yönetmenler ve yapımcı şirketleri bana ulaştı. Program yapmayı teklif ettiler, ben de "Neden olmasın" dedim, "böyle bir fırsat kaçırılmaz!" Şu anda ikinci televizyon programını yapıyorum. Bir karavanda yaşıyorum ve hâlâ yollardayım.

DOĞU VE BATI, KUZUY VE GÜNEY APAYRI DÜNYALAR

Türkiye'ye ilk gelişimde Marmaris'ten başlayıp, çoğunlukla Akdeniz kıyısını gezdim. Sonra biraz doğuya gidip Antep, Urfa ve Diyarbakır civarını gezdim. En çok, bir ülkede bu kadar farklı gelenekler ve kültürlerin olması şaşırtıcı beni. Doğu ve batı, kuzey ve güney gerçekten apayrı dünyalar gibi. Kültürel farklar çok belirgin. Yabancı ya da yerli, sanırım herkes hissedebiliyor bunu.

Türkiye'de en beğendiğim yer kesinlikle Ege. Özellikle Muğla'nın kıyıları... İnsanları güler yüzlü, coğrafyası inanılmaz güzel, yemeklerini çok seviyorum ve gerçekten çok rahat hissettiriyor beni. Ege, Doğu Karadeniz, Trakya, Akdeniz, Güneydoğu ve Orta Anadolu'yu gezdim. Ama hâlâ görmek istediğim yerler var. Hakkâri'nin dağlarını görmek çok güzel olurdu mesela... ✨

BİNGÖL'DE YAŞAMAK

[12] Evliya Çelebi'nin "Seyahatname" eserinde geçen Büyük İskender'in ölümsüzlük iksirini bulduğu şehirdir.

[12] Dünyada nadir bulunan ve güzellik harikası olan Yüzen Adalar'a sahip olmanın tatlı gururunu yaşayacaktır.

[12] "Ma kendime..." ile başlayan cümleleri sıkılla duymaktır.

[12] Olmeye yüz tutmuş Zazaca'nın deritilmeye çalışılmasına şahit olmaktır.

[12] Zazakı Kurmanci ve Türkçenin konuşulduğu bir mozaiğe yaşayacaktır.

[12] Bingöl mü. Dersim mi? Hangisinin dort dağ içinde olduğu sorusuna gönül rahatlığıyla "Bingöl" demektir.

[12] Dünyanın en güzel kavurmasına sahip olan bir şehirde yaşayacaktır.

[12] Kış ayının en çok yakıştığı ilçeye (Karlıova) sahip olmaktadır.

[12] Cevizin ve balın diyarında olmaktadır.

[12] Hava durumu tahminlerinde bir gün varken diğer gün olmaktadır.

[12] Güneş'in doğuşunun ve rengârenk hallerinin Dünya üzerinde izlenilebildiği nadir yerlerden birinde bulundurmaktadır.

[12] Türkiye'nin en tehlikeli fay hatlarının üzerinde bulunduğunu bilecek yaşayacaktır.

[12] Her küçük şehirde olduğu gibi en işlek caddesine "Mecburîyet" ismini vermiştir.

[12] İcalar'da hanamlara girip Soğuk Çeşme'de kavurma yemeden dönmeyecektir. ✨

Sen de yaşadığın şehri en güzel cümlelerinle anlat, otokur@otodergisi.com adresine gönder, önümüzdeki ay bu köşede yerini al.

MAYIS 2019 Sayı 75 - Ayık Paldır Kültür Edebiyat ve Mizah Dergisi

Ayık Yargın Sürat Yargın - İmşiyaz Sahibiyel Yargın:

REDYAYINCIlık T.C. LTD. ŞTİ.

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Hakan Uzunelmas

Satış ve Pazarlama Direktörü: Hakan Uzunelmas

Reklam: otodergisi@gmail.com

www.otodergisi.com

Adres: Topkapı Mah. Akkaya Sok. Karanlık Apt. No: 17 Kat: 2 D. 7 / İSTANBUL
Tel: 0212 274 39 54 Baskın: Ben Başarı Fikri Akın Başkân 0212 274 39 54
Hizmet: A. Şahinçimen: Halk. F. Çelmezi: 2. Cad. Çayyolu: 32 Vira: No: 1 / Arç/22
Büyükdere / İSTANBUL - Tel: (0212) 434 33 55
Genel Dağıtım: Türkiye Dağıtım Pazarlama A.Ş. - İSBN: 1308-450X

Yayınlarımızın tüm hakları, telif ve kararlaştırılan diğer hakları saklıdır. "Seyahat, gezme ve çevre" ile ilgili tüm ayrıntılar için yazı, baskı ve diğer yazıyı gönderdik ve sende orantılı olarak bulundurmaktır.

MURAT MENTES' ten

DERDE DEVA RANDEVU

Kitap 1

FİZEN HAKAN KARATAŞ

Dostoyevski'yle sohbet etmeyi kim istemez?
Shakespeare'e akıl danışmayı,
Fârâbî'yle yüzyüze tanışmayı,
Nietzsche'ye sorular sormayı?

Derde Deva Randevu, Murat Mentes'in
11 yazarla yaptığı hayali söyleşilerden oluşuyor.
Onlara sorular yöneltiliyor Mentes.
Cevaplar ise yazarların eserlerinden geliyor.

Hakan Karataş'ın sahne sahne çizdiği
bu söyleşiler, çarpıcı bir canlılık arz ediyor.

lîgine bilgiler ve şaşırtıcı detaylarla yüklü,
adeta sihirli bir kitap **Derde Deva Randevu**.
Tecrübeli okura hatırlatılmalarda bulunuyor.
Yeni okura ise yazarların etkileyici bir şekilde
takdim ediyor.

Bu kitap,
FENKALADE MÜHİM 11 YAZARIN DÜNYASINA
GİRİŞ BİLETİ!

Derde Deva
Randevu
en ilginç ve
faydalı
okuma
deneyimi
sizi
bekliyor.

WILLIAM SAROYAN

Şuradan biraz oturup Bitlis'te olduğumu anlamak istiyorum. Bu benim için çok önemlidir. Bir Bitlisli'den, Bitlisli'lere selam... Bir Amerikalıyım ama bir Bitlisli olduğumu hiçbir zaman unutmadım... Şayet bir söz söylemek gerekirse şöyle diyeceğim; Namuslu ve iyi kalpli Bitlisli'ler... Burada olabilmemin ne kadar mucizevi bir şey olduğunu tarif etmem imkansızdır. Benim Bitlis'e yetişmem bir mucizedir,

inanın... Hayatım boyunca buralar hakkında konuşmalar duydum. Buraya gelmeyi arzu ederdim. Nihayet ulaştım... Tek bir endişem vardı, acaba Bitlis, düşündüğüm gibi değil mi? Şu an nasıl memnunum, anlatamam. Endişelerim gitti. Evime geldiğimi farz ediyorum. Hemşerilerim ve bütün dostlarım burada. Beni bu kadar içten, sevgiyle karşıladığınız için teşekkür edecek kelime bulamıyorum... Artık yerime oturacağım, bana izin verin.

TATVAN
BİTLİS

93
120

